GAYLE RIVERS-JAMES HUDSON

UN COMANDO PE DOUĂ CONTINENTE

Bucureşti, 1995

Traducere de MĂRICEL. DOCA - Editor: ZAMFIR M. RUSU
Coperta: USSOFT şi EDITURA Z

I.S.B.N. 973-9127-30-4

PARTEA ÎNTÂI

1

Primul contact a avut loc în Londra la începutul lui mai 1979. Venisem de la Geneva cu afaceri. Stăteam la Clubul Societăţii Royal Commonwealth, chiar lângă Piaţa Trafalgar. Peter Fox m-a sunat şi m-a invitat la prânz.

Nu m-a surprins faptul că Fox ştia că sunt în oraş. Era un tip care se învârtea la periferia a ceea ce făceam eu. Am presupus că avea nevoie de ceva aparatură de specialitate sau muniţii. Nimic prea mult sau complicat. Primise o ofertă din partea cuiva sau lucra la vreun sistem de siguranţă. Fox era consultant în probleme de siguranţă, dar fără prea mult succes.

Nu fusese niciodată un lucrător operativ de specialitate. Intrase în armată ca simplu soldat şi lucrase aproape treizeci de ani înainte să fie scos din cauză că mângâia prea des sticla. Acum era maior la pensie, câştigând din când în când câte un ban din ceea ce îi putea oferi acest

grad. Asemenea multor altor militari pensionari, avusese o groază de idei formidabile, dar lumea comercială se dovedise mai dură decât anticipase el. Fox nu era un om pe care să îl tratezi cu foarte mare seriozitate. Îi solicitam sprijinul când mă interesau unele chestiuni sau îi ofeream o afacere directă. Dar atunci când începea să vorbească despre „o treabă", se schimba situaţia.

Prima dată când a abordat subiectul, la o masă liniştită, care se afla într-un colţ retras al restaurantului Bertorelli de pe Queensway, a fost atât de rezervat şi prudent de parcă chiar ştia ce făcea. M-ar interesa cumva o treabă în stil mare? A promis că o să mai revină la treaba asta.

Chiar şi picul acesta a fost oferit într-un stil care trăda nepriceperea lui totală în aceste chestiuni. Fox nu "îşi putea masca emoţia. Auzise ceva, undeva şi nu se putea stăpâni. L-am văzut străduindu-se să fie deştept şi detaşat; Bine măcar că nu spusese: „Tocmai am auzit de treaba asta fantastică...". Mai ştia şi el cum merge jocul.

Drumul până la un contact adevărat în privinţa unor asemenea lucruri se face cu paşi mici, înainte şi înapoi, până când fiecare parte a fost încercată şi testată un timp îndelungat şi ştie deja că oferta este serioasă. Şefii nu te sună să îţi spună: „Auzi, am vrea să faci o treabă". Sistemul are propriile sale filtre; oamenii de pe margine sunt folosiţi ca să facă doar curăţenia. În mod obişnuit, şefii îi folosesc,, pentru a te contacta, pe acei oameni care de fapt nu sunt în stare să facă mai mult. Dar aceste filtre sunt făcute să creadă că ei înşişi se află în

epicentrul Întregii afaceri. Au impresia că ei sunt cei care pun treaba pe picioare, iar operaţiunea poate fi dusă la bun sfârşit şi terminată înainte să îşi dea seama că au fost puşi pe liber. Presupun că asta este ceea ce face lumea să meargă. Aici intră şi Fox, străduindu-se să fie general.

S-a oprit.când era pe la mijlocul mesei şi cu o expresie concentrată m-a întrebat:

– Gayle, tu eşti în stare să pilotezi un elicopter?

– Am pilotat un elicopter, am răspuns. Fox îmi cunoştea deja priceperea în privinţa aparatelor de zbor cu aripi fixe. El şi cu mine aveam cunoştinţe comune care se ocupau de lucruri mult mai serioase decât cele pe care le făcea el. Continuă:

– Te-ar interesa un zbor care presupune o doză mare de risc?

– Depinde despre, ce anume discutăm. Aluziile lui Fox mă făceau să mă gândesc la Germania de Est. Mă aş-teptam să întrebe:,.Ce părere ai avea dacă ai duce nişte oameni în Austria?" Acesta este punctul forte al unui pilot de elicopter; se întâmplă tot timpul. Nu eram gata să dau crezare nici unei oferte venite, din partea lui Fox. Era prea plin de idei romantice. Era posibil să £i auzit ceva din întâmplare la popotă sau la clubul ofiţerilor. M-am prefăcut că mă las şi eu cuprins de emoţia lui, dar refuzam să îl iau în serios. F'ăceam aceasta cu bună ştiinţă; e o parte din sistemul meu de apărare. Când cineva încearcă să obţină o reacţie din partea mea sau

să mă convingă pe loc, îl deconcertez - este o reacţie naturală, nu premeditată -- îndepărtând problema din discuţie ca fiind ceva neînsemnat. Ca şi când nici măcar nu aş auzi aluziile şi insinuările. Dau totul la o parte ca şi cum nu aş fi implicat în treburile despre care vorbeşte.

– Te-ar- interesa una specială? întrebă în cele din urmă, profund frustrat de aparenta mea incapacitate de înţelegere.

– Ei, hai, am spus, m-am lăsat de-aşa ceva.

– Asta l-a făcut să se simtă şi mai frustrat, dar a fost un răspuns mecanic. Nu am făcut-o în glumă. Dacă nu iau în serios asemenea discuţii, nu sunt niciodată implicat într-o conversaţie cu privire la o anumită operaţiune. Singurul moment când încep să vorbesc este atunci când ştiu că şi partea de afaceri a unei operaţiuni se face cu profesionalism. Sunt prea mulţi oameni care se implică în scheme romantice, a căror adrenalină o ia la goană iar eul propriu capătă dimertsiuni- nelinişţitoare, dar nu se întâmplă nimic. Mi-am adus aminte de americanul care a umblat peste tot prin Londra spunând oricui vroia să îl asculte că urma să îl răpească pe Robert Vesco. S-a înconjurat de oameni ca Fox şi au tot dat din gură şi s-au ambalat în legătură cu un plan absolut absurd.

Cineva trebuia doar să pună întrebarea: „Cine o să plătească?" şi totul se transforma într-un fâs mare ca un balon dezumflat. Fox şi cei de teapa lui aflau de vreun astfel de plan şi spuneau: „Dumnezeule, asta-i' o„ operaţiune de un milion de dolari". Probabil că yankeul a fost

teribil de surprins când a aflat că nu îi putea face pe cei de categorie grea. ca mine, să fie interesaţi de planul său. Aşa rămâne cercul intact.

Mă obişnuisem să îmi am de grijă încă de pe vremea câud eram un puşti în Noua Zeelandă. vânând de unul singur prin munţi cu o puşcă de calibru mic. Practic din momentul în care Noua Zeelandă s-a implicat în Vietnam, m-am oferit ca voluntar pentru Serviciul Aerian Special al Noii Zeelande. Eram încă adolescent când am supravieţuit rănilor căpătate în junglele Malayeziei în timpul operaţiunilor împotriva insurgenţilor comunişti, adevărate repetiţii pentru ceea ce avea să se întâmple în Indochina. Am servit un an şi jumătate în Vietnam, conducând Beretele Verzi şi unităţile americane în diverse misiuni înainte să intru pe un teren minat care a făcut praf şi pulbere vreo şase bărbaţi zdraveni. Au fost necesare patru spitale şi un an întreg ca să îmi coasă trupul la loc şi încă un an înainte să scap de coşmaruri. M-am dus în,Africa de Sud şi am lucrat ca pilot particular. Câteva treburi făcute în Rhodezia mi-au adus capitalul necesar pentru a-mi începe propria mea afacere. Operam de şapte ani în Europa.

În mica lume specializată în care trăiesc eu sunt două-tipuri de oameni care se mişcă: cei serioşi şi aventurierii. Cei dintr-a doua categorie sunt mai ales folosiţi decât folositori, dar sunt peste tot aventurieri, într-o mai mică sau mai mare măsură. Fox, nu s-ar implica niciodată într-o operaţiune, n-ar juca un rol activ pe teren. El caută să îşi asigure, cum-necum, un post în echipa managerială. Pe de altă parte, sunt toţi cei ca Freddie.

Sus, în Sunder- land [1], Freddie trebuie doar să audă despre o operaţiune că şi-a şi pus cizmele în picioare şi încearcă să se asigure că va face parte din echipă. Şi Freddie nici rAăcar nu este milităros. Mai întâi, este gras şi nepotrivit, tipul de om pe care nu l-aş lăsa cu nici un chip, nici măcar prin apropierea unei misiuni. Reţineţi, Freddie poate duce o misiune la bun-sfârşit, A făcut-o de câteva ori şi asta îl mai menţine. Toţi cei ca Freddie există prin renunţările altor oameni. Dacă este nevoie de un al treilea pentru efectuarea unei tranzacţii şi trebuie să pice capul cuiva, atunci Freddie este trecut pe listă sub iluzia că el este cel care controlează întreaga afacere. În spatele său, cei doi boşi au căzut deja de acord asupra condiţiilor. Unul dintre ei îi prezintă lui Freddie afacerea. El îi vorbeşte despre ea celuilalt şef, gândindu-se 'că el este cel care îl introduce în problemă. În felul acesta Freddie este băgat în joc. Dacă tranzacţia decurge fără probleme, Freddie este erou. În caz că se întâmplă ceva. Freddie se trezeşte izolat 'din ambele părţi. Prins pe oală. Se duce la fund.

Freddie se bucură de protecţia celor doi şefi pentru că aceştia vor să facă tranzacţia. Dar el nu îşi va da nici-odată seama de adevărata lui poziţie. Se împăunează la gândul că a făcut o afacere fantastică şi scumpă iar pentru el a făcut rost de nişte mărunţiş de buzunar. Nu este înţelept să îl subevaluaţi. Aceşti „Freddie" au priceperea să facă cele mai multe din lucrurile care trebuie şi capacitatea de a suporta intriga. Curajul lor este de la sine înţeles. Nu şi inteligenţa.

---

1 Port la mare în nord-estul AnglieL (N. Tr.)

Îmi vine cineva în minte - să-i zicem Dixon - care este atât de rănit că nu eşti văzut împreună cu el. Dar are tupeul să se ducă la Departamentul pentru Comerţ să facă rost de o licenţă de export pentru un anumit lucru, să arunce în dreapta şi în stânga cu nume mari, să le spună birocraţilor de-acolo:,,0 s-o păţiţi dacă nu vă mişcaţi fundurile repede" şi obţine licenţa. Apoi expediază marfa şi se întoarce în fuga mare, urlând: „Ascultă, o putem face din nou, pentru că încă mai am licenţa". Aşa că îi spui; „Sigur, Dixon, o s-o mai facem. Ţinem legătura".;

La acel prim prânz cu Fox, nu am pus nici măcar o singură întrebare. Nu am răspuns cu dezinteres total, pentru că şi asta ar fi fost o greşeală, ci cu o răceală care spunea că afeam lucruri mai bune de făcut în timpul meu liber. Asta l-a făcut pe Fox să îmi' spună şi mai multe, în speranţa că îmi va trezi curiozitatea, şi să îmi arate limpede ceea ce se părea că mie îmi scăpa - că avea ceva grozav. Fox era un tip destul de isteţ. Nu făcea parte din. categoria urâtă a, aventurierilor. Dar nu era cu adevărat priceput atunci când venea vorba de. faţeta pur comercială a unei operaţiuni de profesionişti. Presupun că nutrea visuri mari, că era comerciant sau contrabandist de' arme. Chiar şi oamenii de pe margine încă mai cred că aceasta este o viaţă romantică.

Fox se simţea important pentru că deţinea secrete. Probabil că avea o idee vagă despre operaţiune. Era posibil să i se fi spus să vină la mine, sau că şefii săi ştiau că mă va aborda şi îi dăduseră mandat să'umble şi să gă-. sească oamenii potriviţi pentru treabă. Era,posibil să

se fi dus şi la alţii, dar se aşteptau ca, în timp ce făcea acest lucru, să ajungă la mine.

Fox şi cu mine am discutat o vreme despre elicoptere, - categorii şi date tehnice. Se părea că vroia ca un elicopter să intre adânc în zona unde urma să se desfăşoare misiunea.

– Este mai biţie să aranjezi cu un elicopter de prin partea locului, am zis eu, decât să aduci unul din afară. Chiar dacă asta înseamnă să îl furi sau să plăteşti pe cineva să îl lase undeva., în ciuda vitezei şi a comodităţii lor, elicopterele sunt rareori cel mai bun mijloc de a îndeplini o misiune. Sunt obiecte destul de vulnerabile din momentul în care încep să se mişte. Dacă nu cunoşti jocul, sunt cea mai fascinantă • şi mai uşoară cale la care te-ai gândi ca să culegi pe cineva. Aşa lucrează mintea omului. Dar atunci când profesioniştii pun la punct o operaţiune, de obicei o iau foarte tare pe ocolite atunci când este vorba de un lucru rapid cum ar fi să iei pe cineva cu elicopterul. Ideea.este de a le-o lua înainte celor care au gândit în mare operaţiunea. Pentru. cineva din afară, poate părea un ocol al naibii de mare, dar eşti sigur că faci treaba.

Cu cât Fox vorbea mai mult, cu atât mai mult părea să confirme că treaba era în legătură cu blocul ţărilor din Est. Sunt precaut acum. Când mă implic, vreau să am controlul asupra tuturor laturilor, de la întocmirea planului şi aparatură până la informaţii şi operaţiunile din teren. Fox lăsa să se înţeleagă faptul că serviciile mele ca pilot ar putea fi utilizate într-o misiune pe care urma

să o conducă el. N-aş fi prădat nici măcar un magazin de dulciuri sub comanda lui Fox.

– Zău că e ceva interesant, Gaj^le,-spuse plin de speranţă. O să revin.

;- Neapărat, am replicat.

Dacă Fox conducea treaba asta, era vorba de romantism pur. Oferise cuiva servicii pe care nu era în «stare să le asigure. Nu voi întâlni niciodată nici un şef. Toată treaba va muri de moarte naturală.

În următoarele două zile, am primit mai multe telefoane la biroul meu din Anglia din partea unui om cu accent sud-african. A refuzat să lase un nume sau să. spună ce treabă avea cu mine.. Nu m-a găsit niciodată, dar nici eu nu l-am sunat la numerele de telefon pe care mi le lăsase la secretară. Nu îi sun din principiu pe străinii misterioşi. Dacă este o treabă justificată - sau dacă au într-adevăr nevoie de mine - or să mă găsească. Dar nu încurajez asemenea lucruri. Acolo unde un Freddie sare în sus şi îşi pierde complet capul dacă este vorba de o treabă care are un caracter secret sau ilegal, o vânează şi încearcă să o obţină, exact reversul acestei situaţii se aplică în cazul profesioniştilor. Îi dai târcoale încercând să o eviţi. Încerci să nu fii văzut pentru a nu fi implicat în aceste lucruri, deşi sunt oameni pe care îi cunoşti. Ceea ce este autentic te va căuta şi te va găsi. Ca în cazul recrutării directe, 'deşi asta se întâmplă puţin altfel.

Dacă eşti în căutare de soldaţi, sunt cârciumi şi cluburi pline cu aşa ceva, unde îşi petrec fiecare noapte bând,

vorbind despre ultima treabă şi aşteptând-oN pe următoarea. Dacă vrei să înjghebezi ceva, du-te într-un asemenea loc şi fă să îţi scape că eşti în căutarea câtorva oameni deosebiţi. La Marsilia, urcă dealuT pornind de la vechiul port până la Papagalul Verde şi îi vei găsi pe cei ipai buni francezi din branşa asta. Proprietara este o prietenă de-a lui Jean-Paul Leveques. Leveques este un mercenar - unul dintre cei mai buni. Fost luptător în Angola, i s-a oferit misiunea de a face curăţenie în Kolwezi [2] -înainte să primească Legiunea ordinul acesta. Băieţii lui Leveques nu sunt aventurieri cu capul în nori. Cei mai mulţi dintre ei au'făcut parte din Legiune sau au luptat în Indo- china; în acest al doilea caz, fiind priviţi cu ironie în Franţa. La Bruxelles, există o organizaţie numită Internaţionala Luptătorilor pentru Libertate - se pal~e că sunt pe listele lor - care recrutează pentru orice fel de treburi cu excepţia celor care au de-a face cu ţările comuniste. Se pot baza pe pistolari pricepuţi sau pe o întreagă structură de comandă. La Londra, Clubul Zambezi a fost mulţi ani o speluncă a mercenarilor. Acum aproape toată treaba s-a mutat într-un alt loc. pe White Hart Lâne. Leul Roşu din Camberley este o altă cârciumă unde se poate face o re-crutare. O- mulţime de mercenari belgieni se învârt pe la Ceainicul de Aramă din Bruxelles. Este zona de acţiune a lui Schram. Schram a fost maniacul din Biafra, genul de om care le creează mercenarilor o reputaţie proastă. Schram a fost un prieten apropiat al lui Steiner.

---

2 Oraş în partea sudică a Republicii Congo.

Un ticălos ordinar. Ultima lui speranţă la- glorie a fost Angola. S-a dus acolo purtând un nimb de glorie. O să repete ce s-a întâmplat în Congo, o să fie un alt Mike Hoare. Cei mai mulţi din oamenii săi au sfârşit morţi sau în euşti. A şters-o, i-a lăsat acolo.

Eu nu recrutez prin cârciumi. Intru în popota sergenţilor dintr-o cazarmă a forţelor speciale, undeva în Londra, şi discut cu vechi prieteni. Trec să beauxeva pe la câteva cluburi ale ofiţerilor. Nu este greu să găsesc oamenii de care am nevoie.

Spre sfârşitul săptămânii, m-a sunat Fox şi mi-a cerut să mă întâlnesc iarăşi cu el. Ne-am văzut la Twiggy, cafeneaua de la hotelul Great Eastern de lângă gara Liver- pool Street.

– Am discutat despre o treabă acum câteva zile la prânz, a spus el.

– Aşa-i.

– Ai fi dispus să te întâlneşti cu nişte oameni ca să mai discutaţi pie tema asta?

– Cine- sunt?

– E o firmă de detectivi particulari. Fox îşi dădu seama că nu eram deloc impresionat. Sunt foşti lucrători de la Specială, a continuat el. Lucrează pentru guvern. Montează tehnică în ambasade şi alte asemenea chestii. Vor să discute cu tine despre această operaţiune.

– Absolut sincer, nu mă interesează. Nu prea pare să fie genul meu. Obişnuitul răspuns evaziv.

– S-ar putea să merite, pentru că operaţiunea va avea în mod cert loc. De disperare^ începe să îmi spună despre ce era vorba: Scoatem nişte oameni, zise el în timp ce mă privea sperând să sesizeze^ o reacţie. Continuă: O familie. Din Iran. Sunt oameni importanţi/ îi vor o mul-ţime de oameni.

– Presupun că inclusiv Ayatollahul.

– Corect. Fox începea să se aprindă.

– Ei, hai, Fox. Asta,e ceva serios. O să coste o avere.

– A, să nu-ţi faci griji. Avem bani. O să ai de toate. Acoperire. Informaţii. Aparatura şi oamenii de care ai nevoie. Vom. avea un elicopter. '

Conversaţia oscila între realitate şi fantezie. Eram un pic frivol, dar Fox era absolut serios. Se agăţa de o afacere, iar eu o respingeam, dar tipul începea să mă convingă de faptul* că era vorba de ceva serios.-Cel puţin proiectul era.irealizabil; Iranul era un punct fierbinte. Probabil că oamraif ieşeau âm:ţară^în fiecare zi; Am aranjat o întâlnire; pentru luneaJ următoare în birourile din City ale agenţiei lui de detectivi. Am sosit cu cinci minute mai devreme. v

Pe notiţa de pe uşă se putea citi: „A.G. Consultanţi". Nu mă impresionează agenţiile de detectivi, particulari. E o treabă de amatori. Divorţuri şi bărbaţi în haine murdare. Omul lui Fox lucrase clar la Serviciul Special: era gras,

suspicios şi lipsit de tact. Se numea Jarrett. Fpst inspector la CID. Nu mă simţeam în largul meu din cauza unei întâmplări mai vechi. Mă făcu să mă simt şi mai jenat chiar de la început:

– Ştim că te ocupi de asemenea treburi, Rivers, spuse tare.

Era un poliţist căruia îi plăcea preţiozitatea, un om obişnuit cu puterea şi obişnuit să folosească sistemul în avantajul său, având siguranţa că este protejat de sus.

– A spus Fox. că te interesează treaba, continuă el.

– N-am spus că mă interesează nimic. Am fost pur şi simplu de acord să vin la o întâlnire ca să-i fac o favoare personală lui Fox.

– Este o treabă de zile mari, Rivers, şi nu sunt deloc convins că eşti omul potrivit pentru operaţiune.

– Probabil că nu. Nu pot să comentez pentru că nuv ştiu ce e cu toată operaţiunea asta. O familie. Asta înseamnă femei şi copii?

– Au plecat deja. Patru bărbaţi adulţi.

– Asta nu înseamnă o familie.

– Tatăl, doi fii şi un nepot

Jarrett era cel mai bun când se punea problema să impresioneze. A început prin a insinua că era ceva ce ţinea de guvern, ceea ce era foarte puţin probabil în această etapă. Pe lângă asta. dacă ţinea de guvern, nu

era treaba lui Jarrett să mi-o spună atât de devreme. Merse mai departe. Scenariul său era de a-i urca pe aceşti oameni într-un elicopter, de a-i duce în Irak, de a-i introduce clandestin în Bagdad de unde lotosindu-se de documente false să fie expediaţi cu o cursă comercială. Mă interesa operaţiunea? Să mă ocup de zbor?

– Ai dreptate, am spus. Nu sunt omul care îţi trebuie pentru aşa ceva.

– Cine este?

– James Bond.

Jarrett s-a enervat, ca să nu spun mai mult, atunci când am început să îi demolez planul bucăţică cu bucăţică.

– Sunt deja prea mulţi oameni care ştiu de treaba asta, inclusiv Fox, i-am spus. Fox nu m-a îndrăgit mai mult pentru această remarcă. Ce o să faceţi în materie de oameni? Aveţi impresia că oamenii ăştia nu vor aVea nevoie de protecţie? Ce acoperire aveţi în caz că planul cu elicopterul.dă greş? O să sfârşiţi prin a trece deşertul şi munţii ca să îi scoateţi pe oameni, pe jos? Cum îi pregătiţi pe cei patru bărbaţi să iasă din Iran în aceste circumstanţe? De ce nu separaţi membrii familiei? Să îi scoateţi câte unul.

– Nu. Am stabilit pe unde putem intra şi ieşi repede. Fox ne-a promis pentru treaba asta băieţi din SAS \ Ei nu au nevoie să separe pe nimeni. Va fi un succes, - Forţele Speciale nu se var implica în.acest exerciţiu, am spus. Începea să mă irite amatorismul cu care erau organizate

operaţiunea şi întâlnirea. Totuşi, poate că era vorba de o manevră ca să scoată de la mine un scenariu alternativ. Discuţia dintre noi murea cu rapiditate. Dacă presupunea că va reuşi să ciugulească ceva de la mine, asemenea unui şcricel dintr-o bucată de brânză, nu reuşea. Respingeam tot ceea ce îmi oferea.

– Distanţa pe care se poate deplasa elicopterul Bell 212 despre care tocmai vorbeşti nu o să te ducă atât de departe, am spus. Ce faci cu alimentarea?

Jarrett vorbea despre un zbor de 500 km sau chiar mai mult. Bell 212 reuşeşte să străbată această distanţă în condiţii ideale, dar zborul peste munţi urma să îi mic-şoreze în mod dramatic această performanţă. Nu zbori în munţii din Kurdistan când combustibilul este la limită.

– Ai o posibilitate de alimentare în Kurdistan? l-am întrebat pe Jarrett.

– Nu avem nevoig de aşa ceva. spuse.

– Şi eu îţi spun că aveţi. Iei o echipă de cei puţin şase oameni ca să îi scoţi pe oamenii ăştia. Ce o să faci? Laşi echipa în Iran? Vor trebui să plece tot cu elicopterul. Planul ăsta al tău pute. Singurul motiv pentru care tu şi Fox vreţi să folosiţi elicoptere este pentru că oamenilor tăi le este teamă să meargă pe jos. Ia-ţi gândul de la elicoptere şi s-ar putea să pui la punct un plan care să fie şi realizabil. Dacă mai întâi sunt pregătiţi să meargă pe jos, poţi să aduci şi uri elicopter pe care să îl foloseşti cu cap. Dar dacă nu sunt pregătiţi în primul rând să meargă

pe jos, ai să dai greş cu toate celelalte Şi când toate or să meargă anapoda, nu ai să fii pregătit pentru mers.

Nu avea rost,să continui. Jarrett şi cu mine vorbeam limbi diferite şi nici unul nu o înţelegea pe a celuilalt. Când am plecat', Fox era furios.

– Ascultă, Gayle, spuse el, putem face rost de o groază de tipi. Putem lua pe" oricine pentru treaba asta.

– Şterge-o şi caută-ţi un pilot, am zis. Şi când îl găseşti, vezi să fii sigur că este unul dat dracului de bun. O' să trebuiască să facă un elicopter, care poate parcurge în mod normal o distanţă de 300 km în condiţiile acelea, să zboare cel puţin 650 km. Dacă poate să facă asta, e un pilot mai bun' decât mine. Pe lângă asta, şeful tău nu e omul potrivit pentru treaba asta. Eşti sigur de el?

– A, da. li cunoaşte pe toţi. Are legături cu MI-8. S omul potrivit.

Păi, atunci să-i spui agentului tău secret că ar fi mai bine dacă ar face lucrurile cu totul altfel.

2

Am petrecut împreună cu doamna mea două zile acasă, la Malaga, înainte să mă întorc la biroul din Geneva, în dimineaţa de după sosirea mea, m-a sunat în camera de la Hotelul Ambasador un om care m-a întrebat dacă ne putem vedea. Vorbea englezeşte cu un accent german vsau austriac. A refuzat să discute detalii la telefon, dau^ lăsat să se înţeleagă că era o chestiune de afaceri.

Am căzut dezacord să ne întâlnim în seara aceea la barul hotelului.'

"Am sosit devreme împrşună cu Rene, un asociat în operaţiunile din Elveţia. El şi cu mine aveam următorul aranjament pentru asemenea întâlniri:• dacă îi propun să se ducă şi să o aducă şi pe prietena lui, atunci pleacă. Dacă nu spun nimic, rămâne şi îl băgăm pe tip la înghe-suială înainte să mă poată compromite povestindu-mi ceva despre care preferam să nu ştiu.

Omul a sosit şi a venit drept la masa noastră:

– Mă numesc Valner, a spus întinzând mâna.

Era înalt şi drept, avea aproape doi metri, cu păr blond şi un ten palid. I-am dat cam patruzeci şi cinci de ani. Purta un costum bine croit şi ochelari scumpi. Putea trece i drept un om de afaceri elveţian, dar ştiam cumva că nu era elveţian. Părea în formă, dar ţinuta generală nu era a unui fost militar. Avea o atitudine politicoasă şi corectă.

– Avem prieteni comuni în Germania, domnule Rivers. spuse el. Sunt de părere că ai putea să mă ajuţi într-o afacere în Iran.

– Rene, am spus, ce-ar fi să o aduci pe Michelle cu maşina şi să ne întâlnim cu toţii peste o oră.

Valne|r aşteptă până când Rene ieşi din cameră, apoi trecu direct la subiect:

– Avem oameni la Teheran, zise. Trebuie să îi scoatem. V-ar interesa să ne oferiţi părerea dumneavoastră cu privire la o operaţiune de acest fel?

Nici unul dintre noi nu a făcut o cât de mică referire la contactele mele anterioare cu Fox şi Jarrett. Jucam amândoi un joc. Fiecare aşteptam ca celălalt să amintească de ei, apoi am trecut peste. Valner a dat detalii în legătură cu afacerea. Era o chestiune strict personală, finanţată particular, fără nici o conotaţie politică. Concepţia lui vizavi de ceea ce presupunea acest lucru era la fel de realistă pe cât de fantezistă fusese a lui Fox. Aş fi pregătit să scriu un scenariu al întregii operaţiuni?

– Cereţi cumva sprijinul companiei mele pentru a vă oferi logistica necesară unei asepenea operaţiuni?

– Corect.

– On'orariul meu pentru aşa ceva este de 5.000 lire sterline.

^De acord.

– Câţi oameni trebuie scoşi? v

– O familie formată din patru oameni.

– Toţi bărbaţi adulţi?

Ne-am uitat unul la altul.

– Toţi bărbaţi adulţi. Valner mi-a prezentat pe scurt datele esenţiale. Organizaţia lui s-a angajat să mute fa-

milia într-o „locuinţă conspirativă" din Teheran, de unde trebuiau luaţi şi conduşi în afara graniţelor. O implicare în Iran nu era ceva nou pentru mine. Era un exerciţiu oarecum simplu, iar Valner mi-a dat mână liberă să îmi creez" propriul meu scenariu, cu două condiţii: operaţiunea trebuie să înceapă la 1 iunie şi existenţa unei limite de zece zile pentru operaţiunea însăşi în Iran' - peste această dată, nu îmi mai putea garanta nici securitatea nici informaţiile care îmi erau necesare.

– Când îmi poţi preda^aportul?

– Exact peste o săptămână. Aici în bar.

. l-am spus cum- să procedeze la bancă pjentru plata primei tranşe de 2.500 de lire sterline.

A doua zi la prânz, l-am sunat pe bancherul meu de la filiala. Place Bel-Air a Creditului Elveţian din Geneva.

– Aici 300-580-60-C/300.

Au trecut 15 secunde în care timp mi-a verificat soldul pe computer.

– Codul?

– BR 100.

Rostul celui de-al doilea cod era de a împiedica pe» oricine ar fi avut numărul meu de cont să afle soldul.

– Echivalentul a 2.500 lire sterline a fost depus în această dimineaţă în franci elveţieni.

Mi-au trebuit două zile să scap de alte treburi, apoi mi-am concentrat întreaga atenţie asupra scenariului. Presupunând, am scris eu, că operaţiunea în derularea ei va întâmpina minimă rezistenţă - asta însemnând că îi vom transporta pe oameni către Turcia, cea mai apropiată graniţă sigură - am sugerat că ar fi o prostie să folosim de la bun început un elicopter. Valner nu a pomenit nimic despre elicoptere; am prezentat acest lucru în scris în raportul meu pentru a provoca o reacţie cu privire la contactele anterioare de la Londra. Am bătut pasul pe loc trei zile,: după care am venit cu alternativa de a folosi două camioane, unul pentru a transporta marfa, celălalt pentru diversiune. Am propus ca aceste camioane să fie procurate în Germania. Raportul meu era scurt şi fără date specifice. Se întindea pe trei pagini, plus o listă cu materiale. Era tot ceea ce puteam să îi dau bazându-mă pe informaţiile puţine pe care Valner mi le furnizase. Valner sosi la cea de a doua întâlnire a noastră cu cinci minute mai devreme, îl aşteptam. Înainte să facă vreun comentariu a citit raportul de mai multe ori.

– Eşti în continuare împotriva folosirii elicopterelor, aşa-i? N-am răspuns. Valner continuă: Jarrett le-a spus oamenilor mei despre întâlnirea dintre voi. E-de părere că eşti complet nepotrivit pentru treaba asta. Crede că eşti un îngâmfat. Soliditatea argumentelor pe care î le-ai. prezentat m-au hotărât să te contactăm.

Ce poziţie are Jarrett? am întrebat, ■- Scos din joc.

– - Peter Fox?

– Scos.

Elementele care mă făceau să pun sub semnul întrebării seriozitatea întregii afaceri, fuseseră eliminate de Valner cu o singură lovitură. Jarrett era un angajat, un vătaf, un om fără autoritate. Valner era un confident al şefilor, dacă nu chiar însuşi şeful. Deşi persista să spună că lucra pentru o persoană particulară, modus operandi pe care îl folosea îmi spunea că mai făcuse asemenea lucruri şi înainte. Valner avea legături, undeva, cu cei de la informaţii secrete.

– Scenariul este acceptabil, spuse în cele din urmă Suma de 2.500 de lire va fi în bancă mâine. Totuşi, am vrea să mergi puţin mai departe. Situaţia s-a schimbat oarecum faţă de momentul când ai scris asta, n - Ţi-am dat contravaloarea banilor tăi.

– Vrei să te întâlneşti cu câţiva din oamenii mei? întrebă Valner.

– Când?

– Într-una din zilele-următoare.

•- Sună-mă atunci când ştii o dată precisă, Am petrecut dimineaţa următoare la Adelboden şi, când m-am întors la hotel, am găsit un mesaj să îl sun pe Valner la un număr din oraş. Am aranjat să ne întâlnim trei zile mai târziu în Miinchen. M-a informat, că la recepţia hotelului mă aştepta deja un/ bilet de avion.

Valner m-a aşteptat pe aeroportul din Miinchen cu un Mercedes negru şi un şofer tăcut. Am mers până într-o

suburbie îndepărtată. La un birou foarte ordonat, o secretară ne-a dat două bilete de avion pentru Zuricli împreună cu scuzele patronului. Ne-am întors la aeroport. Seara devreme eram la Hotelul Hilton "Zurich. În 'sufragerie ne aşteptau doi bărbaţi. Toţi patru am mers într-un apartament din hotel şi, fără alte preliminarii, am început să discutăm despre misiune.

Nu se vedea nici un nume Sau vreun alt însemn care să ne trădeze meseria. Ceilalţi trei mă cunoşteau pe mine" şi se cunoşteau între ei. Din cei doi nou veniţi, unul era în mod cert israelian de origine din Europa Centrală. Avea bronzul, accentul,- cămaşa cu mâneci scurte şi cu revere late,.încrederea brutală a unui lucrător operativ israelian. Celălalt bărbat era american sau canadian; părea preocupat. aproape îngrijorat.

Întâlnirea demara cu stângăcie. Am discutat patruzeci şi cinci de minute. Jucam pe muchie de cuţit. Trebuiau să îmi spună că ştiu destule încât să aibă încredere în mine, fără să spună că ştiau atât de multe încât să mă facă să dau bir cu fugiţii. Pentru mine era imperativ să ştiu cât de serioşi şi de calificaţi erau şefii mei şi la ce nivel se organiza această operaţiune. Fără să. ţin seama de protestele lui Valner, trebuia să mă asigur că Jarrett şi Peter Fox nu mai erau implicaţi în afacere; dacă oamenii aceştia erau de un asemenea calibru, nu vroiam să fiu părtaş la afacere.

Americanul începu să vorbească un pic prea mult- despre poVestea mea personală - Vietnam, Africa de Sud, afacerea Miraj din Egipt. Am început să. mă enervez. Val-

ner observă şi i-o reteză americanului. Am remarcat că nimeni nu era şef aici. Valner avea cel puţin acelaşi rang cu ceilalţi doi, ceea ce era "important, pentru că, fiind legătura mea, vroiam să ştiu că era mai mult decât un simplu mesager.

M-am convins că toţi trei erau profesionişti, dar deocamdată nu discutam decât la modul ipotetic, pentru că nici unul nu ajunsesem la o hotărâre finală în legătură cu celălalt. Erau la fel de buni ca şi mine la jocul acesta şi întâlnirea ajunsese într-un punct unde era în peiricol să îşi dea duhul.

Am schimbat macazul şi am început să discutăm despre situaţia cu care te-ai putea confrunta în Iran. Isra- elianul aminti de unele lucruri pe care le făcuse acolo, în deşert. Asta făcu să îmi crească enorm încrederea în individ. rEra cu siguranţă agent secret şi israelienii nu angajează oameni de mâna a doua pentru asta.,Ştiam că Şahul fusese apropiat de israelieni. dar aceasta era prima mea întâlnire cu o reţea israeliană care acţiona în Iran:; trebuie să recunosc, o presupunere din partea mea. Era terenul celor de la CIA dar probabil că se interpuseseră şi israelienii în cazul în care mersul politicii de acolo sau din altă parte ameninţau schimburile lor de informaţii cu serviciul secret al SUA.

Am vorbit două ore fără să ne oprim nici măcar să mâncăm ceea ce ne-au adus în cameră. Israelianul şi cu mine am ciugulii din mâncare în timp ce americanul a devorat o jumătate de pui. Întâlnirea se târa mai departe; încercam toţi patru să ţinem secret cât mai mult

posibil, dar şi să avansăm doar atât cât să încheiem în cele din urmă un contract. Contractele pentru munca de mercenar sunt nescrise - înţelegeri verbale, - dar sunt surprinzător de exacte; fiecare parte se aşteaptă ca cealaltă parte să onoreze termenele şi condiţiile. Înainte să pornesc să îmi adun o echipă trebuia să fiu sigur că oamenii aceştia aveau întăriri care să mă sprijine în zona de luptă. Cea mai bună cale pentru a afla aceasta era de a le teista posibilităţile informative. Dacă ştiau ce se întâmpla în acel moment la Teheran, erau tari. Dar nu îşi puteau permite să îmi spună mare lucru despre reţeaua lor informativă fără a fi ei înşişi în pericol. Eram cu toţii în impas.

– Îmi puteţi vorbi cel puţin, am spus exasperat, despre familia respectivă. ^ •

– Capul familiei.... Începu israelianul.

– Numele? am" întrebat.

– - Fără nume, spuse el scurt. Continuă: Capul familiei este om de afaceri. Extrem de bogat. Foarte apropiat.Şahului. Prieten de o viaţă al Statelor Unite.

Este greu^să rămâi neutru în Orientul Mijlociu. Rişti. De o parte sau de alta. A fost multă vreme de partea în-vingătorilor. Acum era sarcina mea să îl scof de-acolo.

– Suntem siguri, spuse americanul,? că ai putea recruta oamenii pentru o echipă care este atât de importantă încât guvernul lor - cel britanic,- dacă vrei o dovadă - va şti că pleacă.

* Agenţia Centrală de Investigaţii. (N.Tr.)

– Oamenii nu ţlispar din regimentele lor fără- ca cineva să nu ştie ce pun la cale, spuse israelianul.

– Am discutat cu oameni din anumite cercuri, Gayle, spuse Valner, despre oamenii pe care probabil îi vei. folosi şi pot să te asigur că nu există nici o obiecţie faţă de echipa pe care o vei forma.

– Cum pot fi eu sigur de asta? am întrebat.

– E cazul să îţi aduc aminte de alte echipe pe care le-ai format cu americani şi englezi - a căror participare a fost în mod tacit aprobată? întrebă americanul. Tot ceea ce îţi pot oferi este doar cuvântul meu. Ai un fel de a lucra care pare să nu îi deranjeze pe oameni.

Bărbaţii pe care intenţionam să îi scot din unităţile în care îşi desfăşurau serviciul activ nu vor şti niciodată nimic din toate acestea.,Pur şi simplu nu vor fi opriţi. Mercenarul care era angajat pentru o misiune nu vedea decât un colţişor foarte mic din întregul tablou. Mă duceam la cazarmă şi discutam cu el despre treaba propriu-zisă. După aceea, nu i se spunea: „Nu te mai încurca cu ei. Nu e bun". Motivul pentru care nu auzea nimic era că cineva vorbise cu altcineva şi se luase hotărârea ca misiunea să fie aprobată. Dacă hotărârea ar fi fost negativă, nu ar fi venit nici un ordin de sus în genul: „Angajează-te şi ai dat de dracu'". Ar fi fost doar un cuvinţel rostit la popotă sau la cârciumă de un maior sau de un sergent major din unitate. Uneltirile la nivelul acesta presupune o reţea Vcistă. Dacă nu auzea că era

bine să nu se încurce în treaba respectivă, atunci ştia că avea aprobare tacită.

Chiar în timpul conversaţiei noastre, puneam la punct planul de acţiune al misiunii; forma sa finarlă va trebui să aştepte până voi primi informaţii suplimentare şi voi şti în ce constau -pericolele. Celor trei bărbaţi le plăcu ideea cu camioanele, aşa că i-am lăsat să creadă că intenţionam să desfăşor întreaga operaţiune în acest fel.

– Punctul final va trebui să fie în Europă de Vest, am spus. În asemenea misiuni, graniţele nu înseamnă nimic.!'Dacă ne prind turcii, în caz că nu vor să se trezească pe cap cu un grup de terorişti, ne vor trimite urgent înapoi îţi Iran.

Ju ^am, adăugat că sub nici un motiv nu voi încheia aceasta operaţiune în Israel. Dacă era o treabă organizată de Mossad, ne puteau elimina doar ca să fie siguri că şterg toate urmele.

Europa de Vest, am repetat. Alegeţi voi unde, d&v trebuie să vă atrag atenţia că nici unul dintre noi nu va ti în siguranţă până nu vom ajunge la capătul firului. Până ce oamenii nu vor fi acolo unde le este destinaţia.

Gei trei se uitară unul la altul.Trecu o secundă.

– Germania, spuse israelianul. Frankfurt. Iţi vom da mai târziu alte instrucţiuni.

– Am nevoie de unele informaţii, am spus. Când lg pot avea?

– În următoarele două-trei zile.

Aveam deja o idee formată în legătură cu echipa pe care o voi aduna, cu armele, partea de logistică. Aveam nevoie de uri instructaj făcut de organizaţia secretă, a şefului lor, dar mintea îmi zbura deja la planuri colaterale. Aveam nevoie de fiecare informaţie pe care mi-o puteau da. Nu faci planul unei misiuni fără să ştii care sunt toate posibilităţile.

Şi abia atunci începi să îţi foloseşti capul.

Îmi vor pune la dispoziţie două sau trei case conspirative în Iran. Un număr de trasee şi puncte de trecere a frohtierei unde oficialităţile nu rămâneau indiferenţe la mită. Vize pentru toate ţările prin care urma să trec. Când voi avea toate aceste informaţii, voi începe să acţionez pornind de la ele.

Fără ştiinţa şefilor, atunci când voi crea scenariul pentru misiune, voi prevedea un factor secret, pentru orice întâmplare de ultimă oră, care îmi va permite să schimb planul oricând. Voi fi de acord ca operaţiunea să se termine în momentul în care le voi preda familia dar, când va veni vremea, ne vom duce cu toţii într-un loc sigur pentru noi şi îi vom chema pe ei.să îşi ia familia..

Fac aceasta pentru că nu am încredere în nimeni

Americanul începu să îmi ofere ca sprijin material două camioane de la o companie din Germania, şoferi, ajutor logistic pe toată durata călătoriei. I-am lăsat să vorbească fără să scot un cuvânt până au terminat.

– Nu, am spus atunci când a terminat. Vom face propriile noastre pregătiri, vom stabili propriile noastre teţrmene şi o să vă ţin la curent. Domnilor, cred că este timpul să încetăm să mai vorbim despre misiune şi să începem să vorbim despre afaceri.

Făcusem calculele cu privire la misiune încă înainte. să vin la întâlnire, dar şefii nu vor cunoaşte aranjamentele mele financiare. Vroiam o echipă de şase oameni în afara mea. Fiecare din cei şase va primi 400 de lire pe zi, plus o bonificaţie de 25.000 de lire la sfârşitul misiunii. Am calculat pentru misiune un maximum de 14 zile din momentul în care părăseam Londra şi până la liyrarea în Germania. Oamenii îşi primeau bonificaţia indiferent dacă trăiau sau erau morţi; asta era o asigurare ca nu curnva cineva să fugă într-un moment când ne aflam la înghesuială sau să se lase implicat în jefuirea vreunei bănci. O asigurare pe o perioadă de 14 zile pentru suma de 60.000 de lire pentru fiecare om ar costa 3.500 lire sterr- line pentru fiecare la o sucursală a băncii Lloyd care se specializase în aşa ceva. Viaţa unui mercenar nu este o marfă._ de neglijat. Dacă un om dispărea, ştia că familia va avea în mână 25.000 de lire sterline bani gheaţă care să îi scoată din dificultăţi până la încasarea poliţei de asigurare.

Socoteam că fiecare camion mă va costa 2.000 de lire pentru trei săptămâni - vor fi trimise cu o săptămână înaintea grupului nostru, 6.000 de lire pentru cheltuielile legate de organizarea operaţiunii, 40.000 de lire pentru arme şi un anumit obiect pe care îl aveam în minte. O taxă de 70.000 de'lire pentru compania mea.

– Compania mea este de acord cu afacerea pentru un preţ contractual de 326.000 de lire. Plus un angajament legal scris pentru o jumătate de milion de dolari la care să am acces înainte de începerea operaţiunii. Dacă folosesc an- jamentul în afara perimetrului operaţional, prezint documente pentru cheltuieli şi banca plăteşte contravaloarea. Dacă îi folosesc la cerere, în cadrul operaţiunii, pentru a mitui pe cineva sau pentru orice alt motiv întemeiat, nu există nici un document. Trebuie să înţelegeţi că bugetul pe care vi-l prezint este un minim absolut. Dacă operaţiunea se extinde în indiferent de fel, din motive care nu ţin de mine, s-ar putea dubla. Dacă se va întâmpla aşa ceva, va trebui să iiţi pregătiţi cu bani gheaţă.

A urmat o lungă tăcere. " *

– Preţul meu este categoric, am spus.

Oamenii aveau acces la sume de bani mult mai mari decât cele despre care discutam noi. Nu intenţionam să mă tocmesc în privinţa preţului, ca apoi să-mi fac griji că banii s-au dus când misiunea era abia la jumătate.

– Voi ne cumpăraţi pe noi, am spus, vă ocupaţi aşa cum scrie la carte de, partea financiară, iar noi ne vedem de treabă cu partea militară.

– Să vedem cum se distribuie cele 326.000 de lire... Începu Valner.

– Nu se distribuie pentru dumneata, am spus -eu. tăindu-i macaroana. Este cazul să ştiţi doar atât: mai. iau cu mine

încă şase oameni. La sfârşitul misiunii fiecare primeşte o bonificaţie de 25.000 de lire. Şi vă spun asta pentru că va trebui să depuneţi câte 25.000 de lire, în şase conturi separate înainte să pomim la drum.

– 25.000 de lire este o bonificaţie foarte frumoasă, mormăi americanul.

– Specialiştii vor o plată grasă. Mă duc după cei mai ' buni. Dacă aş vrea cizmele pe care le-aţi trimis voi în Angola. am spus uitându-mă fix la american, i-aş putea obţine pentru 1.000 de lire pe lună. Când s-ar termina misiunea, am plăti un milion de.dolari pentru răscumpărarea... celor care ar mai trăi.

: Cei cu finanţele sunt cei mai bogaţi oameni din întregul joc. În mod tipic, se află într-o poziţie prin care păstrează diferenţa dintre costurile reale ale unei operaţiuni şi ceea ce şeful acceptă să plătească. Am cunoscut cazuri când au scos un milion de dolari dintr-o afacere de două milioane de dolari. Ofer întotdeauna un buget strâns, dar niciodată nu. mă mişc fără un angajament scris substanţial. Există factori în fiecare operaţiune care nu pot ii ^niciodată luaţi în calcul. Dacă nu eşti protejat din punct de vedere financiar şi o treabă iese prost, oamenii te dau la o parte foarte repede. Te trezeşti aruncat, uitat în cine ştie ce loc bizar de pe glob. Oamenii aceştia ştiau că preţul meu nu: era negociabil, dar merita să mă încerce.

– Să vedem, zise americanul, vrei jumătate jos

– Şi jumătate atunci când vă găsesc? Nu, mulţumesc. Aduceţi-vă aminte, voi aţi venit la mine.

O groază de tipi fac câte o treabă, abuzează de buget şi îşi spun în sinea lor: „A fost fain". Apoi aşteaptă mult şi bine să se mai ivească altceva. Am reputaţia că nu profit de şef sau de cel cu banii. Serviciile mele sunt scumpe, dar preţul este corect şi îndreptăţit.

Am o companie de condus. Dacă urma să petrec următoarea lună sau următoarele şase săptămâni cu treaba asta, era normal să fiu plătit. Cele 70.000 de lire nu vor fi deloc numai profit pentru compania mea. Când conduci o operaţiune de felul acesteia, răspunzi de oameni până când se întorc acasă. S-ar putea să fiu nevoit să plătesc' pentru reparaţiile din vreun bordel din Marsilia, să scot pe cineva pe cauţiune din închisoare, să plătesc îngrijiri medicale*în cazul în care unul din noi ar fi fost rănit. Grija faţă de oamenii tăi este prima obligaţie în această meserie. Cât timp mă voi ocupa de această misiune, nu voi câştiga nici un bănuţ din altă parte. Şi compania mea, exact ca orice altă afacere, avea pe cap - salarii, note de plată pentru telex şi telefon, chirie..Jumătate mai târziu" e ceva ce încerci să vezi dacă ţine, dar nimeni nu o ia prea ' în serios.

– Cereţi mult, domnule Rivers, spuse israelianul.

– Am răspunderi. Trebuie să am grijă de oameni. Trebuie să garantez că misiunea va fi încununată de succes. E în joc reputaţia companiei mele. Poate că vă aşteptaţi şă întâlniţi un cowboy, dar noi nu facem afacerile în felul acesta.

Cei trei se uitară unul lâ altul.

– Facem târgul, spuse israelianul.

Se ridicară şi se străduiră să zâmbească. Le-am strâns mâinile.

– Banii jos, banii înainte, banii garantaţi, am spus. Vreau 6.000 de lire acum. Depuşi în contul meu înainte să i^s din cameră. În cinci zile, 170.000 de lire într-un cont pentru cheltuieli la care o Terţă Parte şi cu mine vom avea acces deplin.

– Ce înseamnă această Terţă Parte a dumitale.

– Un asociat de-al meu care are împuternicire asupra semnăturii mele. Să îi spunem agentul meu, în care am investit deplină autoritate pentru a acţiona în interesul meu. Îndată ce am adunat echipa, vreau de şase ori câte 25.000 de lire depuşi în conturi individuale cu angajament legal împreună cu garanţii că banii vor fi plătiţi la primirea instrucţiunilor din partea biroului meu. Voi da aceste instrucţiuni la întoarcerea noastră. În eventualitatea morţii mele, sau a detenţiei mele, acest lucru va fi făcut de Terţa Parte. Oamenii mei vor şti că banii lor sunt în siguranţă chiar dacă noi suntem ucişi. Suma de o jumătate de milion pentru cheltuieli va sta într-un alt cont, la care vom avea deplin acces Terţa Parte şi cu mine. Dacă urmează ca Valner să fie legătura mea cu dumneavoastră, vreau ca el să controleze deschiderea tuturor conturilor şi să obţină toate instrucţiunile bancare, astfel încât să ştiţi exact ce se întâmplă cu banii dumneavoastră.

Nu au fost nici un fel de obiecţii. Nu aveam nici un contract, dar şefii erau acum legaţi de mine prin intermediul băncilor pentru 1.250.000 de dolari. Americanul s-a dus Ta telef6n. O- jumătate de oră mai târziu, bancherul meu a confirmat că cele 6.000 de lire erau depuse în contul meu.

– ' Domnilor, am spus, trebuie să pornesc la treabă. Mai sunt două chestiuni rriărunte. Pentru a evita con-, flictele şi încurcăturile, vreau doar un singur om de legătură cu dumneavoastră.

– Eu voi fi acela, spuse Valner.

– Pentru a economisi şi timp, aş dori ca toate întâlnirile viitoare să aibă loc la Geneva.

Ne-am strâns din nou mâinile.

– Succes, spuse israelîaţiul.

– Ne bazăm pe tine, Rivers, spuse americanul.

Am luat trenul până la Geneva să am mai mult timp de gândire.

3

Eram mai mult decât mulţumit de unul din aspectele înţelegerii noastre. Ştiind de la început cât. mă vor costa oamenii, nu trebuia să mă duc la ei să negociez preţul. Trebuia doar să le spun cât vor câştiga. Orice om priceput va sări în sus de bucurie la o asemenea tranzacţie.

Pretenţiile pecuniare ale unui mercenar sunt de obicei direct proporţionale cu măiestria lui ca militar. Puteam face rost de un regiment de indivizi de mâna a doua doar pentru patru sute de dolari per diem. Bieţii indivizi din Angola erau ucişi pentru patru sute pe săptămână. Ei însă nu erau mercenari; azi erau sanitari într-un spital sau mecanici; a doua zi se jucau de-a soldaţii. În cursul misiuniii de la Hilton din Tripoli, bonificaţiile au fost doar de 10.000 dolari şi tipii aceia au fost arestaţi de carabinieri înainte ca măcar să apuce să iasă din Italia.

Exigenţele băneşti ale unui mercenar bun sunt cel mai adesea direct proporţionale cu datoriile lui. Iar băieţii din eşalonul superior solicită sume considerabile. Tipii pe care îi am în minte îşi foloseau salariile pentru a-şi plăti notele de plată de la club. Pentru ei patru sute pe zi nu însemnau nimic. Puteau cheltui suma aceasta pe drumul de întoarcere într-uri bordel din Hamburg. Cei 25.000 de dolari aveau să fie capitalul lor de acţiune pentru restul anului. Era unul din motivele pentru care tipii aceştia veneau să lucreze pentru mine. O dată ce plecam într-o misiune, problema banilor era uitată. Toţi ne întorceam la o misiune înţr-o zonă de luptă. Dar puteau pleca având certitudinea că nimeni nu. Îi va trişa în legătură cu banii, că viaţa o să fie-foarte bună când se vor întoarce.

Personal, aş fi putut trăi numai "de pş urma unor asemenea operaţiuni, dar deţineam o firmă cu alt profil şi de aceea consideram aceste misiuni drept investiţii. Aveam grijă ca la sfârşitul fiecărui an să obţin un profit de pe urma firmei.

Mercenarii de frunte însă, trăiau de pe urma unei misiuni importante până la următoarea. Se antrenau toată ziua în cadrul unităţilor militare sau în săli de gimnastică pentru a se menţine în formă, iar nopţile şi le petreceau bând în cluburile şi cârciumile preferate. Şi câştigau mai mult decât- un director de firmă mijlocie doar de pe urma uneia sau două misiuni pe an. Unul din oamenii pe care îi căutam era în Grecia, efectuând o muncă "de body-guard la nunta fiicei unui magnat din marina comercială. Era plătit cu 2.000 de lire sterline pentru o muncă de trei săptămâni. La banii aceştia, nici un portă-' rel nu av.ea să îi bată la uşă. Şi nici să îi apară numele pe lista datornicilor de la club.

Există o credinţă, populară că în cele din urmă toţi mercenarii sfârşesc prin a fi ucişi. Nu-i, chiar aşa. Ceea ce fac ei este ca şi cum ar fi în armată pe o durată de douăzeci sau treizeci de ani, numai eă ei cunosc un pic mai multe acţiuni de lqptă. Când avansează în vârstă, încep să se gândească să ţragă linia, să îşi cumpere o cârciumă în Cornwall sau un butic pe Coasta de Azur.

Să îl luăm de exemplu pe Howie Hill. Howie este expertul meu în probleme de armament - fost instructor pentru arme de calibru mic, sergent major de regiment în cadrul forţelor SAS. Nu a împlinit încă cincizeci de ani. Conduce o mică firmă care constituie acoperirea pentru comerţul cu arme de foc pentru tirul sportiv. Timp de douăzeci de ani Howie s-a tot învoit şi a revenit apoi de fiecare dată la regimentul său, pentru a participa la diverse acţiuni speciale. Acum e un pensionar fericit, cu o simpatică soţie olandeză şi o casă pe faleza care domină plaja de la

Brighton. Cu banii de la armată, nu ar conduce un BMW. Iar soţia lui nu ar sta la volanul unui Mercedes sport. Howie trăieşte liniştit cu pensia- lui de militar, în timp ce tot 'ceea ce îl înconjoară îi 'aparţine şi este plătit în întregime. Dacă îmi trebuie o pregătire de poligon, mă duc la Clubul lui de tragere. Dacă e nevoie să asamblez o armă specială /pentru trageri de precizie, Howie mi-o face. Cea mai mare parte a timpului însăj Howie şi-o petrece pescuind pe valuri de surf. Howie a ştiut cum să procedeze pentru a face ca meseria lui să fie rentabilă. , Cunosc alţi tipi care câştigau sau pierdeau o mie de dolari la un jocjde poker, iar acum lucrează ca oameni de pază pentru firma Purolator. Iar nopţile şi le petrec povestind despre aventurile de odinioară.

Nu mă interesează deloc modul cum se comportă sau ce fac cu banii sau cu viaţa lor. Nu mă pot implica în asta. Tot ceea ce vreau de la un om când fac apel la el este să fie într-o anumită formă fizică şi- stare de spirit. În ziua următoare am luat trenul care mergea pe malul lacului Geneva ca să mă* duc la biroul din Valles al firmei mele. Valner mi-a telefonat înainte de prânz şi ne-am întâlnit în seara aceea, în Crans. Am luat cina la restaurant şi apoi am lucrat toată noaptea la detalii. Legături telefonice şi telex, numere de conturi bancare, proceduri bancare. Valner mi-a dat un număr la care îl puteam contacta la Munchen. Am stabilit cum să luăm legătura printr-un cod personal. A doua zi dimineaţa devreme, am luat împreună trenul până la Geneva şi ne-am despărţit la capăt de linie. Eu am stat două zile la Geneva "şi Valles cu afaceri şi apoi am plecat cu avionul la Londra.

Eram în biroul din Anglia când am primit un telefon interurban. La aparat era Valner.

– Trebuie să te văd imediat, spuse. Aşteaptă-mă diseară la Londra.

Ne-am întâlnit la Hotelul Dorchester.

– Cât de repede îţi poţi planifica intrările bancare? m-a întrebat.

– De ce?

– Deoarece operaţiunea s-a schimbat în elementele ei de bază, spuse.

– Ce vrei să spui? . .

– Capul familiei nu mai poatie ieşi din ţară. Iar ceilalţi nu se află în Teheran.

– Unde dracu' sunt? - - în afara oraşului. Într-o casă conspirativă. Dar nu-şi pot păstra locul mult timp.

– Ce înseamnă asta „Cadoul fangliei nu mai poate"?

– Nu-ţi pot oferi nici un amănunt.

– Trebuie. Nu. ne băgăm ca chiorii în treaba asta.

– Bătrânul a fost executat ieri. Ceilalţi ţrei sunt fugari. Te poţi duce imediat la Geneva să rezolvi problema conturilor bancare astfel încât să putem începe misiunea? Eu va trebui să dispar repede pentru a coordona

treaba aceasta. Poţi grăbi lucrurile? Valner încerca să rămână calm, dar timbrul vocii îi trăda îngrijorarea.

– Să ne oprim chiar aici. Vreau o informare completă chiar acum. Înainte să mergem mai departe. Din ceea ce îmi spui, scenariul nu mai este valabil. Dacă va trebui să întocmesc un altul, trebuie s-o fac de la ultimele informaţii disponibile.

– Mâine, promise Valner. Întreaga poveste.

Am decolat imediat către Geneva. Imediat după ora unsprezece am intrat în bancă unde ne aştepta bancherul meu. Într-o oră am aranjat tot ceea ce era de aranjat la bancă; confirmările bancare vor sosi a doua zi dimineaţa. Banca ştia cum să mă contacteze prin Terţa Parte din Geneva.. La ora unu eram la bordul unui avion în drum spre Munchen.

Am petrecut noaptea într-o casă conspirativă din inima oraşului, apoi ne-am înapoiat devreme a doua zi dimineaţa la aeroportul din Munchen, unde ne aşteptau israelianul şi americanul. În aer se simţea panica. Lucrurile se precipitau. În mod clar se întâmplase ceva rău.

Am mers cu maşina într-o tăcere totală până la o proprietate uriaşă de la periferia Munchenului. Am trecut de o poartă păzită şi am urcat pe o alee cu pietriş, printre două rânduri de copstci, care se termina la poalele unei coline cu o pantă uşoară, încoronată cu un conac gotic din secolul al nouăsprezecelea, compus din cincizeci de camere sau chiar mai multe. Am parcat printre vreo zece alte Mercedes-uri şi BMW-uri, majori-

tatea cu numere de „Corp Diplomatic" şi am mers pe jos. ultima sută de metri (până la casă. Locul vibra de mişcare; germani de vârstă mijlocie cu costume cu o croială clasică purtau discuţii serioase cu tineri arabi îmbrăcaţi în blugi şi pulovere; bărbaţi cu faţa măslinie din zona Mediteranei, a căror ţinută purta semnul' invizibil al oficialilor de stat, au adus din parcare genţi diplomatice burduşite; două italience discutau în engleză cu o pereche japoneză.

Pretutindeni plutea o atmosferă ciudată, fiecare grup părea să facă un efort conştient pentru a-i ignora pe ceilalţi. Aici se afla punctul- de comandă pentru o acţiune uriaşă ale cărei ramificaţii nu le puteam preciza. Locul acesta nu se ivise ca o ciupercă după ploaie. Avea regulile sale proprii; metodele sale standard de acţiune. Avea acel aer de siguranţă de sine care însoţeşte încrederea faţă de poziţia avută. Totuşi, aveam, sentimentul incert că existau aici interese disparate - chiar conflictuale; că acest domeniu era un teren neutru unde duşmanii erau legaţi într-un ansamblu mai mare decât componenţele sale; că aceşti duşmani ajunseseră la un modus vivendi prin care pur şi simplu îşi ignorau reciproc prezenţa.

Deşi măuntruTse aflau pretutindeni oameni, am păşit printre ei de parcă eram invizibili. Am intrat într-un salon mare, am închis uşa şi ne-am trezit în mijlocul unei informări ample asupra misiunii. Deşi în casă s-a auzit în permanenţă mişcare în timpul celor câteva ore cât am stat acolo, aceasta nu ne-a afectat deloc şi eram convins că nu privea misiunea noastră.

Oamenii care mă însoţeau se grăbeau deja. Pe o masă enormă de marmură erau întinse hărţi, ale zonei Mediteranei şi Orientului Mijlociu. Cei trei bărbaţi erau nervoşi. Mi-au cerut să îi pun la curent cu ultimele detalii, dar nu le puteam spune nimic. Nu ajunsesem încă la faza importantă de a aduna o echipă. Mă aflam la Londra exact în acest scop atunci când telefonase Valner.

– Oameni buni, mai bine aţi înceta să mă pisaţi cu întrebări, lţe-am spus, şi aţi începe să-mi spuneţi cum stau lucrurile.

– Familia după care vă duceţi este de evrei, spuse Valner. Tatăl a fost luat alaltăieri de membri ai miliţiei revoluţionare. A fost executat ieri dimineaţă.

– Este vorba de un progrom?

– Nu suntem siguri. Aşa credem. Ayatollahul este un antisemit fanatic. Tatăl a fost foarte apropiat de şah. Ultimul din cei mâi bogaţi oameni din Iran. Acuzaţia ce i s-a adus a fost de profitor. Au rămas în urma lui doi fii şi un nepot. Ei sunt iepurii voştri.

– Iepurii?

– Acţiunea a fost codificată cu numele de Iepurii Albaştri.

– Doreaţi ca eu să-i scot pe evrei din Iran şi să-i duc în Irak?

– Era unul din planuri.

– Al dracului de tâmpit.

– Nu am vrut niciodată s-o faceţi.

– De aceea îmi şi fac planurile mele proprii. Pentru că oamenii îţi spun un lucru şi se aşteaptă ca tu să faci altceva. Deci mă duc după iepuri, nu? Vorbiţi-mi despre ei.

– Doi fraţi în vârstă de douăzeci şi opt şi douăzeci şi doi de ani: vărul lor are douăzeci şi unu. Ştiu că veniţi.

3 - Un comando pe două continente r - De ce este aşa de important să-i scoatem din Iran?

– Sunt pe listele morţii. Ale revoluţionarilor şi ale OLP[3]-ului.

– Dar ce se întâmplă cu restul evreilor din Iran?

– Nu-l putem scoate pe toţi.

– Aveţi la etaj un iubitor de oameni al dracului de bogat, am zis arătând cu capul spre plafonul acoperit de fresce aurite, dacă aceşti trei indivizi merită o operaţiune de o asemenea amploare. Care-i restul poveştii? Ce altceva ar trebui-să mai ştiu despre ei?

– Nimic. Cel care răspunse a fost israelianul.

– Ce s-a întâmplat cu tatăl? Cum de a fost prins? Reţeaua voastră a fost descoperită?, Cel mai mare factor necunoscut se afla încă în afara controlului nostru; aceasta era situaţia curentă din Teheran. Era încă teribil de instabilă acolo. Revoluţionarii se luptau deja între ei,

3 Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei. (N.Tr.)

stânga împotriva dreptei, în timp ce toată lumea îi căuta pe oamenii Şahului, agenţii Sa- vak-ului '[4] şi pe oricine altcineVa care avea ghinionul de a se găsi pe o listă de fugari.

– Nu, nu era cu ceilalţi trei. Se afla sub stare de arest la domiciliu, la Teheran. Revoluţionarii credeau că băieţii sunt plecaţi din ţară. Tatăl a fost pur şi simplu reţinut şi apoi executat. Avem acum informaţii sigure că revoluţionarii au aflat că iepurii sunt încă în ţară.

– Cât de eficientă este reţeaua voastră din Iran?

– Nu este reţeaua noastră.

– O să reformulez. Cât de eficientă este reţeaua dix Iran?

•- Bakhtiar a dispărut, nu? Şi toată lumea din ţară îl caută. Va apărea teafăr în curând în Europa. Există un canal sigur.

:- Unde sunt iepurii?

Israelianul trase o hartă spre noi.

– Marshun, spuse. Un orăşeî de lângă Qazvin, lateral faţă de autostrada către Rasht.

Qazvin era un oraş mare la o sută de kilometri la nord-vest de Teheran. Am studiat harta cu atenţie.

– Erau în drum spre Rasht, pe coastă, am zis, şi nu au reuşit să ajungă acolo.

---

4 Savak — serviciul de securitate iranian din perioada doYn-niei Şahului Pahlavi. (N.Tr.)

– Nu răspunse nimeni. Americanul îmi înmână trei fotografii. Poate că iepurii aveau într-adevăr peste douăzeci de ani, dar Valner avusese dreptate să îi numească băieţi. Atitudinea lor, îmbrăcămintea, grădina din fundal emanau luxul şi o viaţă dulce care nu îi ajutase să fie pregătiţi pentru ceea ce întreprindeam noi. Am pus deoparte fotografiile, - Nu o să am nici un ajutor din partea băieţilor. Sunt deja pe jumătate hotărât să vă abandonez, am spus. Nu aţi putut să împiedicaţi ca bătrânul să fie arestat. Ce fel de securitate îmi puteţi oferi în Iran?

Reţeaua este intactă. Case conspirative. Bani. Sisteme de legătură. Arme. Sprijin.

– De urîde ştiu că pot avea încredere în oamenii care o conduc?

– Poţi să ai încredere în Mirza spuse americanul zâmbind sec. El conduce secţia operaţii.

Mirza şi cu mine mai acţionasem împreună. Era căpitan în marina iraniană şi avea legături extrem de bune. Îi puteam încredinţa propria mea viaţă. Dar aâta nu le-am spus-o acestor oameni.

– Ce propuneţi? am întrebat:

– Ne place încă ideea camioanelor, spuse americanul.

" ^ Ca să mergem unde?

– Există multe Jocuri bune. Irakul nu era o idee chiar aşa de proastă cum credeţi, spuse Valner. Există încă o reţea

de evrei în ţară. Dacă reuşeşti să îi treci frontiera, îi putem introduce în reţea. Duceţi-i la Bagdad.

– Grozav, am spus. Ce-or să facă atunci când vor ajunge la Bagdad? Să deschidă un stand în bazar? Vreţi şă-i scoateţi din Iran, nu să-i ţineţi.acolo. O să-i duceţi la aeroport într-o limuzină şi o să-i puneţi la bordul unui avion spre Europa? Turcia este un alt fir pierdut. Dacă sunt fugari, acolo este locul unde o să-i caute. Uitaţi-vă la hârtiile voastre. Între Teheran şi Turcia este cea mai mare concentrare de forţe de securitate din ţară. Dacă vom folosi camioanele, vor trebui să rămână ascunşi până vom ajunge la Frankfurt.

– Asta ar putea dura o săptămână. Vrei să stea sub prelata unui camion timp (Je o săptămână? se răsti americanul.

– Două. poate trei săptămâni dacă rămâne camionul în pană. Două săptămâni într-un camion este mai bine decât o oră într-o închisoare iraniană. Prima voastră sarcină este să vă întoarceţi la iubitorul vostru de oameni şi să-i spuneţi că o să-l coste o groază de bani.

S-au gândit că deveneam lacom.

■- Nu vreau nici un bănuţ mai, mult pentru mine? sau pentru oamenii mei. Dar cu fugarii aceştia, preţui pentru toate celelalte pur şi simplu a crescut. Va trebui să încorporaţi în buget suma aceea de siguranţă de o jumătate de milion de. dolari şi să înfiinţaţi un alt fond de siguranţă de o jumătate de milion de dolari.

– Cât de repede puteţi pune planul" la punct? întrebă Valner.

– Mă gândeam la' trei săptămâni.

– De ce nu te gândeşti la trei ani. Pentru iepuri oricum nu va mai conta. Până atunci vor fi morţi. Nimeni nu poate garanta o casă conspirativă timp de trei săptămâni. Poţi să pregăteşti acţiunea în două săptămâni? întrebă Valner. x

– . Poate. Nu pornesc până nu voi obţine confirmarea existenţei fondurilor în bancă.

Israelianul mâzgăli eeva pe o bucata de hârtie. Apăsă o sonerie. Intră un bărbat în uniformă de grădinar.

– Expediaţi imediat, îi spuse^ israelianul grădinarului. Poţi să dai drumul la acţiune, îmi spuse.

Timp de câteva ork am lucrat aplecaţi asupra hărţilor. Americanul mă puse la curent asupra status-quo-uiui militar - dispersarea trupelor, rolul lor în revoluţie, conflictul din comandamentul general, raportul cu miliţiile revoluţionare. Israelianul mă conduse stradă cu stradă pe o hartă a Teheranului, indicând blocajele rutiere, casele conspirative, cazărmile poliţiei şi chiar cinematografele şi. stadioanele de fotbal unde o mulţime bruscă putea să împiedice trecerea. Mă informă în legătură cu măsurile de siguranţă pentru oamenii mei cât vom fi la Teheran prin intermediul organizaţiei lui Mirza. Am aranjat modalităţile de transport până la şi de la casele conspirative.

– Ce facem în privinţa securităţii celor două camioane în. timpul călătoriei spre sud? am întrebat., - Am penetrat vama iraniană la frontiera turcă. O să treacă fără nici o problemă. Toate vehiculele străine din Iran trec dintr-un punct de control într-altul numai pe bază de autorizaţii contrasemnate şi de permise de călătorie. Când camioanele vor ajunge la Teheran, trebuie să aştepte într-o parcare oficială pentru camioane înainte să se deplaseze în orice altă direcţie. Şeful de echipă de acolo este omul nostru.

– Voi lua o echipă de şase oameni am spus, dar contez pe ei, în principal, pentru sarcini de pază şi luptă. Premisa iniţială a fost că iepurii ne vor fi predaţi. Acum trebuie să mergem să îi luăm. O să am nevoie de ajutoare considerabile. Nu vreau să abat unul din camioane de pe autostradă ca să meargă până la Marshun pentru a-i lua. Trebuie să ajungem acolo în alt fel.

– Vom aranja noi transportul, promise Valner. Am dezbătut problemele în sus şi în jos toată noaptea. La primele raze de lumină, un Mercedes silenţios mă duse înapoi la aeroport. Am prins o cursă de navetişti spre Londra.

M-am întâlnit cu Santa la o cafea grecească din Earl's Court. Santa urma să fie omul meu de legătură cu echipa. Santa este numele codificat pe care îl^dau eu unui bărbat cu multe talente.^Oficial, este un om.care lucrează înr-un birou guvernamental, cu un rang şi uri titlu care nu ar atrage atenţia unei

dactilografeVnemăritate. Totuşi, prezenţa numelui său pe un document a.făcut să se încreţească.fruntea multor secretari de cabinet. Santa lucrează pentru ministerele 'de; externe şi interne;în^cali- tate extraoficială, ca om" der<legătură* între cei ca mine şi oameni din cadrul infrastructurii guvernamentale. Santa îi cunoaşte pe cei din SAS şi pe cei din SBS * care sunt în căutare de acţiuni de intervenţie. Îi angajează iar apoi foloseşte „reţeaua camarazilor de odinioară1', pentru a asigura eliberarea din unităţile lor. El aranjează cumpărarea armelor care altfel sunt inaccesibile sau cu acces limitat. Apoi trece întreaga afacere prin Box 500.

* SBS - echivalentul din marina britanică al comandourilor SAS. (N.Tr.)

Box" 500 - Comitetul - este un comitet de lucru care se întruneşte zilnic pentru a schimba informaţii între toate organismele de informaţii britanice din cadrul MI-5, MI-6, SAS, Secţia specială, Scotland Yard. Comitetul reprezintă o forţă în sine. Fără aprobarea sa tacită, nimeni nu face un pas într-o misiune ca a noastră. Dacă sunt do. partea ta, vei avea acces la resursele unei organizaţii de excepţie, curajoasă şi plină de imaginaţie, la fel de bună ca oricare alta din lume.

Santa şi cu mine avem o istorie lungă. Ne-am salvat reciproc vieţile. Lucrează din când în când pentru ^com- pania mea. Când puneam la punct un nou dispozitiv care permitea trăgătorului să vadă pe timp de noapte, am avut nevoie de un dispozitiv telescopic, cu demontare rapidă, pentru carabina englezească SLR - carabina cu

auto-încărcare. Santa a luat una cu „împrumut" special pentru mine. Firma mea i-a făcut repede o schiţă şi Santa a dus-o repede la depozitul de armament înainte să i se vadă lipsa. În cadrul operaţiunii de-acum' Santa urma să mă îndrume asupra disponibilităţii oamenilor pe care voiam să îi folosesc - unde se aflau, ce făceau, care îşi rupseseră picioarele în salturi cu paraşuta în lunile de când nu îi văzusem; va sta de vorbă cu oamenii, apoi mă va ajuta să adun echipa, va acţiona ca ofiţer pentru cumpărarea echipamentului şi a armelor. Şi, cel mai important, ne va apăra spatele în Anglia cât timp eram plecaţi. Pentru acest lucru, urma să primească un onorariu de 2.000 de lire sterline.

I-am spus. lui Santa întreaga poveste. În timp ce îmi conturam planurile pe care le tot revedeam febril de câteva zile, am văzut cum ochii lui Santa se închideau până au devenit două deschizături înguste.;

– Ceva e putred aici, spuse.

G neîncredere instinctivă pe care o nutrisem de la începutul întregii afaceri începu să iasă la suprafaţă. Cu fiecare zi de supravieţuire în această meserie nasul îţi devine sensibil la asemenea lucruri.

S-o luăm de la cap, spuse el.

Santa mă bombardă cu întrebări timp de două ore. Meseria lui era sa obţină tot ceea ce mi se spusese sau* mi se dăduse de înţeles, începând cu prima întâlnire. Am analizat-materialul împreună pentru a stabili ceea ce era probabil fals sau menit să întindă o capcană cuiva.

– Asta-i tot ceea ce ţi-au spus despre familie? a întrebat Santa.

– Doar că sunt trecuţi pe o listă a morţii şi că trebuie scoşi din ţară.

– Nivelul de interes faţă de aceşti trei iepuri este mult prea mare -pentru gustul meu, spuse. Valner ţi-a spus că or să fie în siguranţă în Germania? Atunci autorităţile germane cu siguranţă că ştiu despre ei. Guvernele nu aprobă sosirea unor posibili refugiaţi aflaţi pe o" listă a morţii dacă nu au un motiv foarte bun. Repetă ceea ce ţi-a spus-Valner despre recuperarea şi predarea lor.

– După ce vom aduce băieţii de la Marsham, nu-i putem scoate direct din ţară. Trebuie să-i predăm organizaţiei • lui Mirza la o casă conspirativă din Teheran. Trebuie să le garantăm ca vor rămâne cel puţin o zi cu iepurii înainte să-i scoatem.

– Ce explicaţie ţi-au dat?

– Nici una. Că trebuie să vadă băieţii.

– Ce posibilităţi vezi aici?

– Iepurii sunt şi pe o listă a lor. Au nevoie de ceva de la ei, probabil informaţii. După-^e le vor obţine, pot fi ucişi cu neruşinare. Nu vor să se vadă că o fac ei, aşa că angajează oameni din afară care să le predea iepurii. O dată ce au lichidat băieţii pot să ne lichideze şi pe noi.

– Ce şanse acorzi unui asemenea plan?

– O probabilitate foarte mică.

– De ce?

– Dacă vor doar predarea băieţilor, pot s-o obţină mult mai ieftin decât noi. Totuşi trebuie luată în considerare şi această posibilitate şi ţinut cont de ea.

– Israelianul ţi-a vorbit de paşapoarte false pentru iepuri de îndată ce veţi ajunge în Europa Occidentală. Doreşte ca noi să aranjăm acest lucru?

– Nu, el o să. se ocupe de ele.

– Refugiaţii obişnuiţi nu se ascund sub^ identităţi false. Poate exista un resentiment împotriva lor acasă, dar o dată ce au fugit, sunt deobicei lăsaţi în pace. Statele revoluţionare au mult mai multe de făcut decât să se implice în vendete la distanţe mari. Cei pe care îi urmă-resc sunt duşmani activi ai statului. Aceşti iepuri au de oferit ceva extrem de important doar pentru a fi scoşi din Iran. Dacă nu pot apărea în Europa, sub numele lor proprii, atunci au ceva foarte important de ascuns, ("inc şlie pe cine ameninţă să pună într-o poziţie jenantă! Pe americani? Pe • israe'lieni? Pe nemţi? Dacă oamenii voş-tri le acordă identităţi false şi apoi îi lichidează nu o să li se observe lipsa. Ceva îmi spune că iepurii vor dispărea de pe faţa pământului.

Toate acestea erau o analiză extrem de plină de imaginaţie, dar era exact lucrul pentru care îl plăteam pe Santa şi câre întrecut îmi salvase viaţa.

– Vreun sfat?

– Să ne apucăm de lucru la „variantele opuse", spuse Santa.

Crearea de „variante opuse" este un procedeu standard pentru Santa şi pentru mine în orice misiune. Elaborăm un plan de acţiune care să dea satisfacţie patronilor. Apoi ne construim un plan paralel la care putem apela oricând, un plan secret, cunoscut doar de organizaţia noastră.

– Arrv nevoie de două camioane, am spus, de două camioane mari de teren, flecare cu un compartiment secret suficient de mare în care să ne putem ascunde timp de două săptămâni.

Câmpurile petrolifere iraniene erau aprovizionate prin transporturi terestre din Europa Occidentală. Noi vom trimite camioanele încărcate cu mărfuri, pe rutele comerciale terestre normale, pe- unde nu vor atrage atenţia; ale noastre nu vor fi decât două în convoaie de câte cincizeci de camioane, ceea ce este ceva banal pe şoselele iraniene.

– Arme? întrebă Santa. Ce greutăţi prevezi?

– OEP-ul doreşte moartea iepurilor la fel ca şi iranienii.

– Sunt foarte mulţi membri ai OEP-ului pe teren, îndeosebi în sud. Ei sunt virtual autonomi. Ucid iranienii rămânând nepedepsiţi. Ticăloşii aceştia sunt neîndurători. Să nu te aştepţi decât la necazuri când vor descoperi că c.ţi fugit cu ţintele lor.

– Singurul loc unde prevăd probleme deosebite este la preluare.

O' acţiune se împarte în capitole şi subcapitole, apoi iarăşi în subcapitole şi alte subcapitole. Acţiunea, într-o descriere cât mai concisă era să preluăm iepurii pe teren, să îi ducem la o casă conspirativă din Teheran şi apoi să decidem dacă să îi scoatem ca grup sau câte unul şi în ce direcţie să ne deplasăm. Momentele periculoase erau la preluare, în timpul cât stăteam în casa conspirativă din Teheran şi cât ne deplasam în apropierea oricărei frontiere pe care am hotărât să o traversăm. De-a lungul traseului, oriunde se putea întâmpla ceva rău. Dar prevezi aceastaJn punctele critice. Apoi hotărăşti ce fel de apărare ai. Am hotărât că nu aveam nici una. Aici nu era Vietnamul, unde puteai fi în spatele liniilor duşmane dar aveai informaţii despre câmpul de luptă, ajutor din partea unei jumătăţi de duzină de unităţi din zona ta, pre- lure cu elicopterul în caz de situaţii de urgenţă. Aici am fi o celulă înăuntrul Iranului, cu toată lumea împotriva noastră.

În turnătoarele trei zile Santa şi cu mine ne-am întâlnit de câteva ori, în timp ce ne asigura trecerea prin Comitetul celor 500. Santa mi-a arătat un raport secret al Comitetului cu privire la situaţia curentătdin Iran. Era alarmant. Tot ceea ce citeam sugera un mod de acţiune realmente abject atât din partea „prietenilor" cât şi a - duşmanilor. Reţeaua Mirza îşi preda proprii ei oamenii pentru a-i recupera pe alţii din mâinile poliţiei.

Santa nu dădea dovadă de cavalerism prin faptul că îmi furniza informaţii secrete. Ştia că nu voi pune într-o poziţie compromiţătoare guvernul englez. Era chiar posibil să fiu considerat un furnizor neştiutor de pe lângă mecanismele oficiale care putea fi eliminat dacă era necesar. Se putea ca această întreagă operaţiune să fi fost aprobată sau chiar să emane de la guvernul britanic. Dar despre o asemenea acţiune nu se vorbeşte pe faţă nici chiar la nivelul Comitetului 500. Se vorbeşte în şoaptă în conversaţii de la om la om până când se realizează un consens de păstrare a tăcerii. Furniza Santa celor din Comitet tot atâtea informaţii câte îmi dădea mie de acolo? El avea o prioritate, şi aceasta era loialitatea faţă de guvernul englez. Dar noi eram şi prieteni apropiaţi.

Santa nu ar face nimic împotriva dorinţelor guvernului englez. Ce informaţii mi se dădeau mie erau cernute într-9 asemenea măsură încât, dacă decidea că ceva i-ar putea compromite pe britanici, el ar cere mai întâi aprobare. Acesta era un domeniu care solicită cea mai mare măiestrie diplomatică. Santa nu ar merge până acolo încât să.le) aducă la cunoştinţă acţiunea mea. Dar în culisele Comitetului ar avea loc discuţii care i-ar permite să obţină o oarecare cooperare sau un refuz. Când i-am solicitat lui Santa sprijinul pentru acţiune, toată lumea a avut de câştigat. Ar fi fost avertizat dacă mi se întindea o capcană. Aş fi fost flituit dacă guvernul britanic nu dorea să se întâmple ceva anume. Era un fel de societate de protecţie reciprocă ce acţiona când lumea ştia ce se întâmplă. S-a oferit să-mi facă legătura

cu a doua reţea din Teheran. Am refuzat politicos. Am vrut să menţin acţiunea cât mai seCret posibil.

Santa avea multă experienţă în privinţa vieţii în deşert şi îmi oferea un bun prilej de a-mi verifica planul. Voiam $ă îi prezint totul înainte de a-mi întâlni oamenii. Era posibil să am cu ei o discuţie privind detaliile, dar nu va avea loc nici o dezbatere în legătură cu acţiunea pro- priu-zisă.

Cum vă duceţi la Teheran? întrebă el.

– Ca civili, am spus. Echipamentul poate fi cărat cu camioanele. Putem intra ca echipă de filmare/

– Momentan camerele de filmat sunt foarte nepopulare'în Iran, spuse Santa. O să vă procur nişte documente. Naţiunile Unite. Crucea Roşie! Ceva în genul ăsta. Pe cine vrei în echipă?

– Davis...

– Jack?

– Da. Danny Swann. Deal Gill, Frew Freeman...

– Cine-i ăsta?

•- Un protejat de-al lui Gill de la Serviciul Special Nautic. Fraţii Verbruggen.

– Gemenii? Atunci o să-ţi trebuiască şi grenade. Sunt amatori de grenade.

– l- Crezi că ai putea să ne procuri câteva grenade care imobilizează? Santa furnizase grenade'folosite de

germani în timpul raidului asupra aeronavei deturnate la aeroportul din Mogadiscio, grenadele care i-au asurzit; i-au orbit şi i-au blocat pe terorişti.

– Nici nu se discută.

– Care-i statutul acestor indivizi? am. Întrebat. - - Pe gemenii Verbruggen nu-i cunosc. Va trebui să-i contactezi tu. Davis, Swann şi Gill sunt, după câte ştiu eu, disponibili cu toţii. Nimeni nu este rănit.

Într-o singură după-amiază, Santa şi cu mine i-ami contactat pe toţi prin telefon. Am trimis la Anvers două; bilete de avion pentru cei doi Verbruggen. Ceilalţi au venit la Londra cu trenul. Am convocat o conferinţă la ca-'binetul medical de pe strada Great Portland. Aparţinea unui doctor în rezervă care lucrase în Serviciul Special al Aviaţiei şi care ne cosea rănile atunci când cineva era rănit. Înainte de întrunire, am trecut să-i fac o vizită fiecăruia dintre ei pe măsură ce ajungea în oraş.

M-am întâlnit cu cei doi Verbruggen la gara Victoria. Nu erau gemeni identici, deşi personalităţile lor păreau uneori la fel de asemănătoare ca şi boabele dintr-o păstaie. Făcuseră armata împreună în corpul belgian de paraşutişti, fuseseră în Angola şi în Congo. În ciuda nu^ melor lor flamande, erau valoni. Vorbeau perfect engle^ zeşte, deşi cu un puternic accent franţuzesc şi se luaujn zeflemea permanent în limba franceză. Yves lucra acum ca ofiţer de informaţii pentru Legiunea Mobilă sub comanda maiorului Pinte. Marcel era proprietarul unui bar; pe undeva. Odată, Pinte şi fraţii Verbruggen mă ajuta-

seră să trec nişte materiale prin Belgia, pentru o. acţiune anti-teroristă şi ştiam că amândoi sunt nişte bărbaţi grozavi.

Ca de obicei, am fost surprins să văd cat de tineri arată. Gemenii se apropiau acum de vârsta de patruzeci de ani. Yves era înalt şi zvelt, purta ochelari cu ramă groasă şi avea un păr zbârlit, căzut peste urechi, care întotdeauna părea umed. Marcel era mai scund şi mai în4 desat, cu o faţă ca a unei pisici siameze. Amândoi erau* oameni liniştiţi în lumea civilă, dar când erau într-o ac-)r 'ţiune iubeau râsul şi glumele şi o încăierare zdravănă din; când în când. Amândoi erau amatori de femei. Yves era'

probabil cel mai stabil dintre cei doi, ancorat într-o căsătorie trainică. Marcel era un burlac hoinar.

Cu un an în urmă, ne confruntasem într-o cârciumă din Southwark cu o ceată de marinari beţi, din marina comercială irlandeză. Când fluierăturile lor părură să fie adresate unor surzi, Marcel se ridicase încet în picioare - şi se dusese la conducătorul grupului.

– AUo, cherie, spuse el. Dă-mi un pupic mare, zise el aplecându-se şi în acelaşi timp lovind nasul irlandezului cu degetul arătător cu un zgomot care semăna cu zdrobitul unei muşte. Izbucni un adevărat infern. Irlandezii nu au aflat niciodată că se încăieraseră cu doi din Comandoul celor patruzeci" al lui Mike Hoare. Acum Yves şi Marcel se repeziră să mă îmbrăţişeze. Din încăierarea aceea Yves avea încă o cicatrice deasupra ochiului drept.

– AUo, Gayle! Ce mai faci?

– Grozav!

– Ai ceva pentru noi?

– Nemaipomenit. O groază de bani.

– Aşa cum te ştiu, asta înseamnă o aventură grozavă?

– Mă străduiesc."

I-am lăsat într-o locuinţă particulară, apoi am dat fuga cu taxiul la întâlnirea cu Santa, Jack Davis şi Danny Swann..

– Rivers, spuse Davis salutându-mă scurt cu o mişcare a capului.

– Bună, Davis, am zis.

Ne-am strâns mâinile cu o răceală care se înrudea cu reticenţa. Davis şi cu mine mai lucrasem împreună şi înainte şi aveam mare respect pentru el ca militar. Dar personalităţile noastre pur şi simplu nu se potriveau, aşa că păstram relaţiile dintre noi la un nivel pur profesional.

Davis era ofiţer de rezervă în SAS, cu rangul de căpitan, promovat de la bază. Era un bărbat frumos şi spilcuit. Îmi spusese odată, la o cârciumă, că semăna un pic cu Errol Flynn: multe femei erau de acord cu această apreciere. Dovedea mai puţină încredere în sine în mediile de comandă, unde originea lui muncitorească constituia un motiv de jenă. Deşi acum se apropia de cincizeci de ani, încă mai lucra ca instructor de pregătire fizică, ceea ce oferă o imagine despre forma lui fizică.

– Despre ce este vorba? întrebă el.

– O să-ţi intre nisip în cizme, i-am promis.

Davis zâmbi. Lucrase zece ani ca locţiitor în trupele. regulate dhofareze ale sultanului Omanului, care se luptau cu rebelii, cu yemeniţii din nord şi cu consilierii sovietici-. Davis era un luptător minunat de deşert şi vorbea curent araba.

Era ceva mai puţin minunat pe frontul casnic. Viaţa lui personala era un haos; din acest motiv nu aveam niciodată încredere totală în Davis decât atunci când ajungeam în zona de luptă. Viaţa lui consta dintr-un iureş nebunesc între o nevastă şi familia din Portsmouih, o soţie şi familia la Henley-pe-Tamisa, aventuri ocazionale cu soţiile altor bărbaţi, cârciumi şi cazarmă.

Danny Swann era cu totul altceva. Ne-am salutat cu o strângere de mână călduroasă.

– Ce mai fac Dorothy şi copiii? am întrebat.

– Bine, răspunse. Cel mic devine un timonier de prima mână.

Singurul hobby al lui Swann era navigatul. Făcuse parte din echipajele unora din cele mai" rapide iah-' turi din ţară. Şi-a început cariera militară la vârsta de paisprezece ani ca băiat de trupă. Participase la câteva acţiuni ca paraşutist, iar acum era sergent în SAS. Petrecuse mai mulţi ani în Emirate, era un as al volanului şt bun conducător de caravane în deşert. Veteran al for-* ţelor britanice din Irlanda de Nord, era obişnuit cu teh-

nica urbană a războiului, o pricepere la care era posibil să facem apel în Teheran. Avea o înălţime 'mijlocie, o construcţie fizică potrivită a cărei putere nu se ghicea de sub haine, un păr castaniu uşor-înspicat şi trăsături pe care le uitai imediat. Arăta şi vorbea mai mult ca un funcţionar de bancă decât ca superbul ofiţer operativ ce era. Bun părinte şi soţ credincios, era extrem de mul-ţumit de viaţa pe care o ducea.în căsuţa lui din Here-' ford, militar profesionist fără ambiţia de a fi altceva; Swann era un om cu o putere deosebită de analiză pe câmpul de luptă deoarece avea încredere în propria lui pricepere. Era stabil, sigur şi foarte dârz.

– Să ne mişcăm repede, Gayle, spuse el. Vreau să mă întorc pentru cursa de nave de la F^stnet din august.

Pe Gill şi pe Freeman i-am găsit în holul hotelului Hyde Park. Gill era un bărbat lat în spate, cu un trup zvelt şi musculos ca al unui luptător; mă întâmpină cu o strângere de mână care îmi tăie circulaţia sângelui până în vârful degetelor.

– Mă bucur să te văd, Rivers, spuse înfigându-şi degetele ca nişte cercuri de oţel în umărul meu, într-un gest de prietenie.

Dean Gill era omul cu cea mai mare experienţă din echipa mea. Ca şi Swann, se înrolase ca băiat de trupă şi avea deja peste treizeci de ani de serviciu activ ca soldat în trupele de şoc ale Marinei Regale. Acum era la Poole, instruind băieţii din SBS (Unitatea Specială Nautica), o elită recrutată dintre cei mai buni membri al

comandourilor.. Probabil că.SBS-ul este cea mai bună unitate de infiltrare, prin debarcare pe ţărm, din lume şi învăţaseră lupta neînarmaţi şi aruncările în aer sub-acvatice de la Gill. Era-un tip dur şi rezistent. Putea să înoate distanţe uriaşe sub apă sau la suprafaţă. Se putea lupta mai bine în apă decât un grup. de comando obişnuit pe uscat. Avea dexteritate la arme mici dar, destul de incredibil, era un trăgător prost. Era un militar bun şi un tip extrem de sufletist. Avea o căsnicie fericită, patru copii şi o casă în Poole. În tropi inclva puţine acţiuni ca mercenar, dar se retrăgea din serviciul activ peste un an, aşa că- ştiam că e* în căutarea unui punctaj maxim. Era detaşat în străinătate, fiind la dispoziţia regimentului douăzeci şi patru de ore pe zi, aşa că soţia lui nu. a fost uimită atunci când a plecat brusc să se întâlnească cu. mine la Londra. Ea nu ştia nimic despre vreo afacere particulară. Aş fi devenit nepopular în rândul familiilor dacă ar fi ştiut că le iau bărbaţii ca să efectueze asemenea treburi murdare.

– - Ai vreo treabă bună pentru noi, Rivers? întrebă Frew Freeman. Mi-ar plăcea un pic de mişcare. Şl bani gheaţă.

Tonul era arogant, aproape sfidător. În mod evident era menit să impresioneze pe străinul pe, care îl adusese cu el, un caporal cu faţa proaspătă din unitatea lui.

Faptul că îl adusese pe străin reprezenta o încălcare serioasă a eticii profesionale. Nu mai lucrasem niciodată cu Freeman papa atunci. Dacă nu i-aş fi cunoscut ante-cedentele, i-aş rfi dat imediat afară pe amândoi. Cariera lui Freeman era o copie la indigo a celei a lui Gill cu

douăzeci de ani mai înainte - sergent în SBS, Medalia Militară şi Medalia pentru Servicii Deosebite. Ca tânăr soldat, Freeman lucrase sub comanda unui prieten apropiat de-al meu - Howie Hill, acum pensionat - conducător de echipe de câini în căutarea de gherile. Câinii alsacieni despărţeau luptătorii de gherilă, ia-r ei lichidau ceea ce rămânea. Erau oameni duri care trăiseră momente grele. Howie Hill fusese în SBS ceea ce era Gill astăzi, „bătrânul" unităţii. Gill îi spunea lui Howie „Tăticule". Acum Freeman îi spunea lui Gill „Tăticule". Ambii bărbaţi îi acordau lui Freeman cele mai mari note ca soldat. Freeman fusese de asemenea şi într-un regiment de comando al Marinei ilegale în Iran şi vorbea farsi, ceea ce îl făcea singurul om din echipă care vorbea limba locală.

Cu toate acestea, găseam că omul este bombastic, un pic cam gură mare. Tipul de om căruia îi plac cârciumile, fie ca să golească o halbă dintr-o înghiţitură, fie sa crape capul cuiva.

– El cine e? am întrebat arătând cu capul spre străin.

– Se numeşte Jackson. Din unitatea mea, spuse Freeman. A fost la Teheran. Cunoaşte mecanismul şi pe dinăuntru şi pe dinafară.

– Echipa e completă, i-am spus lui Jackson.

– Jackson a făcut serviciul doi ani la puşcaşii marini de acolo. La ambasadă. Ştie cum acţionează iranie" nii. Cunoaşte întregul sistem administrativ.

– Buun, Data viitoare când o să am nevoie de un administrator la Teheran, o să apelez la el.

– Hei, Jackson este omul meu. I-am spus că este inclus în această acţiune. Dacă pleacă el, plec şi eu.

Gill explodă.

– * Poţi să te duci în măta, cu băiatul tău cu tot, fe-cioraş, spuse el.

Freeman se calmă imediat. Jackson plecă fără să mai discute.

– Aici nu suntem în Parlament, i-am spus calm lui Freeman. Eu sunt ofiţerul comandant şi eu dau' ordinele.

Dacă nu-ţi plac eu, plata sau acţiunea, întonrce-te 3a Poole. Dacă rămâi în echipă, ascultă ordinele şi ve/i-ţi de treaba' ta.

Nu exista nici o animozitate în vocea mea după cum nu era nici în a lui Freeman când răspunse:

– Rămân.

Târziu în noaptea aceea ne-am furişat câte unul şi câte doi în locuinţa din strada Great Portland. S-au [acut prezentările şi ne-am strâns cu toţii mâinile. Le-am făcut băieţilor o informare cadru. Doream ca data de începere a misiunii să fie peste aproximativ două săptămâni. Fiecare -om ne-a spus ce echipament are şi de ce anume avea nevoie pentru efectele sale personale. Cei mai mulţi dintre ei aveau coarda de oţel proprie, cuţitul

preferat sau baioneta favorită, bocanci de deşert - nimeni nu se duce în deşert cu bocanci noi. Tot echipamentul urma să fie adunat şi trimis înainte în Iran cu camioanele. Puteam noi fi civili când intram în ţară, dar dacă porneau luptele, se va vedea că suntem soldaţi. Nu prin uniforme şi berete, şi alte asemenea nimicuri. Dar, Dumnezeule, oamenii or să ne cunoască drept ceea ce eram.

Davis ceru o pereche de pantaloni din fir gros.de bumbac urzit în patru iţe pentru mersul în deşert. Freeman dorea o raniţă uşoară pentru deşert.

– Cine este omul de legătură prin r$dio? întrebă Swann..

– Tu.

– Cât de complicate sunt aparatele?

– Câteva emiţătoare uşoare.

– Există unul franţuzesc - care îmi place în mod deosebit.

– Doar să-i dai lui Santa specificaţiile, i-am spus lui Swann, apoi m-am întors la grup. Arma voasl»ă principală va fi noua carabină MP-5. Am scos la iveala un pistol.mitralieră scurt, de nouă milimetri, care încăpea într-o servietă de dimensiuni mai mari.

– Le-a folosit toată lumea.

Băieţi; din grupurile de puşcaşi marini nu o făcuser ă, dar cei din SAS le utilizaseră.

– În plus, Davis şi cu mine vom avea două MP-uj5 cu amortizor.

– Aş prefera o carabină Sterling, spuse Davis. Face mai puţin zgomot.

Mie nu-mi plăcea Steriing-ul deoarece era o armă greu de manipulat. Încărcătorul care ieşea din partea laterală se agăţa uşor dacă eră folosită într-un spaţiu îngust. Mecanismul de tragere se bloca dacă arma era scăpată în praf sau în noroi. Dar Davis ştia în ce se băga şi ştia de ce vrea arma. Nu-i poţi dicta unui om cu experienţă ce armă să folosească.

– O să-ţi aducem un Sterling, spuse Santa.

Ideea era să avem doar minimum necesar de arme; nu ne pregăteam pentru o operaţiune masivă. Dacă se ajungea la luptă, va fi de scurtă durată şi puternică. Fiecare om avea să poarte asupra sa muniţie pentru linia întâi" - nouăzeci de lovituri. Gill şi cu mine /am ales pistoale automate marca Sig de nouă milimetri' ca arme secundare. Ceilalţi au optat pentru Browning-uri. belgiene calibrul 33.

Le-am vorbit puţin despre iepuri şi le-am prezentat în mare planul acţiunii.

– Va trebui să ieşim din Teheran şi să-i aducem pe iepuri înapoi în oraş. De acolo, ne orientăm. Dacă totul merge - conform planului, vom pleca cu toţii înt r-un camion spre nord. prin Turcia, către Germania Occidentală. Celălalt

camion va merge în sud, spre Dubai, ca diversiune. Aceasta este ruta alternativă pentru a ieşi din ţară.

Alternativele începeau să prindă repede contur în mintea mea.

– Dacă ne întoarcem la Teheran şi lucrurile nu merg cum ar trebui... Dacă este o capcană sau am fost traşi pe sfoară, sau în general treburile sunt alandala, ne îndreptam spre sud, litoral, de unde putem fi luaţi de pe plajă.

– Te aştepţi ca lucrurile să meargă prost? întrebă Davis.

– Mă aştept ca orice acţiune să meargă prost, am *pus. Tocmai de aceea voi avea destule variante alternative pentru a o face să meargă bine în cele din urmă.

– Mergem lot drumul până la Teheran în camion?

Întrebă Freeman.

– Nu, noi intrăm în tară cu avionul. Santa ne va face rost de două camioane de cursă lungă din Germania, maşini rutiere normale de transportat încărcătură. Una va fi încărcată cu piese de rezervă pentru câmpurile petrolifere, conducte din cauciuc de circa 90 de cm.:Vor fi rulate în colaci mari şi împachetate astfel încât Bă fie un spaţiu în partea din faţă a trailerului suficient de mare încât să încăpem cu toţii. Noi vom putea să stăm înghesuiţi,- dar nici un vameş pretenţios nu se va osteni să-şi facă loc să treacă printre colaci. Vom avea un al doilea camion cu un compartiment secret în spatele unei cabine frontale false, care va fi încărcat cu un transport obişnuit de paleţi pe care îi putem lua din Germania,

Tuburile de cauciuc vor avea destinaţia Dubai. Paleţii. vor fi schimbaţi la Teheran cu o încărcătură pentru înapoiere. Ambele operaţii vor fi curse terestre legale, cu documentaţie reală şi destinatari autentici pentru mărfuri. Vom avea un motiv legal pentru a trimite de la Teheran câte un camion în ambele direcţii. Camioanele vor călători la interval, de o zi. Cel cu compartimentul secret ne va transporta* echipamentul şi va sosi primul. Ne vom întâlni cu el la marginea Teheranului pe şoseaua spre Qazvin şi ne vom lua echipamentul. Apoi îşi va continua drumul spre Teheran până la parcarea stabilită. A doua zi vom prelua iepurii şi vom face joncţiunea cu al doilea camion. Vom intra în Teheran cu al doilea camion, a cărui parcare am aranjat-o-lângă primul camion, când va ajunge în parcarea pentru camioane. De acolo, vom duce iepurii la o casă conspirativă pentru a fi interogaţi. După aceea, vom examina ramificaţiile întregii acţiuni. Dacă ne vom întoarce în Europa pe şosea, e posibil să fim nevoiţi să petrecem în camion o săptămână, în caz de defecţiune tehnică sau de vreo întârziere., Dacă mergem spre sud, ne îndepărtăm de Europa dar va fi o călătorie mult mai scurtă. Sudul Iranului este un loc pustiu. Acolo ne putem mişca repede. Vom fi aşteptaţi pe ţărmul mării. - Oamenii se încălziră urmărind prezentarea acţiunii. Pe hârtie arăta ca un sprint. Dar Gill avea prea multă experienţă ca să accepte aceste cifre mari fără nici un comentariu. ^

– Rivers, nu este. O acţiune de 25.000 lire sterline, spuse. Este doar de 5.000 de dolari. De ce aşa de mulţi bani?

•- Deoarece mă aştept să fie o acţiune iextrem de dură.

– Ştii ceva ce noi nu ştim?

– Nu. Mergeţi cu toţii?

Toţi confirmară dând din cap.

– Fiecare dintre noi să ia legătura cu Santa diseară sau mâine, am continuat. Daţi-i toate informaţiile de care are nevoie în legătură cu conturile voastre bancare şi beneficiarii poliţelor de asigurare pe viaţă. Toţi sunteţi în misiune din acest moment. Întoarceţi-vă acasă şi începeţi să vă pregătiţi pentru acţiune. Vă voi chema când va veni timpul să plecăm. Să zicem, de azi în două săptămâni.

Ne-am despărţit.

– Freeman! am strigat. Rămâi, te rog.

Freeman mă puse la curent cu situaţia străzilor din Teheran, deşi cunoştea oraşul în vreme de pace, iar noi intram într-o zonă de luptă.

– Cunosc parcarea voastră, spuse el. Există o cazarmă la mai puţin de zece minute depărtare. Nu-mi place ideea de a sta în preajnrta locului acela. Sau într-o casă conspirativă. Experienţa îmi spune că locuinţele conspirative sunt locuri teribil de nesigure.

Trebuia să le garantez patronilor până la douăzeci şi.patru* de ore împreună cu iepurii, înainte să o luăm repede la picior. Timpul era extrem de lung pentru a

menţine o reţea într-un singur loc. Va trebui să punem oameni de pază lâ casa conspirativă, să asigurăm măsuri de securitate la parcarea de tfailere, măsuri de pază Ia punctul de întâlnire, căi de scăpare din fiecare dîn aceste locuri. Toate acestea aveau să fie făcute la faţa locului. Nu puteai să iei măsuri pentru asemenea lucruri într-un cabinet medical de pe strada Great Portland.

Când Freeman plecă, Santa şi cu mine ne-am pus capetele la contribuţie pentru a face o lungă analiză.

– Ce ai făcut cu camioanele? am întrebat.

– - Nişte tipi din Germania ne pregătesc un document de deplasare a camioanelor de cursă lungă prin Iran. Adună documentele necesare de frontieră. Conosamente şi dovezi pentru încărcătură. Şi fotografii ale parcării voastre de trailere. E posibil ca toate acestea să fie chiar acum la biroul tău din Geneva. Cum intenţionezi să foloseşti echipa când porniţi spre casă?

– Presupunând că autocamionul vine spre nord... Intenţionez să îi trimit pe cei patru britanici cu iepurii în camion. Fraţii Verbrugger şi cu mine vom pleca cu avionul la Frankfurt. Vom prelua un alt camion. Vom menţine legătura cu ei prin radio. Dacă apare vreo problemă, vor avea nevoie de ajutor pe lângă camion. Chiar dacă este vorba de necazuri mecanice. Nu vreau să stea pe marginea şoselei timp de o săptămână sau două. Ne vom întoarce la Frankfurt în convoi.

Toată noaptea aceea şi cea mai mare parte a zilei următoare am petrecut-o cu Santa, apoi l-am lăsat pen-

tru a pleca în Germania ca să pregătesc camioanele şi şoferii. Sarcina lui era să pregătească armele, să ia legătura cu. Oamenii, să se asigure că le parvine echipamentul, să aibă grijă să ajungă la forma fizică dorita şi să rămână la vedere. Partea, frumoasă atunci când lucrai cu profesionişti era că nu aveam nevoie de teren de instrucţie. Se pregăteau în propriile lor unităţi. Santa a promis să organizeze un exerciţiu de antrenament imaginar şi să îi aducă pe cei din SAS şi din SBS să se pregătească. Împreună la Hereford. Santa urma să ia legătura cu omul său de la Hecker şi cu Koch din Germania ca să ne aducă MP-urile şi să pregătească armele cu amortizor. De explozivi plastici şi de grenade făcea rost în Anglia, -de radiouri în, Franţa, de „lumini" de Bengal -v rachete luminoase - în Germania.

.Ca civili, vom atrage un interes minim. Tehnicienii occidentali - ingineri electronişti, lucrători petrolişti, echipaje pentru elicoptere Bell - se mişcau prin întreaga ţară chiar în mijlocul revoluţiei. Camioanele ny încetaseră nici un moment să intre în ţară venind din Europa. Ne vom face cât mai puţin remarcaţi, mişcân- du-ne doar cât va fi strict necesar. Odată ajunşi în casa conspirativă vom rămâne pur şi simplu pe loc până când va fi timpul să plecăm. Dar climatul politic era de aşa natură, încât puteam fi angrenaţi în vreo încurcătură care să, nu fi fost provocată de noi.

Visul nostru cel mai plăcut era să nu se tragă nici un foc. Fiecare înţelegea că dacă trebuia să folosim violenţa ca să îi scoatem pe iepuri din ţară, atunci aşa avea să fie. Dacă revoluţionarii se prindeau de planul nostru sau

dacă eventual camioanele erau supuse unifc control mai. amănunţit, era clar că ne trezeam în plin război.

4

..Planurile alternative*' începură să îşi joace rolul. Am hotărât ca Mirza trebuie să ne asigure un elicopter gata de decolare, care să ne scoată de acolo, dacă se întâmpla ceva neplăcut. Iar dacă trebuia să ieşim din ţară cu elicopterul, cel mai apropiat loc de refugiu era spre nord-vest. În Kurdistan. Dacă elicopterul lui Mirza ne lăsa undeva la marginea teritoriului controlat de kurzi, oamenii lui Big Kevin puteau să ne preia şi să ne ducă în Kurdistan ca să ne asigure protecţia.

Big Kevin şi cu mine eram prieteni de ani întregi. Chiar de curând îi furnizasem arme pentru rebelii kurzi. Big Kevin fusese paraşutist englez multă vreme, mercenar şi comerciant de arme. După ce mulţi ani vânduse arme rebelilor, devenise agentul caire cumpăra arme din Europa pentru kurzi, apoi consilier militar. Dar, contrar instinctelor unor mercenari adevăraţi, Big Kevin îşi „schimbase culoarea", ceea. ce constituia expresia; mercenarilor- pentru cineva care îmbrăţişa o cauză. Acum Big Kevin avea cincizeci de ani. Era în Kurdistan de vreo zece ani şi, ca oricare alt bărbat din ţară era un patriot adevărat.

Înainte de a pleca la Londra am vorbit £u prietena lui Big Kevin, la ambasada unde lucra ca secretară. I-am lăsat o mie de lire sterline să îi cumpere lui Big Kevin un bilet dus-întors de la Istambul în Europa. I-am dat instrucţiuni

să îi ceară lui Big Kevin să-i lase vorbă Ja numărul din Elveţia, -cam când credea că va ajunge în Europa.

I-am telefonat lui Valner şi, în mai puţin de o zi, a revenit cu promisiunea lui Mirza că ne va'asigura un elicopter. Cel puţin ruta nordică era protejată. Era. cea mai vulnerabilă, deoarece trecea printr-o zonă dens populată, cu garnizoane militare la fiecare intersecţie şi concentrări de trupe ale OEP-ului în jurul oraşului Rasht şl lângă Marea Caspică. Improvizam încă pe marginea rutei dija sud. dar începea şi ea să prindă icontur.

I-am telefonat din nou lui Valner, şi i-am spus să mă aştepte în dimineaţa următoare la hotelul Ambasador din Geneva. Cu siguranţă că era pregătit pentru aşa ceva deoarece acceptă fără nici un comentariu. La ora două după-masă eram la Geneva. Nu mi-am programat nimic pentru seara aceea, ca să mă pot relaxa şi să parcurg în minte planul acţiunii.

Am început să cred că este prea simplu. Fusesem tras pe sfoară în câteva zone mari care erau foarte obscure. Teheran era cea mai întunecată. De ce trebuia să ne ducem la o casă conspirativă în loc să plecăm din ţară de îndată ce iepurii erau în mâinile noastre? De ce na puteau fi interogaţi la celălalt capăt al firului, când ei, şi noi, eram în siguranţă? Indiferent cât de bine ne făceam treaba, oricât de atent deplasam iepurii, primejdia reală pentru noi apărea atunci când ne ascundeam în Teheran, Aveam nişte întrebări grele pentru Valner.

Micul dejun de a doua zi nu a fost o bucurie. Chiar în timp ce îl puneam la curent pe Valner cu stadiul actual al operaţiunii, am văzut că gândurile îi erau în altă parte.

– Le-am telefonat oamenilor mei să le spun că mă întâlnesc cu tine, a spus el. Se pare că deplasarea iepurilor de la Marshun la Teheran nu va fi uşoară.,>

– Ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu. Nu mi-au dat nici un detaliu. Doar ca sunt complicaţii.

Era ceva ce nu mergea deloc bine la Teheran, iar tipii aceştia încă o făceau pe secretoşii cu mine. Am explodat:
•

■- Vreau să ştiu absolut exact şi în detaliu care este situaţia în Teheran la fiecare douăsprezece ore, începând din acest moment până la începerea misiunii JVreau să ş.t i u exact ce se întâmplă. \

– Gâtmează-te? spuse Valnen Nu ţi-o iau în nume de rău. O să-ţi Opunem;toţid;v;:;f''

El şi cu mine; petrecut dimineaţa cu bancherii învârtind fondurile astfel încât \acţiuneîav să poată demara la primul apel. Mi s-a*ââtdocumentaţia'ca să.le pot arăta oamenilor mei că cele 25.000 de lire sterline fuseseră depuse în conturile noastre cu drept de retragere în funcţie de instrucţiunile primite din partea companiei mele. Nu era ceva în întregime impenetrabil. Puteam schimba întotdeauna instrucţiunile. Dar grija oamenilor era ca patronii să fi dat drumul banilor; ei erau cei care puteau să

îi tragă pe sfoară. Oamenii aveau încredere în mine, dar, fiind cel care le dădea banii, trebuia să fac ca deplasarea fondurilor să pară cât mai firească. Cei mai buni mercenari intrau în panică dacă li se părea că există cel mai mic dubiu în privinţa banilor lor. Nu îi puteai duce într-o zonă fierbinte cât timp se întrebau dacă vor fi sau nu plătiţi. Dacă se întâmpla aşa ceva, începeau să jefuiască bănci şi case de bani.

– Sunt tare amărât,, i-am spus lui Valner. Ce am organizat eu merge ca ceasul. Dar treaba ta pare să fie la pământ. Am impresia că vom avea mari greutăţi, indiferent unde am vrea să îi ducem pe iepuri. Vreau două elicoptere de la Mirza, nu unul singur. Unul în partea de nord a oraşului şi unul în sud. li poţi transmite că nu le vom folosi dacă nu vom avea probleme. Vreau confirmare în legătură cu aceste două elicoptere, în interval de douăzeci şi patru de ore.

– - O să mă îngrijesc de asta5 spuse Valner.

– A, Valner, şi încă ceva. Dacă ajungem la Teheran... Dacă ajungem acolo şi treburile merg prost, şkaflu că informaţiile pe care mi le-ai furnizat sunt false sau nu foarte clare, Terţa Parte are instrucţiuni clare să rezolve conturile cu tine. Am fost suficient de limpede?

– Perfect!

– Vreau o informare completă în legătură cu ceea ce se întâmplă la Teheran şi o vreau peste patru zile.

– Dă-mi numele Terţei Părţi şi o să-i dau informarea personal. Să vină cu mine la Teheran, să facă o recunoaştere. O să ne întâlnim cu Mirza şi vei putea obţine asigurările dorite chiar de la omul tău.

Au plecat în noaptea aceea şi s-au întors peste patru zile. M-am întâlnit cu partenerul meu la un restaurant din Geneva.. ~ "

.r- Nu ai fotografiile care trebuie, mi-a spus el, •

– Ce fotografii?

– Ale locului de parcare pentru autocamioane. M-am încurcat când am ajuns acolo deoarece nu semăna deloc cu ceea ce văzusem în fotografii. Oamenii noştri din Germania au fotografiat parcarea greşit. Am fotografiile celei bune.

*- Ai vorbit cu administratorul?

– A fost plătit bine. Să nu ai încredere în el..

■- Vreo problemă la aeroport?

– A mers strună. Valner are legături bune,.

– Ce-i cu casa conspirativă?

– -Mirza nu mi-a permis s-o văd. Nu a vrut să încalce măsurile de securitate.

– L-ai crezut?

– Mă cunoşti doar. Nu am încredere în nimeni.

– Ce părere ai despre Mirza?

– Pare să aibă o organizaţie bună. Foarte mare şi foarte eficientă. Contacte la toate nivelele. Iar asta este un lucru bun. Străzile sunt pline de indivizi care poartă armă. Auzi pocnetul armelor tot timpul. La fiecare intersecţie importantă există câte un blocaj rutier. Am parcurs dramul de la parcarea de camioane până la „periferia oraşului. Principalele magistrale de circulaţie sunt închise. Trebuie să mergi pe străzi lăturalnice şi să treci prin zeci de puncte de control. Luaţi bani mulţi la voi. Trebuie să mituieşti pe cineva la fiecare jpunct de control.

Am luat un avion către Frankfurt. Făcusem nişte afaceri obişnuite cu o firmă de transport de acolo şi ştiam că doi dintre şoferii lor făceau regulat drumul din Cehoslovacia - de unde încărcau arme de la Omnipol - Agenţia est-europeană pentru vânzări de arme - până în porturile belgiene, li cunoşteau şi fraţii Verbruggen şi mă asiguraseră că ambii conducători auto erau pricepuţi şi demni de încredere. Ne-am întâlnit la o berărie. Am fost asigurat că ambii şoferi şi camioanele erau disponibili la cerere.

Când întorceam cheia în broască, telefonul suna în camera mea de la hotelul din Frankfurt.

– Sunt Santa, se prezentă vocea. Încetează orice discuţie cu oricine stai de vorbă şi aşteaptă-mă la Bonn mâine dimineaţă.

– Unde?'

– Richtofenstrasse. Eram uluit.

La numărul 52 pe Richtofenstrasse era sediul cen~ trai al direcţiei G-9, organizaţia germană de luptă anti-teroristă.

5

În dimineaţa următoare am luat avionul spre Bonn. În sala de aşteptare am verificat aeronavele care urmau să aterizeze. Prima, din ziua aceea de la Londra sosea peste o jumătate de oră. L-am urmărit cu privirea pe Santa coborând din avion, traversând agale aerogara. Nu arăta nici înspăimântat şi nici îngrijorat. De el se apropie un ofiţer în uniformă de la G-9 care îl conduse la o maşină ce aştepta. Înăuntrul maşinii se aflau doi bărbaţi în unifofmă. Pe unul l-am recunoscut. Era KarL Ludendorff. al II-lea ofiţer ca importanţă din G-9 şi mâna dreaptă a lui Werner Miiller. Ludendorff, ca şi G-9; constituia un model pentru noul tip de ofiţeri operativi şi pentru serviciile antiteroriste..

G-9 a fost format după comportarea dezastruoasă a unităţilor poliţiei de frontieră ale Germaniei când au fost masacraţi treisprezece atleţi israelieni la Jocurile Olimpice de la Munchen. La cel mai înalt nivel al guvernului german s-a luat hotărârea să se alcătuiască un serviciu special, cu caracter paramilitar, care să.acţioneze ca organizaţie antiteroristă. Dar ideea de unitate paramilitară provoca prea multe remuşcări în Germania şi în cele din urmă ideea a fost abandonată ca fiind prea delicată politic.

Ca urmare, a fost creată o secţie specială în cadrul infrastnucturii poliţiei -nu a armatei - care a devenit cunoscută sub numele de G-9. A fost selecţionat pentru a conduce acest serviciu Werner Miiller, veteran al forţelor speciale germane începând cu anii '40, care a făcut parte inclusiv din batalionul de trupe de asalt SS. Miiller fusese foarte bine ales pentru slujba aceasta - un caracter tare, inteligent, flexibil şi perspicace politic. Germanii l-au trimis în Israel unde s-a antrenat în tactici antiteroriste împotriva palestinienilor. A fost „observator", activ în timpul raidului de la Entebbe. A mers apoi în Anglia; unde a efectuat" instruirea standard pentru militarii din Serviciul Special al "Forţelor Aeriene (SAS) la baza de la Hereford. Curând după aceea, a devenit primul Comandant al celui de-al noulea grup special de pază a frontierei, sau Comandant al G-9.

Deşi oamenii săi rămâneau poliţişti, Miiller a creat o unitâte modelată îndeaproape după SAS. Cu mult înainte ca lumea să fi auzit despre ei, G-9 s-a dovedit în timp aşa de eficientă împotriva teroriştilor germani, încât aproape că au început să provoace încurcături politice. G-9 a izbucnit pe scena mondială la Mogadiscio, unde Miiller a condus personal un atac conceput şi executat cu toată ştiinţa asupra avionului deturnat, ceea ce a avut drept rezultat eliberarea pasagerilor fără nici o victimă din rândurile lor sau al oamenilor din G-9.

Miiller şi echipa lui au devenit imediat celebrităţi şi, ca atare, au stârnit gelozia armatei. De la Mogadiscio, G-9 a urmărit din umbră, dar cu deosebită eficienţă, gruparea Baader-Meinhof, Brigăzile Roşii şi vreo zece grupuri

teroriste externe care aveau legături în Orientul Mijlociu şi în Japonia. Asemenea oricărei alte unităţi de specialişti, au urmărit evenimentele din celelalte ţări. Santa. Îi cunoştea ca urmare a legăturilor lor strânse cu Comitetul-500.

Ludendroff şi Santa stăteau în faţa sediului din Richtofenstrasse când am ajuns acolo cu taxiul. I-am făcut semn lui Santa să vină deoparte.....

– Ce dracu se întâmplă? am întrebat.

– Ştiu la ce te gândeşti. Dar păstrează-ţi calmul. Pentru că am făcut ceva şi când ai să auzi ce, - ştiu că nu o să/ai obiecţii. Nu-ţi fă griji. Suntem pe mâini bune..

Ne-am îndreptat spre Ludendorff, care m-a salutat - cordial şi rie-a condus pe lângă omul de pază într-o mică sală de conferinţe pentru tranzacţii cu echipamente militare. O ştiam din călătoriile anterioare pe Richtofenstrasse. Ludendorff şi cu mine am discutat jenaţi tot felul de nimicuri. Vreo două-trei minute. Deşi abia se apropia de patruzeci de ani, Luddendorff era acum şeful acţiunilor operative ale direcţiei G-9, în timp ce ocupaţia principală a lui Miiller era de a face propagandă în favoarea grupului în cercurile guvernamentale.

Într-o ţară unde titlurile sunt aşa de importante. Ludendorff era încă locţiitorul lui Miiller, dar era pe cale să devină următorul comandant. Era un om mult mai relaxat decât te-ai aştepta din partea unui ofiţer cu operaţii speciale german. Era în formă şi bine-clădit, dar nu aşa

de elegant în comparaţie cu ofiţerii din şcoala veche. Putea să treacă drept un lector universitar chipeş.

Am repetat întrebarea, adresând-o de astă dată amândurora:

– Ce dracu se întâmplă? Cât de mult le-ai spus acestor oameni? am întrebat, întorcându-mă spre Santa.

– Nu le-am spus nimic care să compromită sau să primejduiască misiunea. Mai întâi, întrucât acţionăm în afara graniţelor Germaniei, am crezut că ar fi o situaţie nefericită să fim stopaţi de G-9 înainte ca măcar să pornească acţiunea. În al doilea rând, m-am gândit că s-a** puteau să le placă experienţa unei operaţiuni în Iran, în schimbul căreia ne vor ajuta să ieşim din ţară. Te asigur că nu cunosc nici un fel de detalii.

– Nu este întru totul adevărat, dar Santa nu are cum să ştie asta. Tot ceea ce am aflat provine de la sursele noastre, spuse Ludendorff întorcându-şi atenţia către mine. În afara faptului că faceţi ceva pe. pământ german, nu credeţi că ne-am simţi mai bine dacă am şti exact ce se întâmplă?

Acesta era, speram, modul lui Ludendorff de a spune „Nu credeţi că ar fi mai comod dacă am unge rotiţele în favoarea voastră?"

– Nu ai de gând să ne vâri într-un bucluc, Gayle, nu? continuă el. Un lucru asupra căruia trebuie să insist este că şi comandantul este la curent cu această problemă.

– Ce dracu ştie despre asta?

– Bună-dimineaţa, domnilor vă rog să veniţi în biroul meu. Vocea care se auzea bubuind venea dintr-un intercom ce se. afla deasupra capului meu. Auzise suficient pentru a fi convins că dorea ca unitatea lui să fie implicată. Dacă nu i-ar fi plăcut ceea ce se spunea, nu ar fi apărut niciodată. Nu s-ar fi compromis personal dând ascultare prezentării situaţiei. Apoi putea foarte liniştit, fără gânduri de vinovăţie, să îi dea dispoziţie lui Ludendorff să ne zdrobească.

L-am urmat pe Ludendorff într-o încăpere mare, cu mobilă preţioasă şi am ocupat trei scaune în faţa lui Werner Miiller care stătea în spatele unui birou metalic lat. Cu o faţă ca de câine şi tâmple gri sub o coamă de păr castaniu, tuns milităreşte, în vârstă de cincizeci şi» cinci de ani. un corp de alergător de maraton,- Miiller arăta exact ceea ce şi era de fapt: un bărbat care petrecuse o viaţă într-o ambianţă militară totală. Ar fi pUtut fi membru al Legiunii străine sau colonel într-o unitate de puşcaşi marini americani sau să fi aparţinut cândva unei unităţi de asalt. Engleza lui Miiller, ca şi cea a lui Ludendorff, era impecabilă.

– Îmi pare bine să te văd din-nou, Rivers, spuse.

– Şi mie, domnule Comandant.

– Pot să fac o propunere?

Era, aşa cum se spune, o ofertă pe care nu o puteam refuza.

– Vă rog.

– Nu aţi fi deloc inspiraţi dacă aţi folosi compania de transport cu care trataţi acum.

Nici măcar Santa nu ştia compania la care apelasem. Intre momentul în care primisem telefonul lui Santa în seara precedentă şi întâlnirea din această dimineaţă, dintr-o scurtă listă cuprinzând firmele de transport, ei deduseră la care fusesem şi obţinuseră şi confirmarea acestui lucru;

– Ce le-aţi spus celor doi şoferi? continuă Miiller.

– Nimic, în afară de faptul că aveam ceva pe'ntru ei, şi i-am întrebat dacă erau disponibili. Le-am spus că o să ţinem legătura.

– Să n-o faci, spuse Miiller.

– Vreţi să motivaţi acest sfat? am întrebat. Nu m-am arătat surprins de remarcile lui Miiller şi nici el nu se aştepta la aşa ceva.

– Din cauza naturii operaţiunii cred că noi am vedea sosirea obiectelor în Germania într-un mod diferit.

– Domnule Comandant, m-am gândit la acest lucru şi nu văd posibilitatea ca marfa să ajungă pe teritoriul german. În mâinile noastre, oricum.

– Marfa? Vreţi să spuneţi, iepurii.'

M-am făcut că nu observ remarca. Ce nu ştia oare?

– Deţin informaţii din zona luptelor, cum că liniile nu prezintă siguranţă, am spus.

– Poţi să renunţi să mai vorbeşti în cimilituri, spuse Ludendorff.

– Oamenilor mei nu li s-a permis să vadă casele conspirative din Teheran. Aceasta mă face să cred foarte tare că lucrurile nu sunt în ordine. Nu am ajuns până la un plan final, dar sunt în căutarea unui loc unde să-i depun pe aceşti oameni şi sunt sigur că nu va fi Germania. Şi sunt sigur că va fi foarte departe de oricare din. locurile unde se exercită jurisdicţia voastră.

Dacă G-9 se implica direct jurisdicţia lui Miiller acoperea întreaga Europă Apuseană, cu posibila excepţie a Franţei.

– Despre ce vorbeşti? De ţările din zona Medite- ranei? întrebă el.

– Din zona aceea, da.

– Oriunde la sud de Mediterana şi înseamnă că eşti un mare nătărău.

– Ce vreţi să spuneţi cu asta?

– Santa ţi-a arătat raportul Comitetului-500' privind situaţia actuală din Iran.

– Am fost pus la curent cu evenimentele la zi, anj spus.

Nu recunoşteam că Santa îmi arătase un document secret. Cei de la FI-6^ puteau să asculte conversaţia din camera alăturata.

– Am discutat situaţia, am spus.

– • Avem informaţii cu privire la palestinieni, pe care cei din Comitetul-500' abia urmează, să le primească.

Acestea trebuie să fi venit direct de la Serviciul de informaţii israelian. Miiller continuă:

– Iepurii tăi sunt pe două liste ale morţii. Nu-i poţi duce într-o ţară arabă. Iar israelienii nu doresc să îi vadă intraţi în ţara lor.

– Dar ce treabă are această operaţiune cu palestinienii? am întrebat.

– Să spunem doar că un grup de oameni încearcă să elimine din anumite afaceri un alt grup de oameni.

– - E vorba de comerţul ilegal cu arme?

– Şi asta, dar şi altele.

– Fiţi mai exact, domnule Comandant.

– O să afli mai multe acolo, pe teren.

– Nu vreau să aflu nimic în Teheran din ceea ca pot să aflu aici. Nu-mi plac surprizele.

– Pot să-ţi spun următorul lucru. Palestinienii au furnizat armele pentru revoluţia Ayatolahului. Întreaga acţiune a fost organizată de ruşi care i-au folosit pe cei din OEP ca intermediari. Banii, armele, informaţiile, toate au venit prin intermediul OEP-ului. Acum OEP-ul se află în Iran şi vor răsplata. Fac un joc de aşteptare inspirat de ruşi, în timp ce oamenii Ayatolahului se luptă unii cu alţii. Palestinienii-încearcă să pună mâna pe documentele cu

informaţii secrete. Au acolo comandouri speciale a căror unică sarcină este să ucidă evrei şi să adune tehnologie. Şi iepurii tăi sunt probabil ţintele principale.

– Câţi membri OEP sunt în Iran?

– Trei sau patru mii, concentraţi în principal în Teheran, Rasht şi până la Marea Caspică. Sunt câţiva în Ispahan şi la Shiraz.

– Sunt sub controlul' iranienilor?

– Sfinte Isuse, omule, nici iranienii înşişi nu sunt sub control. Aceşti palestinieni sunt total independenţi. Ucid iranienii cu neruşinare, OEP-ul sunt cubanezii secreţi ai scenariului rusesc.

OEP-ul era adversarul principal al lui G-9. Se infiltraseră în Germania, în special prin organizaţiile sale studenţeşti radicale, în asemenea măsură încât era aproape imposibil să fie urmăriţi. Studenţii palestinieni, dmtre care unii se aflau în Bavaria de ani întregi, constituiau braţul operativ al organizaţiei care executase masacrul de la Munchen. OEP-ul lucra mână în mână cu teroriştii din partea locului. Terorismul deveríise un instrument pq- - litic principal în Germania, o idee fixă pentru germani.

– Există, astăzi, terorişti germani în Iran care se instruiesc împreună cu cei din OEP, spuse Miiller, ceea ce constituie o deconspirare a unor informaţii secrete, dar era cuprins de furie şi frustrare.

v. - Baader-Meinhof? *

– Brigăzile Roşii, explică el. E acelaşi lucru. Baader-Meinhof face parte din această organizaţie. Adevăraţii duşmăni sunt cei din. Brigăzile Roşii care se întind din

Italia până în Scandinavia. Brigăzile sunt construite în jurul unui nucleu de terorişti italieni şi germani, dar lucrează împreună cu IHA [5] şi cu bascii şi cu japonezii. Aşa că, după cum vezi, avem un interes comun în ceea ce priveşte Iranul.

Miiller nu răspunsese la cea mai importantă întrebare. Era biroul G-9 implicat în motivaţia de a-i scoate pe iepuri din Iran, sau pur şi simplu dorea să folosească misiunea noastră ca o metodă de a realiza altceva? Nu era clar. Ceea ce era totuşi clar era că Miiller intenţiona să ne ajute, deşi nu spusese încă aşa ceva. Acum îşi propunea să scoată de la mine detaliile tactice ale misiunii, dar nu i-am spus mare lucru, aşa că am intrat într-un adevărat meci de antrenament verbal, lung şi întortocheat.

– Ce-i cu ideea asta de a-i duce pe oamenii aceştia în Irak?

– Nu a fost ideea mea.

– A fost totuşi planul iniţial, nu? Nu este' o idee chiar aşa de proastă luând în consideraţie distanţa mică. Chiar dacă iepurii voştri-sunt evrei. Cunoaşteţi pe cineva în Irak? Dacă găsiţi ânumite condiţii realizabile în Teheran, vă sfătuiesc cu tărie să vă duceţi în Irak, deoarece asta va însemna că Turcia nu prezintă siguranţă.

5 Irisch Republic Army — Armata Republicii Irlandeze. (N.Tr.)

În aceste discuţii nu pui multe întrebări. Asculţi, vorbeşti cât mai puţin posibil. Dar nu Întrebi „De ce? De ce nu ne putem duce în Turcia?" Miiller avea să răspundă la întrebarea aceasta în momentul când va dori el. Când mi-a spus în cele din urmă, explicaţia a fost aşa de încâlcită şi- de secretoasă încât mi-a trebuit un moment ca să sesizez semnificaţia adevărată.

– Anumitor oameni nu le-ar face plăcere să îi vadă pe iepuri în Turcia, spuse. Dacă sunt găsiţi în Turcia, cu toţii vă veţi întoarce direct la Teheran.

Lucrul la care făcea aluzie era că gradul de protecţie de care cineva avea nevoie într-o misiune ca aceasta nu se putea realiza în Turcia. Acesta era un alt mod de a spune că probabil se ştiau deja prea multe despre misiune şi că, turcii i-ar putea aştepta pe iepuri la sosire, probabil că Agenţia lui Miiller descoperise că cineva de la capătul celălalt ăl. firului ştia că se punea la cale scoaterea din ţară a iepurilor. Oricine ar fi fost acest „cineva", avea interese în Turcia şi ne putea demasca pentru propriile sale scopuri. Cine putea fi? Miiller a lăsat să se înţeleagă că ar putea fi americanii, dar poate că vorbea exact de oponenţii lor. Dacă iepurii erau descoperiţi în Turcia,,era posibil să se ducă direct în Rusia.

– Cum o să vă descurcaţi cu.camioanele acestea? întrebă el. Aveţi de gând să acţionaţi strict ca o iniţiativă particulară Vă recomand să nu folosiţi.... şi spuse numele unei firme din Frankfurt.

– Care ar fi motivul?

– S-ar putea să fie implicaţi în alte şmecherii cu care voi nu doriţi să aveţi de a face. Nici chiar de departe.

Subiectul a fost închis. Am şters firma de pe listă. Nu aveam de gând să le telefonez celor doi şoferi şi să le spun că sunt supravegheaţi. Loialitatea mea rămânea faţă de misiune.

– Dacă băgăm câţiva oameni în echipa voastră, am putea câştiga şi noi ceva în Iran, spuse Miiller.

– Avem deja o echipă, cu siguranţă că Santa te-a informat în privinţa aceasta.

– Da, dar cum rămâne cu şoferii?

– Păi, ne-aţi pus acum în situaţia de a lua în dis-. cuţie şi această problemă.

■- De ce să nu vă oferim camioanele şi patru şoferi?

Mă gândisem să folosesc doar un şofer pe. fiecare vehicul, dar se obişnuia ca aceste camioane de cursă lungă să aibă şi ajutori de şoferi care să uşureze munca şoferilor principali.

– Spuneţi-mi cum vedeţi problema, am zis.

s (- Santa ne-a contactat pentru nişte echipamente speciale care să fie folosite într-o acţiune/ Acum că ştim care este acţiunea, credem că ar fi o idee bună să o discutăm în întregime, astfel încât să ne putem implica şi noi.

Acesta era modul lui MiAllep de a spune că doreau să facă parte din echipa noastră. Fusesem adus în situaţia în care, dacă spuneam nu, misiunea avea să fie distrusă. Sau nouă. ni s-ar întinde o capcană.

Nu eram supărat pe Santa. Fusese sigur, înainte de a contacta biroul G-9, că lucrurile aveau să meargă după dorinţa noastră şi, aşa se şi întâmplase. Motivele lui Miiller erau neclare. Părea să ştie mai mult despre acţiunea din Bavaria-Valner şi ceilalţi de la; domeniul din Munchen - decât recunoştea. Şi în privinţa acestei acţiuni nu fusese consultat de oamenii potriviţi. Acolo se întâmpla ceva şi voia să ştie ce anume. În plus, era o ocazie bună să cunoască la prima mână revoluţia şi să descifreze mişcările secrete contrarevoluţionare. Aceasta era şansa lui de a penetra reţeaua lui Mirza, pe pulpana unei acţiuni strict particulare. După câte ştiam, G-9 ar fi putut să aibă un interes legitim faţă de iepuri şi erau la fel de nerăbdători să îi scoată din ţară ca şi patronii met. Poate că Miiller făcea aceasta pentru altcineva; G-9 avea mari obligaţii faţă de Serviciul secret israelian. O simplă cerere telefonică de la Tel Aviv ar fi fost suficientă. Atâta timp cât nu compromitea guvernul german, Miiller s-ar conforma.

Pentru o clipă gândurile îmi fugiră către Mossad. Ce sentimente aveau israelienii faţă de cooperarea cu un fost meţyibru al trupelor de asalt? Miiller nu mi-a arătat niciodată vreo urmă de antisemitism. Presupuneam că toţi foştii militari SS erau antisemiţi. Dar asemenea lucruri nu se ştiu niciodată. Se putea ca Miiller să fie chiar el evreu. Nu ar fi fost singurul evreu care se

înrolase în SS. Era cel mai bun loc unde să te ascunzi. Dacă lăsai la o parte toate aiurelile romantice - eroism, loialitate, devotament - cel de-al doilea război mondial fusese şase ani de iad adevărat pentru majoritatea europenilor. Făcuseră lucruri urâte altora; şi lor înşişi, care par de neînţeles pentru un om întreg la minte, care nu a trăit aşa ceva. Au fost forţaţi să ia partea cuiva şi nu puteau învinge în nici un caz. Ruşi şi cazaci în uniforme germane au luptat pe frontul de răsărit împotriva Armatei Roşii. Unuî din cele mai puternice batalioane din SS era compus din voluntari francezi. Un altul era sută la sută olandez. Divizia albastră spaniolă a lui Franco a luptat împotrivş aliaţilor; acest lucru a.fost uitat la sfârşitul războiului, în schimbul bazelor aeriene şi navale americane în Spania.

– Îmi place Munchenul spuse Miiller. Un loc frumos. Îmi plac în mod deosebit zonele vechi ale oraşului.

Miiller mă tracasă dându-mi informaţii cu linguriţa. Ştia despre călătoriile mele în Germania. Ştia despre ex5 - Un comando pe două continente pediţia nereuşită de la Ziirich. Dorea să aibă oameni în această misiune, măcar şi ca să o supravegheze. Am început să discutăm pe faţă despre implicarea direcţiei G-9.* Ludendorff urma să fie ofiţerul de legătură, mă informă Miiller.

– Iţi vom face rost de cel mai bun echipament, camioane nou-nouţe, spuse Ludendorff. O să am grijă de încărcătură, de documente, de compartimentul secret. O să ţin. legătura cu Santa pentru toate astea. O să obţineţi toate" armele din arsenalul direcţiei G-9. Nu

avem nici un Sterling, aşa că Santa va trebui să rezolve problema separat. De asemenea, va trebui să vă cumpăraţi şi explozivi în altă_parte. Nu putem fi văzuţi că rechiziţionăm explozivi plastici în acest moment.

Miiller plecă. Santa şi Ludendorff trecură rapid în revistă priorităţile şi schimbară între ei numerele de contact. Întrunirea a luat sfârşit. Santa şi cu mine ne-am dus să mâncăm ceva. Nu mă simţeam trist. Pierdusem oarecare autonomie, dar în favoarea celor mai buni oameni în. meserie.

Qând,am telefonat la biroul din Geneva am. aflat că Big Kevin urma să sosească la Frankfurt peste două zi'le, aşa că am hotărât să îl aştept. Am format numărul direct al unui birou din Madrid.

– Mlguel? am spus când secretara mi-a dat legătura. Gay]e, la telefon.

– Hombre, ce mai faci?

– Sunt bine. Voi sosi la Madrid peste patru zile. Vreau să aranjezi o întâlnire cu reprezentantul de la Esperanza. Vreau să-l văd pe. Nano în aceeaşi zi:

Esperanza era un fabricant de arme din Bilbao, Nano era Fernando Morell, pilot în Forţele Aeriene Spaniole, născut în Majorca şi având baza acum pe aeroportul din Palma.

Am plecat la Frankfurt cu avionul. Un om de legătură a aranjat expedierea din Franţa la Frankfurt a două grupuri radio Thomson RS-10. După-aceea, am avut două zile libere în care să mă gândesc doar la misiune. Miiller mă

forţaseră privesc către sud pentru traseul pe care îl vom urma la ieşirea din ţară.

6

' Eram la aeroport când aeronava cu reacţie care îl aducea pe Big Kevin, ateriza după un zbor fără escala de la Istambul. Big Kevin era un gigant din Yorkshire, înalt şi lat în umeri, cu faţa ridată şi ochi pătrunzători ai unui instructor de pregătire militară,', bosumflat din cine ştie ce motive. Capul îi era ras până sus la tâmple şi la ceafă; ceea ce rămânea îi stătea pe creştet ca o bonetă. Sosise de trei zile dintr-o luptă aprigă cu rebeli munteni cruzi, trupe de cavalerie şi convoaie de catâri, îi trebui un pic de timp să se adapteze qând ieşi din avion şi se trezi într-un mediu european. Deşi eram prieteni vechi, Big Kevin mă salută la aeroport cu „noroc" şi o strângere de mână ceremonioasă. Era îmbrăcat într-un costum vechi de cincisprezece ani, care arăta de parcă nu fusese purtat nici de cinci ori.

Ceea ce era colţuros în Big Kevin nii era ascuns de o haină şi o cravată. Era aproape un băieţaş când intrase în Legiune; acum, locul unde se ducea era habitatul lui natural. Era un om extrem de inteligent, foarte bun la ceea ce. făcea. Avea un talent înăscut pentru limbi străine; vorbea vreo cinci-şase limbi şi dialecte africane şi din orientul mijlociu. Fusese în Congo, Biafra şi era implicat în Kurdistan de la mijlocul anilor şaizeci. Mercenar, în vârstă.de circa patruzeci de ani când ajunsese acolo, după-ce adoptase cauza/renunţase la plată. Big Kevin

lupta acum pentru pâine şi-vin, carne de capră şi libertate.

Big Kevin era dur, dar cinstit şi de încredere. Era un organizator excelent şi cunoştea extrem de bine* oamenii cu care lucrase. Avea contacte bune; îl suspectasem întotdeauna de legături cu CIA. Izbutea cu" mult succeâ să înarmeze şi să alimenteze un război de eliberare naţională pe Căi terestre care se răsfirau din Pakistan peste îratnul de nord, prin Turcia, pe spinarea catârilor până în Irak şi Kurdistan. Dar în ultimfele şase luni, problemele de logistică şi aprovizionare deveniseră mult mai complicate.

Înainte de răsturnarea Şahului, o foarte mare parte a echipamentului kurzilor venea din Iran. Şahul îi folosea pe kurzi ca tampon intre sine şi irakieni. Irakienii erau categoric în stare să invadeze Iranul. Aveau armata cu cea mai mare experienţă de luptă din lumea arabă, cu mult mai bună decât era considerată în Occident. Chiar înainte de cădere, Şahul începuse să se ţină lâ distanţă de cauza kurdă. Acum Ayatolahul dădea mâna cu Irakul, pe socoteala rebeliunii kurde.

L-am dus pe Big Kevin de la aeroport la un bordel ce oferea şi micul dejun. Nu îi plăceau hotelurile luxoase. La o cafea cu chifle i-am spus cât am îndrăznit. Dacă urma să ajute, va trebui sa devină o parte integrantă din mecanism.

– Vrei o cale de ieşire din Iran spuse el.

– ; Exact.

– : Dacă reuşeşti să ajungi în Kurdistan unde te duci de acolo?

– Speram "să-mi spui tu.

– Poţi să te instalezi oricând într-un convoi de "aprovizionare care să te treacă prin linii-le irakiene. Dar este foarte riscant. Nu există nici o garanţie că vei izbuti. E cu caravana de catâri. Foarte încet.

Ai alte posibilităţi mai bune de a trece prin liniile irakiene?

– Acolo, e război. Nu pot compromite legăturile kurdev ca să salvez trei iranieni. Să mă gândesc. Cum vei ajunge la noi?

– Pe uscat. Ne vom deplasa cu camionul în direc ţia voastră la ieşirea din Teheran. Avem sprijinul unui elicopter în cazul în care camionul ne trădează.

– Sunt multe trupe între Teheran şi noi. Dacă se dă alarma, nu o să reuşiţi sub nici o formă.

– Avem o rută alternativă de ieşire prin sud. Spre Golf.

– Cum veţi pleca de acolo?

■- Cu hidroavionul.

– - Unde vă veţi duce?

– Tocmai aici se complică lucrurile. Nu văd cum să ajung la Mediterana de acolo. Cum să traversez Irakul, Siria şi Iordania, - Ce veţi folosi?

•- Un CL-215 al aviaţiei canadiene."

– Ce-i ăsta?

– Un bombardier nautic. De felul celor pe care 3e folosesc ca să stingă incendiile de pădure.

– Pentru ce^ dracu' " vă trebuie un bombardier nautic?

– Câteva motive. În-primul rând, este singurul bombardier nautic pe care cred că pot pune mâna. În al doilea rând, e un aparat bun. Două motoare Pratt şi Whitney de două mii o sută de cai putere. Un echipaj de doi oameni. Merge toată ziua cu circa 450 kilometri pe oră. Este mai bine decât să ajungi într-un aparat de mare putere cu care trebuie să zbori la mare altitudine şi cu viteză pentru a-l folosi cu maximum -de eficienţă. O rază de zbor de circa 2.000 de kilometri. Cel la care mă gândesc are radar cu funcţionare ""după conturul terenului., ceea ce' înseamnă că îl putem ţine chiar jos, la nivelul vârfului copacilor.

Oricine altcineva putea crede că plecam cu camionul până la Dubai sau cu vaporul în altă parte. Mă hotărasem să nu mai am încredere în patronii mei în privinţa informaţiilor sau a vreunui aspect al acţiunii pe care să nu îl controlez direct. „Ţiganul" făcuse aluzii - „Ţiganul" însemna angrenajul oficial, deoarece nu recunoştea nici un fel de loialităţi - în sensul că trebuia să acţionăm cu mare grijă. Doar pentru că Miiller îi cunoştea pe oamenii din Bavaria nu însemna că le trecea cu vederea activităţile. Exista primejdia clară ca să fim traşi pe sfoară şi antrenaţi mai degrabă într-o răpire decât într-o

preluare. Cine ştia unde se afla adevărul? Era posibil să fi fost""angajaţi de arabi sau chiar de revoluţionarii iranieni înşişi pentru a realiza o acţiune privită cu înţelegere de OEP.

Tot ceea ce ştiam era că lui Miiller îi era cunoscut patronul meu şi îmi.dăduse un avertisment al „Ţiganului"'. Şi ştia mai multe decât mine despre patron.

În timp ce vorbeam cu Big Kevin, m-am hotărât să plec în sud cu avionul ca rută principală de ieşire, deşi îi voi lăsa încă pe patroni să creadă că iepurii ieşeau prin Turcia, pe ruta terestră. Pentru mine, cea mai mare problemă în legătură cu preluarea în zona Golfului era că însemna câteva ore de zbor peste ţări arabe, indiferent de direcţia în care ne-am îndrepta spre Mediterana.

Era plăcut să fiu iarăşi cu Big^ Kevin. Îmbătrânise un pic în cei doi ani de când îl văzusem ultima dată, dar era încă acelaşi personaj - tare, de încredere, plin de sfaturi bune. Mi-a spus că oamenii lui se infiltraseră în Irak şi aveau o reţea considerabilă, cu care putea lua legătura dacă trebuia să intrăm în teritoriul irakian din Kurdistan. Am descoperit că el şi cu mine cunoaştem aceiaşi irakieni. Deja mă simţeam mai bine în privinţa noului plan.

– Te-şi gândit în mod cert la un drum de ieşire din Golf? întrebă el.

– Direct spre Iraku] de sud. Urmez conducta petrolieră şi zbor către vest spre Iordania, apoi realimentez în sudul

Libanului. De acolo în sudul Franţei. Vom preda. iepurii în Franţa, sau îi vom- duce în Germania cu maşina.

– Cine este omul tău din Liban?

– Nu am pe nimeni. E treaba iui Valner să găsească pe cineva. Chimoum....

– Ştiu că e om de nădejde. Miliţiile sale creştine sunt foarte puternice şi bine înarmate. Se bucură acum de "sprijinul total al" israelienilor. Patronii tăi îl cunosc?

– Sper.

– Par să cunoască mulţi oameni, nu?

Am fost de acord că aşa era. Aşteptam observaţiile următoare ale lui Big Kevin.

– Din Golf în Liban e prea departe. Având în vedere încărcătura şi că vei zbura la altitudine mică, nu vei avea o rază de zbor mai mare de o mie şase sute de kilometri. Ori că ai sta cu burta în sus la Teheran, ori că te duci în Irak sau în Liban, e cam acelaşi lucru.

– Ce alternativă am?

– Poţi realimenta în Kurdistan. Poate aş reuşi chiar să aranjez ca un avion să te treacă peste Irak.

Cam acesta era omul cu numele de Big Kevin. Într-o jumătate de oră aveam o zonă sigură în care mă puteam retrage de la nord la sud, un aliat, o posibilitate de realimentare, îngrijire medicală şi reechipare cu arme, dacă aveam nevoie. Pentru aceasta kurzilor li] se vor

plăti zece mii de lire, plus orice armament pe care îi puteam lăsa în urmă. Dacă nu puteam ieşi din ţară cu avionul din cauza vremii proaste sau a rezistenţei, Big Kevin ne va da călăuze şi oamenii de pază şi un convoi de catâri până la un punct sigur din afara regiunii.

– Voi scoate trei evrei, am spus. Are asta importanţă?

– Kurzilor nu o să le placă, pentru că sunt iranieni, răspunse Big Kevin. Nu o să le placă pentru că sunt oamenii Şahului, iar Şahul ne-a trădat anul trecut. Dar vor face ceea ce le voi cere. Oamenii sunt luptători fanatici pentru libertate,-nu musulmani fanatici.

Big Kevin avea o reţea de legătură prin radio care se întindea de la aparat la aparat, circa şapte sute de kilometri în interiorul Iranului. Valner îl va informa, i-am spus eu, cum să facă' legătura între reţeaua sa şi Mirza, astfel încât să fiu încunoştiinţat de orice schimbare în Kurdistan. Dacă Big Kevin nu ne putea primi, nu avea ni ei un rost să mai zburăm spre nord.

– Când legătura radio va fi completă, transmiteţi un mesaj. Foc Albastru. Mirza îl va retransmite lui Valner, iar el mi-l va aduce mie. Îmi va spune că drumul e liber. Unde voi face alimentarea? am întrebat.

– O să vă dau coordonatele unui mic lac de pe graniţa orientală. Este o vale îngustă şi bine ascunsă împotriva oricărei supravegheri aeriene, cu excepţia avioanelor care trec chiar pe deasupra. Furăm combustibil de vreo doi ani de la o bază aeriană irakiană aflată exact în

partea cealaltă a muntelui. Vom avea acolo combustibil gata pregătit pentru voi când veţi sosi.

– Vom. zbura la firul ierbii. Cum voi găsi lacul?

– Am un radi of ar care emite pe o distanţă de treizeci de kilometri. Dacă ajungeţi în valea potrivită, ra- diofarul vă va aduce direct la ţintă. Muntele este intersectat de văi paralele. Dacă ajungeţi în altă vale, va trebui doar să mergeţi înapoi şi s-o luaţi de la capăt. Care este anvergura acestui avion"?

7.- Douăzeci şi opt de metri şi douăzeci şi cinci de centimetri.

: - Valea pe care o căutaţi are douăzeci şi opt de metri şi douăzeci şi opt de centimetrii. - „ Spaţiu suficient, am spus.

– Încercaţi să sosiţi în zori sau la lăsarea serii. Vom avea grijă-să'fie semnale luminoase la capătul estic al lacului de două ori pe zi.

Cu cât Big Kevin vorbea mai mult, cu atât mai puţin absurdă devenea ideea de a ne duce în Kurdistan. Ea lua în considerare şi posibilitatea de a împărţi grupul, un grup luând-o spre nord la ieşirea din Teheran, direct spre Kurdistan, celălalt călătorind mai întâi spre sud, apoi ne întorceam spre nord cu avionul la întâlnirea de pe lac. Big Kevin avea oameni în interiorul Iranului, cu această reţea radio furnizând provizii kurzilor. Oricine era obligat să urmeze drumul spre nord se putea alătura unei caravane ajungând pe us^at până în Kurdistan. Mirza va

lua legătura cu Big Kevin, apoi oamenii lui Mirza ne vor duce până la capătul liniilor de comunicaţii kurde. S-a aranjat ca acest lucru să aibă loc la Ka- vosh, un oraş la intrarea în zona kurdă, dar în afara drumurilor regulate, fiind înconjurat de un ţinut sălbatic şi pustiu. Oamenii lui Mirza ne vor preda la un anumit punct, apoi după. plecarea lor vor veni kurzii şi ne vor lua. În nici un caz Big Kevin nu permitea ca reţeaua lui Mirza să ia legătura direct cu propria lui reţea.

Am petrecut două ore informându-mă asupra acestei zone. Kevin a scos câteva hârtii, dar erau la scară prea mare şi nu serveau scopurilor mele, aşa că desenă ei hărţi ale lacului şi ale împrejurimilor sale.

– Când te mai văd? întrebă Big Kevin.

– Pe douăzeci şi unu iunie. Cu o marjă de trei zile de fiecare parte.

Ne-am dus împreună la. bancă şi am asistat la de- punerea imediată a sumei de trei mii de lire în contul lui. Afară, ne-am strâns mâinile.

– Ne vedem pe douăzeci şi unu, am spus.^

– Noroc bun, spuse cu gravitate Big Kevin.

Big Kevin mă părăsi, oferindu-şi câteva zile la Londra.

Am luat un avion până la Geneva pentru întâlnirea de a doua zi dimineaţă cu Valner şi cu Terţa Parte. Valner era agitat.

– Reţeaua din Teheran este supusă unor presiuni considerabile, spuse el. Mirza trebuie să îi mute pe iepuri de colo-colo, aproape zilnic. Când poţi pleca?

– Când totul este gata, am răspuns.

– Poţi să grăbeşti lucrurile?

– Voi încerca.

– Am un sentiment neplăcut în legătură cu reţeaua de acolo, spuse Terţa Parte. Ceva nu e în ordine..

_ Situaţicunu este sigură.

– Cât de curând poţi pleca? insistă Valner.

– Nu presa lucrurile, i-am spus. Fiecare treabă are ritmul ei propriu. O organizez cât se poate de repede.

0 Dacă ne pripim, stricăm totul şi atunci era mai bine dacă nu^ne mai apucam deloc de treabă.

L-am informat în legătura cu posibilitatea de a putea ieşi din ţară prin Kurdistan, omilând însă orice chestiune legată de o aeronavă..l-am spus să stabilească o legătură radio directă între Mirza şi Big Kevin şi care să fie în stare de funcţiune până pe zece iunie, zi pe care atunci am ales-o ca dată de sosire la Teheran; nimeni tiu trebuia să ne zorească până când nu aveam confirmarea acestei legături.

– l Nu-mi pot permite să-mi las camioanele să cutreiere prin Iran, i-am spus lui Valner. JDacă această casă ' conspirativa de la Marshun nu va fi' descoperită până

atunci, vreau ca iepurii să se întoarcă acolo pentru în-. tâlnire.

– Voi face tot posibilul, spuse Valner.

– Apoi al doilea camion va face joncţiunea pe doi-sprezece, aşa cum am aranjat. Aceasta ne va asigura ~două zile ca să îi ducem pe. iepuri la punctul-de întâl-nire.

Lăsând la o parte chestiunea securităţii, această mutare a iepurilor de colo-colo nu făcuse decât; să complice misterul. Nu simţeam că ar fi. vorba de o trădare deoa-rece, în primul rând, nu existase nici un indiciu clar cu privire la scopul final al întregii acţiuni. I-am spus lui; Valner că' problema camioanelor şi a şoferilor fusese aranjată, omiţând însă faptul că venea de la Miiller. Amintindu-mi ceea ce îmi spusese Miiller, l-am bom-bardat inutil pe Valner cu întrebări. Când i-am povestit despre reţeaua din Kurdistan, am văzut că se simţea uşurat.; presupunea că iepurii vor fi scoşi prin Turcia. Pentru mine, această ţară însemna americanii, iar ame-ricanii însemnau CIA.. Cine era acest Valner? Câte roluri juca? Am căzut de acord că era timpul să renunţăm la idea de a aduce iepurii până în Germania. Lungimea călătoriei ne făcea prea vulnerabili, iar oamenii lui erau nerăbdători să preia transportul.

– Dar cum rămâne cu Libanul? l-am întrebat, li predau acolo şi tu îi treci în Israel. Pare o treabă bună.

– Aceşti oameni, spuse el cu hotărâre, nu trebuie să meargă în Israel.

Câte ramificaţii poţi cere? Nu era momentul să intrăm într-o dispută privind livrarea în Israel.

– Cu toate acestea, vreau o întâlnire în zona centrală a Libanului cu oameni de încredere. Mergem în Lib^n., ^

Mă privi critic. Din Kurdistan până în Liban era un drum extrem de lung. Ii spusesem centrul Libanului, deşi nu doream de fapt asta.

– ■ E imposibil, spuse el.

– De ce e imposibil?

– Te-am putea ajuta în sud, dar oamenii noştri nu s-ar putea strecura în centrul Libanului în număr suficient de mare ca să te poată proteja de palestinieni sau de vreo incursiune siriană dinspre nord.

– Ce oameni?

– Chimoum, răspunse, exact cum speram că o va face.

– O să duc iepurii cu avionul în sudul Libanului, i-am spus. * Vreau ca Chimoum să ne asigure realimentarea.

; - Să-i.duci cu avionul! exclamă. Ce dracu' ai de gând să faci, să aterizezi pe blestematul ăla de aeroport din Beirut?

– Nu, o să aterizez pe mare; i-am spus, este un. hidroavion.

Ochii lui Valner se luminară. ~ ■- De unde o să faci rost de aşa ceva? întrebă, - într-adevăr, de unde? am replicat;

Încrederea lui Valner în mine creştea cu fiecare moment. Era direct interesat sa vadă, că acţiunea avea loc şi începea să creadă că chiar o puteam duce la capăt.

– Vreau ca Chimoum să ne aştepte în largul coastei cu combustibil de aviaţie şi sa ne asigure paza. Tu o să ne dai combustibilul. Noi o să-ţi dăm iepurii. Încheierea misiunii. /

Valner plecă să dea un telefon sau să întâlnească pe cineva într-o altă cameră. Dispăru vreo jumătate de oră. Terţa Parte îşi exprimă îngrijorarea în legătură cu măsurile de protecţie de la Teheran.

– Valner m-a lăsat singur în hotel cam jumătate din timp, spuse el. Nu mi-a spus unde se duce şi nici când se va întoarce. Teheranul este ca un viespar. Nici nu îţi poţi imagina cât de multe arme sunt pe străzi.

Am informat repede Terţa TParte despre rolul lui Big Kevin. Terţa Parte urma să-mi comunice când primea mesajul Foc albastru din partea lui Valner. Santa avea să îl contacteze cu mesajul Fulgerul Albastru când primea ştirea de la Ludendorff că autocamioanele şi şoferii erau gata de plecare şi echipamentul era pregătit. Am instruit Terţa Parte să-mi dea 50.000 lire, în numerar, pe data de nouă iunie, înainte ca echipa să pornească de pe aeroportul Heathrow din Londra.

' Valner se reîntoarse. Avea o mină lungă, îngrijorată, pe care încercă să şi-o ascundă atunci când intră în camerei Valner şi cu mine eram amândoi obosiţi de zilele de

călătorie. Acum încerca să o facă pe isteţul. În loc de asta, ceea ce spusese suna doar extrem de strident.

– Sunteţi urmăriţi, spuse. Primim informaţii în legătură cu această acţiune din toată Europa.

. Nu i-am spus că de fapt acţiunea "lui era supravegheată. De Miiller.

Valner continuă:

– Am încercat să îi conving pe ai mei să vă permită să predaţi iepurii în Israel. Dar este în afara oricărei discuţii. Sub nici o formă predarea nu se va face în Israel.

– Ascultă Valner, ţi-am spus deja că Libanul reprezintă finalul acţiunii. Nu am-spus nici un moment că o să-i duc în Israel. Misiunea se încheie în Liban. Acolo vei primi iepurii. Îţi reconfirm acest lucru acum şi aici. Iar acum vreau să ştiu ce se întâmplă cu echipa mea după Liban. Dacă nu-i putem lăsa acolo pe iepuri, nu putem rămâne nici noi. Şi nu vrem să rămânem în Liban. Vreau să mă asigur chiar acum că Chimoum va fi acolo să ne aştepte şi că vom avea unde să plecăm după aceea.

– Bine. S-a făcut. E un lucru acceptabil.

– Şi să nu-mi spui că ne putem topi în Israel. Dacă iepurii nu pot intra în ţară, atunci nu putem nici. noi. Sunt prea mulţi cei care nu vor să ajungă acolo ca să îmi convină mie.

Valner şi cu mine am început să. elaborăm un exerciţiu operativ, cea ce era extrem de complicat, dar era

singura cale pe care o vedeam ca să reuşim. Ne-am fixat pentru zece iunie ca dată de sosire la Teheran. Valner n va comunica lui Mirza această dată şi îi va transmite lui Chimoum ce anume doream de la el. Presupunând că reuşeam să facem preluarea şi să. ajungem în Kurdistan, Big Kevin îi va transmite lui Mirza la Teheran ora probabilă a sosirii noastre la Teheran, prin intermediul legăturii radio. Apoi Mirza îi va comunica ora de sosire lui Valner, care, la rândul său, va retransmite mesajul lui Chimoum ca să fie gata să ne întâmpine. Primul indiciu pentru oamenii lui Valner că am scăpat împreună cu iepurii din bucluc, avea să fie întâlnirea cu Chimoum Acolo vom schimba iepurii pentru combustibil şi garanţii pentru sosire fără probleme undeva în Europa. Echipajul avionului meu ne va transporta peste Mediterana, va debarca echipa, apoi va duce înapoi avionul de unde fusese luat.

– Poţi face toate acestea? îl întrebă Terţa Parte pe Valner. /

– Ai'cuvântul meu, promise el.

I-am dat instrucţiuni Terţei Părţi să se retragă din organizarea acţiunii. Din acel moment încolo avea două răspunderi. Prima era>să conducă firma în lipsa mea; a doua era să stabilească un post central de ascultare şi să facă legătura între toate firele acţiunii, care se întindeau repede de-a latul Europei şi Orientului Mijlociu. Era legătura mea cu Valner şi cu ceilalţi - Santa, Ludendorff, Big Kevin, înainte ca acţiunea să fie declanşată. O dată x ce porneam în misiune, el devenea urechile mele în lu-

mea exterioară. Am stabilit o metodă, codificată, absolut sigură, de a primi un mesaj la Teheran, în afara perdelei de protecţie a lui Mirza. Dacă aveam probleme, nu voi prelua mesajele. Totuşi, puteam ajunge la baza de acasă, chiar dacă însemna să pun mâna pe telefonul unei companii petroliere americane sau pe un telex, din biroul unei companii aeriene. Aşa că totul trebuia comunicat prin. intermediul Terţei Părţi. Dacă ajungeam undeva în închisoare, el avea să ştie unde eram şi va şti ce să facă.

Vedeam pentru prima dată misiunea prinzând contur. L-am pus la curent pe Valner cu tot ce era legat de misiuhe, cu excepţia rolului jucat de Miiller şi a sursei avionului meu.. Valner nu era la fel de entuziast ca mine. Organizaţia nu era supusă unor lovituri puternice chiar atunci. Deşi nu era omul care să cedeze sub tensiune, vedeam că devine nervos. Dar şi el începuse să se entuziasmeze de modul cum organizasem o misiune atât de complicată.

După plecarea lui Valner, i-am telefonat lui Santa la Londra şi i-am dat dispoziţii să îi transmită prin telex Terţei Părţi mesajul codificat Fulgerul Albastru când va afla de la Ludendorff că autocamioanele erau gata de plecare.

Mi-am împachetat geamantanul. Era timpul să înnod capătul firului din Spania. Am luat ultimul avion către

Madrid

7

Miguei mă întâmpină la aeroportul din Barracas pe o noapte toridă şi umedă. Ne-am dus, direct la apartamentul lut unde l-am pus la curent cu misiunea.

– Eşti nebun, zise el. Nimeni nu poate face ceea ce ai de gând să încerci.

Ochii întunecaţi îi străluceau. Dorea să meargă şi el.

– Am 6 listă lungă de cumpărături, 'am, spus, Miguei luă în mână un carnet şi un stilou.

– Îl vreau pe Nano. Am nevoie de un copilot.

– Nu pot să-ţî găsesc un copilot din forţele aeriene, spuse Miguei. Doi piloţi activi care dispar în acelaşi timp ar trage mai mult atenţia decât vrei tu. "

– Vreau o aeronavă canadiană model CL-215. Acesta este avionul pe care îl foloseşte Nana pentru a combate incendiile de pădure din Majorca.

– Nu prea e o treabă bună să împrumuţi avioane, spuse Miguel. Cum crezi că pot aranja aşa ceva?

– Îl cunoşti pe şeful lui Nano?

– Generalul Cardova. Îl cunosc bine. Am fost în armată împreună.

– Vreatf să retragă un avion de pe curse şi să-i planifice pentru reparaţii. Apoi va face rost de un avion în plus, va schimba numărul de înregistrare şi îl va băga la reparaţi^ în locul avionului nostru^ Să apară şi nişte piese de rezervă.

Aici era partea urâtă. În Spania, pentru a introduce Un avion la întreţinere trebuie să îl retragi din exploar tare. Dacă sustrăgeam un avion de la întreţinere, nu era gata de zbor. Avionul care ieşea din hangar trebuia să fie înscris în rândul^ayioanelor în exploatare, dar cineva trebuia să se îngrijească să nu zboare. Liniei aeriene nu îi va lipsi un avion, dar nimeni nu ar zbura într-un avion nesigur.

– Ar fi mai simplu să furi unul, spuse Miguel râzând.

– Dacă1 fiecare îşi face treaba, guvernul rju va fi compromis în nici un fel. Aminteşte-ţi, Miguel, că Forţele Aeriene Spaniole îmi sunt datoare cu im serviciu.

Le furnizasem echipamente pe care Ministerul Aviaţiei era pregătit să le cumpere.

– Cardova nu-ţi datorează nimic. Ar putea fi adus în faţa curţii marţiale. El ce câştigă?

– Cincizeci de mii de lire.

– Poate că reuşesc să aranjez asta. Ce altceva?

– Am nevoie de Nano mâine, pentru o instruire. Vreau ca întregul armament al echipei" să fie depus în avion. Arme şi pentru Nano şi pentru copilot.

– Trebuie să fie arme spaniole. Este prea riscant să cumpărăm arme străine aici.

– O să luam pistoale mitralieră Star, cu o cutie de muniţie de nouă milimetri. Pistoale automate Astra calibrul 33. Două mortiere de comando de şaizeci^ de milimetri.

Aceste mortiere mici, de mână, nu erau mai mari decât braţul unui om, dar trimiteau un proiectil la o distanţă de circa 1.000 m. Dacă trebuia să ne apărăm locul de întâlnire de pe plajă, erau singura noastră artilerie posibilă.

– Vreau la bord şi şase IDK-uri, am continuat.

Un producător de armament din Bilbao fabrica explozivi subacvatici acţionaţi de nişte mecanisme cu ceas pe care i le furnizasem eu. Erau saci impermeabili având calupuri de explozivi prinse în buzunarele interioare. Marginile sacilor se desfăceau spre exterior descoperind un fel de ventuze care se lipeau pe o suprafaţă udă. Puteau fi aplicate pe un vapor sau jan stâlp de pod în câteva secunde. Pe uscat erau pur şi simplu depuse pe orice structură solidă. Ceasurile digitale erau reglabile de la un minut până la treizeci de zile.

. - Adaugă orice alte arme; dar să nu depăşeşti limitele de greutate, am spus.

Echipamentul avea să ne parvină la fel de curat ca şi avionul. Armele urmau să fie sustrase de pe o linie de montaj, iar numerele de serie sărite înainte, dispozitivele IDK aveau să fie şterse din evidenţă ca rebuturi.

– Probleme? l-am întrebat pe Miguel.

– Toate astea or să dureze ceva timp.

– Îmi dau şi eu seama de asta. Trebuie să dorm un pic. Vezi dacă poţi să obţii un răspuns până dimineaţă.

Miguel se uită la ceas. Trecuse de miezul nopţii. Ezita, apoi ridică telefonul de pe birou.

În dimineaţa următoare m-am trezit târziu, m-am spălat şi rja^am dus la Miguel pe care l-am găsit bându-şi cafeaua de la ora unsprezece.

– Nano e pe drum, spuse el ridicându-se de la masă. A plecat din Major ca acum o oră.

Nano traversa cu paşi mari aerogara; avea pe umăr o geantă ce se legăna pe lângă el. Când i^e văzu îşi des-făcu larg braţele.

– Amigo! spuse îmbrăţişându-mă. Câmo estâs?

Nano avea douăzeci şi opt de ani, era căpitan în Forţele Aeriene Spaniole şi aventurier de nestăpânit. Mic şi zvelt, avea înfăţişarea plăcută şi corpul atletic al unui şofer de curse dintr-un film de la Hollywood. Avea ţinută aristocratică şi hainele frumos croite ale vechii nobilimi din,Majorca. Nano iubea splendoarea şi emoţia zborului, dar salariul lui din Forţele Armate abia îi ajungea să plătească benzina şi asigurarea pentru automobilul său marca Ferrari. Cât despre restul - un apartament la Paris, doamne elegante, cluburile de noapte din Europa - pentru toate avea bani de lâ familie şi câştiga sume considerabile pe de lături făcând tot felul de treburi, Nano şi cu mine lucrasem împreună de trei ori şi aveam cea mai mare încredere în el. Ştia cum. să-şi. ţină sub

control temperamentul latin; îl văzusem păstrându~şi calmul în cele mai încordate situaţii.

Cu doi ani înainte, Gtto Benjamin, şeful Băncii Naţionale a Marocului, apelase la mine să îl duc cu avionul, incognito, pe regele Hassan la o întrunire secretă cu guvernul spaniol. Am folosit o aeronavă a Forţelor Aeriene Spaniole şrNano fusese desemnat copilot. Acţiunea a fost rapidă, fără probleme, dar am avut timp să-i admir talentele lui Nano. Mai târziu, l-am adus pe Generalul Spinol'a în Portugalia, luându-l din ascunzătoarea lui din America de Sud.

Miguei, Nano şi cu mine am discutat nimicuri până când am ajuns la biroul meu din Madrid. Nano stătea cu spatele lipit de un scaun mare, îmbrăcat în piele şi aştepta. x

– Am vorbit cu comandantul tău aseară, a spus Miguei.

– Ştiu, replică Nano. L-ai trezit din somn.

I-am împins o hartă în faţă şi mi-am pus degetul pe Golful Persic.

– Vreau să fii acolo în zorii zilei de optsprezece iunie. La o sută de metri în larg, cu plinu\ făcut şi gaia de plecare. Vei conduce un avion CL-215. Împreună cu a;îi doisprezece, inclusiv echipajul.

– Unde plecăm de acolo?

– Kurdistan. ^

Am descris zborul spre nord.

– Tremendo, spuse el, aproape explodând de emoţie. E minunat.

– Mai poţi găsi un pilot? am întrebat.

– Şi, încă unul bun, replică Nano. Ai încredere în mine. Aici în ţară sunt apărat? îl întrebă pe Miguei.

– Aviohul va fi planificat pentru întreţinere, apoi pus la dispoziţia Forţelor Aeriene Greceşti, ceea ce poate explica prezenţa lui în Mediterana de est. Îţi vom întocmi un ordin curent pentru o ^livrare oarecare. Dacă aflăm că ai probleme, vom completa ordinul şi vom şterge din evidenţă avionul ca urmare a prăbuşirii sale în mare. Faptul că tocmai ieşise de- la întreţinere va; conferi şi mai multă credibilitate.

– Grecii şîiu de toată treaba.asta? întrebă Nano.

– Vor şti, dacă pierzi avionul. •.<

– Nu-mi pasă ce se va întâmpla atunci. Dacă voi pierde aeronava, mă voi pierde şi pe mine.

Era o observaţie calmă, -fără nici o urmă de îngri-, jorare. Nano era un pilot superb, un om cu instinctul su-pravieţuirii. Luă hârtiile ca să le examineze mai îndea-proape.

– Mulţi kilometri, spuse. Mult peste raza de acţiune a avionului.

– Pot să-ţi asigur realimentarea la venire, în Golful Aqaba, am spus, dar asta înseamnă să te demasc fată de patronii mei.

Ştiam că Valner putea aranja acest lucru dacă o ceream, dar nu dorea să ştie nimic despre proveniența avionului.

– Nu e necesar, spuse Nano. Pot să pun destule containere pentru realimentare în buncăr şi în cabină astfel încât să ajungem până acolo. Dar nu pot transporta atâta combustibil ca să avem şi pentru înapoiere. Voi avea nevoie de combustibil la locul de întâlnire, Mi-am asumat cel mai mare risc al-mjsiunii.

– O să ai combustibil pregătit, am spus.

Urma să vină de la Mirza, dar nu* intenţionam să aranjez prin 'Valner pentru că nu doream să îi spun unde stabilisem locul de întâlnire. Aceasta însenina că plecam la Teheran fără garanţia unei căi de evadare. Firea mea neîncrezătoare începea să ne creeze dificultăţi.

– Şi din Kurdistan, încotro? întrebă Nano.

– Spre vest. Irak, Siria, apoi Liban şi Mediterana.

Nano se uită din nou la hărţi. Se încruntă.

– Nu e aşa de tremendo, spuse. Performanţa optimă a acestui avion este de circa trei sute__de kilometri pe oră la trei mii de metri, înălţime. O să zburăm la nivelul solului, nu? Asta înseamnă viteză mai mică r dacă vrem să ne ajungă combustibilul până la MediterânăT La nivelul solului nu va fi uşor să găseşti punctul acesta./

Îşi puse arătătorul pe cel mai important traseu de zbor, o conductă petrolieră la nord de Bagdad.

Cunoşteam regiunea bine. Trebuia să ne facem griji diri;cauza bazei aeriene de la Kirkuk şi.a activităţii militare mai intense din zona centurii Verzi din bazinul Tharthar. Barajul de la Dukan, dinspre nord, era sub ^supraveghere aeriană permanentă pentru a-i împiedica pe Kurzi să îl arunce în aer.

Pentru o clipă, vechiul plan de a ne infiltra în Bag- daci părea din nou tentant, dar era doar un vis. Într-o acţiune ca a noastră, trebuia să te izolezi de populaţia băştinaşă pentru că fiecare, până la individul care vindea alune la colţ de stradă, era spion.

Occidental fiind, trebuia să te ţii la o asemenea distanţă încât devenea imposibil să te mişti. - - Poţi s-o faci, i-am spus lui Nano. Pe jos şi cu viteză mică.

Clătină din cap.

– .Vom fi tiro a pichon. Vână oare de porumbei. Caută-ne un ajutor, Gayle.

– O să fac tot posibilul.

Miguei completase restul listei mele de cumpărături. Echipamentul îi va fi predat lui Nano la aeroportul Son San Juan din OPalma. Când se obţinea confirmarea şi avionul era gata de plecare, Miguei va comunica acest lucru Terţei Părţi.

: • - Flacăra Albastră înainte, i-am spus, înseamnă că totul este gata de plecare.

Nano plecă. Am pus mâna pe telefon şi l-am sunat pe Big Kevin la numărul lui de legătură din Londra., - Pe colonelul Tarik îl cunoşti? l-am întrebat pe Big Kevin.

– Da, spuse el precaut.

– Tarik. este unul din prietenii mei, am adăugat.

Colonelul Tarik din Forţele Aeriene Irakiene con-*

dusese negocierile în timpul tratativelor de la Londra cu liderii kurzi în vederea realizării unei încetări pe termen scurt a focului, în războiul irakiano-kurd. Tarik se.întor-sese în Irak. Încetarea focului continua încă. Trebuia să existe o posibilitate de comunicaţie care sa treacă prin linia frontului, - Vreau să iei legătura cu Tarik, am spus. Vreau să ne asigure, timp de câteva ore, într-o zi, un coridor aerian sigur, într-o singură direcţie, peste Irak.

ţ..

– O să facă asta pentru tine?

– Este prietenul meu, am repetat. Îmi e dator un serviciu.

%'- Voi încerca, promise Kevin, dar nu am multe speranţe. Legăturile mele cu Tarik sunt teribil de lente. Pe uscat cu catârul. Ar putea, să spună da şi nu vom primi răspunsul înainte să ajungeţi voi la lac.

M-am întors la Geneva. Terţa Parte a aranjat plata pe bază de angajament scris a câte 5.000 lire sterline

pentru Nano şi copilotul lui. După aceea m-am întâlnit cu Valner pentru o ultimă discuţie.

– Am luat legătura cu Chimoum, mi-a spus Valner. Îţi va asigura alimentarea. Nu e nici o problemă. Dar în nici un caz nu poate accepta iepurii.

– Ce bine ar fi dacă i-ai prelua de acolo chiar tu.

– Nici nu se pune problema.

– Atunci din punctul meu de vedere pot să înoate până la ţărm şi să intre în Israel pe jos. Misiunea noastră se încheie în Liban.

– Patruzeci şi cinci de minute, spuse Valner.

– - Patruzeci şi cinci de minute pentru ce?

– Să duci iepurii maii departe timp de alte patruzeci şi cinci de minute. Până în Cipru. Te vom aştepta la Famagusta. E doar un salt peste Mediterana de la locul de întâlnire cu Chimoum.

– Şi după Famagusta?

– Nu va mai fi nimic după Famagusta. Preluăm iepurii acolo. Misiunea voastră se încheie.

Îmi dădu coordonatele unui mic golf între Larnaca şi Limasol. Eram furios.

– Misiunea asta devine un adevărat tur al lumii, nu crezi, Valner? Ce dracu' ştiu eu despre Cipru? Cine dracu'o să ne aştepte acolo?

Ruta de la Beirut până în Cipru era o importantă filieră pentru contrabandă, iar Limasol era un loc unde găseai tutun, whisky, • droguri, mafie, interpol şi orice agent secret care încercase vreodată să anihileze o reţea criminală.

Eu o să fiu acolo, spuse Valner calm.

– Mă împingi până la limita răbdării, i-am spus:

■ - Tocmai de aceea poţi fi sigur că misiunea se încheie acolo. Nu îndrăznim să te împingem mai departe.

Nu uita că te-am scutit de răspunderea iniţială de a duce oamenii aceştia în Europa. În felul acesta vei fi liber şi fără griji încă înainte să ieşi, din zona MediteraneL Era evident că toate argumentele erau inutile. Am fost de acord şi i-am confirmat lui Valner ca dată de pornire a misiunii ziua de zece iunie. El şi cu mine am mai vorbit timp de încă o oră apoi ne-am oprit brusc.

1 - Nu mai am nimic de spus, am zis.. ■> - Nici eu.

– Şi cu pista punem punct acestei faze a operaţiunii, am spus. E timpul să plec în Anglia şi să pornesc.

Îmi strânse mâna, îmi ură numai bine şi plecă. Am aşteptat cincisprezece minute, apoi am părăsit hotelul folosind o altă intrare.

Am zburat până la Barcelona, am petrecut o zi cu soţia şi în seara următoare am luat un avion de seară spre Londra. Santa mă întâmpină la, cabinetul din strada Great Portland. ^•

– Echipa acţionează frumos. Au petrecut week-eM-ui împreună la Hereford, spuse el "referindu-se la cartierul general al SAS.

. ■- Comitetul? am întrebat.

– Până acum nici o obstrucţie din partea Grupului 500. S-ar zice că nu deranjăm pe nimeni. Ieri arm fost în Germania. Ludendorff face o treabă minunată. Tot echipamentul este gata. Maşinile vor fi amenajate, încărcate şi gata de plecare în două-trei zile:

– Echipamentul e bun? am întrebat. - - Maşini Volvo, nou-nouţe, spuse Vel. Autocamioane cu articulaţie. Cu optsprezece roţi. Dirijate de o firmă numită Trans-Asian Transport cu baza în Frankfurt Documentele - exact cum trebuie. M-am întâlnit cir şoferii iui Muller. Foarte impresionanţi. Doi dintre ei sunt iranieni purtători de paşapoarte germane.

– Încărcături?

– Exact cum ai cerut. Tuburi de cauciuc în unul şi am avut grijă să fie aşezate cum trebuie. Celălalt camion e încărcat cu doi paleţi. Instalaţii de bucătărie, după câte reţin, şi clădiri demontabile. Ele umplu trâilerul. Nu o să se târască nimeni printre ele ca să descopere ceva., - Informează-l pe Ludendorf, am spus. Semnalul Fulgerul Albastru Înainte se va da pe trei iunie. Astfel camioanele'vor avea la dispoziţie * peste 6V săptămână.

I-am telefonat Terţei Părţi la Geneva;

– Vreun mesaj?

– Două. Foc Albastru.

Acesta confirma că Valner a intrat în legătură cu Big Kevin prin intermediul lui Mirza.

– Care e al doilea mesaj? am întrebat.

– Flacără Albastră?.

Acesta era semnalul lui Miguel că toate problemele rămase. În suspensie în Spania erau rezolvate; avionul, echipajul şi echipamentul erau gata de plecare.

– Trimite înapoi mesajul acesta: Flacără Albastră înainte pe zece iunie, am spus.

Aceasta îi. asigura lui Nano o săptămână ca să-şi stabilească planul de zbor, să intre în posesia avionului, să ducă echipamentul la bord, să facă plinul pe mare, să schimbe culorile avionului- şi numărul de înregistrare şi să zboare spre est timp de două zile ca să se întâlnească cu snoi. Am închis telefonul şi m-am întors din nou spre Santa.

– Mai e ceva? am întrebat.

,- Biletele tale; spuse şi îmi dădu şapte bilete de avion dus, până la Teheran, cu data necompletată.

– Obţine O.K.-ul Liniilor Aeriene Iraniene pentru ziua de nouă, i-am spus.

M-am dus la Hereford şi m-ar^i întâlnit cu echipa într-un restaurant. Se armonizaseră' uşor. Le-am dat două zile liber ca să îşi pună în ordine treburile personale şi. să îşi

vadă familiile. Gill şi cu mine i-am lăsat şi am mers până la^Poole, unde m-a supus unui antrenament dur în următoarele două zile. Am ajuns să mă, simt iarăşi în largul meu cu diverse arme şi mi-am întărit corpul pentru misiunea ce îmi stătea în faţă prin activităţi de poligon, antrenament fizic, înot şi lucru la sala de gimnastică. Terţa Parte mi-a transmis că autocamioanele traversaseră frontiera.Bavariei. M-am întors la"Londra în noaptea de opt şi m-am alăturat echipei aflată într-un mic hotel din vestul cartierului Kensiogton.

PARTEA A DOUA

MISIUNEA

8

În dimineaţa următoare* Santa dădu fiecăruia documente de călătorie. Gill şi cu mine călătoream ca reprezentanţi ai muncitorilor din partea Consiliului de presă din Geneva. Fraţii Verburggen aveau documente ale Crucii Roşii. Freeman şi Davis erau acreditaţi ca observatori ONU, ceea ce le conferea statut diplomatic. Swann era reprezentant comercial al unui fabricant englez de echipamente pentru brutării. Călătoream cu toţii sub numele noastre adevărate, cu propriile noastre paşapoarte, de care urma să avem nevoie pentru călătoria de întoarcere.

Am mers până la Heathrow, ne-am adunat pentru câteva clipe la o ceaşcă de cafea, apoi ne-am separat iarăşi. I-am condus pe Freeman, Swann, Davis şi pe Gill până la ieşirea spre avion.

– - Călătoriţi separat până la hotelul Hilton din Teheran, am spus. Oamenii lui Mirza or să vă recunoască. Parola este Iepurii. O să vă ducă la o casă conspirativă. Aşteptaţi-ne acolo.

Eu şi fraţii Verbruggen ne-am tocit călcâiele pe Heathrow până la ora şapte seara când, spre dezamăgirea mea, cursa noastră a fost anulată până a doua zi dimineaţa devreme..

Liniile Aeriene Iraniene ne-au dus cu un autobuz la hotelul Skyline unde am luairmasa, am petrecut seara pe socoteala lor vorbind despre vremurile de odinioară.

;: Zborul spre Teheran din dimineaţa următoare a de-decurs fără incidente. Deşi la bord erau puţini iranieni,, avionul era mai mult de jumătate plin. Războiul şi revo-luţia erâu, ca de obicei, obstacole minore în calea âfa ce-< rilor.:r - Am trecut prin controlul autorităţilor de imigrare şi?d£^vâmă fără să trezim nicf cea mai mică suspiciune. Ne îndreptam separat către parcul de taxiuri când un om sesiză eticheta de Cruce Roşie de pe servieta lui Yves şi se apropie. Marcel li se alătură celor doi într-o scurtă conversaţie. Am rămas deopaii;e. Când cei trei s-au urcat într-o maşină care aştepta, am făcut şi eu acelaşi lucru.

Şoferul ne-a dus pe un drum întortocheat-prin oraş, Am cutreierat printr-un păienjeniş de străzi şi case vechi situate la sud şi est faţă de gara principală a oraşului, unde rămăşiţele a trei mii de ani de civilizaţie dădeau Iranului un aspect tipic de Orient Mijlociu. Am călătorit

spre nord şi spre vest şi am descoperit ordinea sterilă a unul oraş occidental modern. Am trecut pe lângă spitalul Pah- lavi, apoi pe bulevardul Elisabeta a II-a,.am cotit prin spatele unei piste de curse şi apoi am intrat pe porţile unei case luxoase.

Mă enervasem momentan la aerogară când am' fost întâmpinaţi de un şofer la volanul unui Mercedes-Benz. Apoi mi-am dat seama că dacă eram străini de oarecare renume, stârneam suspiciuni dacă ne urcam în vreo maşl- nuţă murdară. La fel cum s-ar fi întâmplat şi dacă intram într-o baracă dărăpănată din bazar. "

Uşi mari de lemn se închiseră în urma noastră. Ne aflam într-o curte largă, pavată cu pietre de râu. ascunsă de stradă de ziduri înalte, albe. Se aflau prin preajmă câţiva oameni de pază care purtau arme automate, dar aveau pe ei haine lejere de stradă. Am văzut doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniformele ofiţerilor marinei iraniene,, apoi cei patru oameni ai mei ieşiră din casă pentru a ne în- tâmpina. ^

– Cum a mers? întrebă Freeman.

– Bine. Şi voi?

– Nici o problemă.

– Cât de singură este zona? am întrebat.

– Jumătate din casele din jur sunt goale, răspunse - GilL Foarte mulţi dintre oamenii bogaţi au plecat.

Mirza apăru în spatele_meu şi mă salută cu căldură. L-am prezentat fraţilor Verbruggen. Mirza era bine dispus. Un om de pază ne-a condus pe gemeni şi pe mine în interiorul locuinţei, unde ne-am spălat.

Înviorat, am început o discuţie cu Mirza în timp ce ceilalţi se învârteau de colo-colo.

– Contactele cu Valner sunt deschise şi continuă, mi-a spus. Am intrat în legătură şi cu omul vostru din Kurdistan. A fost o idee bună.

– Ce-i cu iepurii? am întrebat.

Expresia feţei i se schimbă atât de brusc. Încât am ştiut că aerul de amabilitate calmă cu care ne întâmpinase era doar o mască menită să ascundă ceva teribil, de rău.

– Unul din ei a fost ridicat, spuse.

– Ceee?

'- Cel tânăr. Vărul. Ieri.

– Ieri eram la Londra, am strigat. De ce nu mi s-a adus la cunoştinţă?

– S-a făcut o razie la casa conspirativă. Au pus mâna pe el, dar ceilalţi doi au reuşit să scape.

– Unde sunt acum?

– În altă casă conspirativă.

– Cum au fost prins; 7 Oamenii tăi ce făceau?

– Casa conspirativă la fost compromisă. A fost atacată de fofţele miliţiilor. Doi dintre băieţi au scăpat. Unul a fost lăsat în urmă. A fost capturat. Doi dintre oamenii mei au murit.

– Ce vrei să spui prin „lăsat în urmă"? Cum de au scăpat doi, iar unul a fost lăsat în urmă?

– Au fost avertizaţi. Cei doi fraţi au fugit. Vărul nu a putut să-i urmeze. Nu era în stare să fugă.

– De ce?

– Era sub efectul drogurilor.

– Droguri? Isuse Cristoase! Sunt de mai puţin de o oră la Teheran şi aflu că reţeaua ta a fost penetrată şi că unul din iepuri a fost capturat. Ce altceva mai ai să-mi spui?

– Nimic.

– Cine s-a infiltrat în reţeaua ta?

– Nu ştiu încă, dar voi afla. Nu-ţi fă griji. Aici sunteţi în siguranţă. Am venit aici doar astăzi. Şi singurii oameni care ştiu de ea sunt în clădire.

– Prostii! Unde e băiatul acum? E mort?

– E interogat. Este în cazarma poliţiei de la Qazvin.

* âe auzi un telefon îndepărtat. Mirza plecă, apoi se întoarse un minut mai târziu.

^rr Băiatul trăieşte. E încă la QazvinV Interogatoriul s-a dovedit inutil până acum, pentru că este încă drogat. Nurl#br. aduce la Teheran până mâine sau poimâine/Vor să^âiEle tot ce se poate afla înainte să ajungă aici.'Armata şi poliţia ţin prizonierii cât mai departe posibil de.praş. Odată ajuns la Teheran, va ajunge în faţa tribunalului în opt ore. Tribunalele revoluţionare emit ordine de execuţie imediată. Ce pot să spun? Nu aceasta este ţara mea. Nu este Iranul în care am crescut. Oamenii au înnebunit cu totul pe aici. Ne autodistrugem.

;>?M-am uitat la Mirza. Era un bărbat frumos cu ţinuta mândră în uniforma de marină. Forţa şi inteligenţa lui erau' frvidente, dar necazurile imprimaseră cute adânci pe faţa lui mediteraneană cu trăsături puternice. Făcea parte din straturile superioare ale aristocraţiei iraniene, făcuse şcoala în Occident, era un om cu gust şi creştere aleasă, un cosmbpolit cunoscător a cinci-şase limbi străine. Era încă ofiţer activ în marina iraniană, dar îşi dedicase întreaga energie, pentru organizarea unei filiere, ilegate pentru duşmanii ""revoluţiei - în principal pentru cei bogaţi. Şi cu contacte bune sub regimul Şahului.

^^Ne poţi da armament - puşti mitralieră, grenade? l-am întreba pe Mirza.

r-* Pentru ce?

– Ca să punem mâna pe puşti.

Este în cazarma poliţiei, repetă Mirza apăsat.

■- Sunt plătit ca să-l scot de acolo.

..- Nu, nu te putem înarma, spuse Mirza.

– Atunci va trebui să rămână acolo până mâine seară. Armele noastre sosesc mâine.

*- 'Această cazarmă a poliţiei este mare, cu o mulţime de oameni.

Mirza se opri, apoi continuă cu resemnare.

– Când vă duceţi după băiat, luaţi-i şi pe ceilalţi doi. Sunt într-un sat din apropiere.

, - Atunci mă duc după ei astă seară. _?

Toată planificarea 4 mea atentă începea să meargă anapoda, pe măsură ce ne cuprindeau evenimentele şi ne antrenau şi pe noi cu iuţeală. Oamenii mei devetaeau nervoşi. În casă şe auzeau mişcări continue - sunau telefoanele, oamenii alergau de colo-colo, se transmiteau în şoaptă mesaje, se auzeau strigăte. Pentru un mercenar occidental, părea că lucrurile scăpaseră total de sub control, deşi ştiam că nu era aşa. Era doar modul iranian de a face lucrurile şi ştiam că Mirza era un bun organizator. Echipa mea se simţea descoperiţii fără arme, iar ale noastre erau la

0 zi depărtare într-un camion care se apropia.

Mirza a fost de acord să ne dea fiecăruia câte o armă de corp, pentru operaţiunea din timpul nopţii. Am strâns

şurubul şi mai tare discutând cu Mirza alte probleme de care trebuia să mă ocup.

– E limpede că ai un om la închisoare, i-am spus lui Mirza. Vreau o informare completă. Dispozitivul de securitate. Unde se găseşte băiatul. Ce se întâmplă oră de oră.

^- Nu este o închisoare, explică el. Este sediul regional al poliţiei. În condiţii normale, înăuntru dorm o sută de oameni. Încă vreo sută lucrează în afară. Dar a fost predată corpului poliţiei secrete a forţelor de miliţie, şi poliţia regulată nu vrea să aibă de-a face cu asta. Sunt mai puţin de cincizeci de oameni - probabil mai aproape de circa treizeci acum. Prizonierii sunt ţinuţi în celulele de la subsol.

– De ce s-a retras poliţia?

– Deoarece acolo se întâmplă lucruri despre care n^i doresc să se afle în lume. Oameni sunt torturaţi. Sunt împuşcaţi fără judecată. Sunt împuşcaţi în toată ţara o groază ■ ie oameni, crime despre care nu auzi niciodată. Ceea ce

1 . ansmit radioul şi.televiziunea este doar vârful gheţarului.

■ - Cine sunt cei ucişi?

– În majoTritate eyrei. Sunt ţintele cele mai uşoare. Aici, pe vremea Şahului s-au întâmplat lucruri îngrozitoare. Nu există nici o îndoială în privinţa aceasta. Dar o menii cu adevărat răi - agenţii poliţiei secrete - Savak.şi oficialii

corupţi - ău fugit cu toţii. Acum sunt ucişi oameni nevinovaţi, cei care nu au nici un motiv să fugă şi nici unde,să se ascundă. Vechiul regim a practicat toleranţă religioasă. Acum ţara este sfâşiată de fanatici religioşi, iar evreii sunt puşi să plătească pentru o generaţie de coexistenţă paşnică. Sunt puşi să ispăşească pentru relele înfăptuite de adevăraţii păcătoşi. Poţi multiplica şansele fiecărui torţionar după mărimea familiei sale. Familiile iraniene sunt mari şi răspândite şi au grijă de ai lor. Adună-i pe toţi şi ai o reţea secretă teribilă. Revoluţionarii se simt frustraţi. Aşa se răzbună pe evrei.

Celula familiei; era veche poveste. O barieră cu care se confruntaseră şi britanicii - şi nu reuşiseră să o penetreze - de atâtea ori în Palestina, Cipru, Aden prin anii '50, astăzi în Ulster-Irlanda de Nord. Am bănuit-că reţeaua lui Mirza acţiona după acelaşi principiu.

M-am chemat pe ceilalţi înăuntru şi i-am informat în legătură cu situaţia încurcată în care ne aflam. A fost o consternare generală când au aflat de droguri. Nu era vorba să îl facă să vorbească pe puştiul acesta, ci de cât de repede vorbea, de cât de multe ştia..Şi cât de tare eram compromişi.

– Închisoare sau nu, spuse Gill, face şi el parte din contract. Mergem după puşţi.

Mă scutise de grija de a'o spune eu.

Două ore mai-târziu, Mirza primi un alt mesaj. Băiatul rţu fusese atins toată ziua deoarece călăii săi eraii-prea ocupaţi.

– Vreau două elicoptere, i-am spus lui Mirza. Vreau unul staţionat la. sud de oraş şi mai, vreau unul spre nord-vesv. la care se poate ajunge dinspre şosea.

– Nu opt s-o fac, spuse Mirza.

– Trebuie, am spus. Am fost aduşi aici prin înşelă- ' ciune. Nimic nu este aşa cum ni s-a promis. Trebuie să fim escorta. Acum suntem, o echipă *de comando, pregătită să atace un post militar. Nu dăm înapoi. Dar voi trebuie să ne sprijiniţi. Vă promit că voi recurge la elicoptere numai dacă dăm greş cu camioanele.

– Voi face tot posibilul.

Mirza se duse la telefon. După o jumătate de oră îmi spuse că poate asigura Soar un elicopter. Dilema era unde să-l plasăm. La nord sau la sud? Am ales sudul ca fiind ruta mai probabilă de evadare. Oricine pleca spre nord fiind constrâns, într-un fel sau altul, "trebuia să o facă pe jos până la întâlnirea cu Big Kevin.

Mirza şi cu mine ne-am uitat la hărţi. Am hotărât că dacă aveam probleme în partea de sud, vom părăsi şoseaua. lângă oraşul Abadeh şi ne vom îndrepta spre sud- vest de-a curmezişul deşertului până la Golf. Mirza aranjase ca două maşini Land Rover să fie ascunse în deşert lângă şosea, în timp ce un elicopter aştepta exact la sud de oraş. Maşinile Land Rover vor avea legătura radio cu elicopterul astfel că puteam să îl chemăm în caz de urgenţă.

I-a fost mai greu lui Mirza să stocheze combustibilul pentru avion decât îi fusese să găsească un elicopter. Eram expuşi supravegherii din direcţia unui aeroport situat la sud de punctul nostru de întâlnire.- iar în Golf marina iraniană era extrem de activă. Mirza a transmis că Nano va găsi la sosire butoaiele de combustibil în zona litoralului, la locul de întâlnire/ legate de pontoane, încât ^ le poată ridica de pe mare.

I-am spus lui Mirza că planul meu era să ne ducem în noaptea aceea în satul unde se ascundeau Iepurii Unu şi Doi. În dimineaţa următoare ne vom lua armele'şi până lâ căderea nopţii ne vom întoarce în sat. Apoi vom* ataca unitatea şi îi vom aduce pe toţi iepurii la Teheran.

– O să cercetez cazarma diseară, în drum spre saţ i-am spus. Vreau să văd cu ce ne confruntăm. v, - Sunteţi nebuni, replică el cu un suspin de resemnare. Veţi avea nevoie de uniforme militare.

Spre deosebire de bărbaţii din ţările arabe, iranienii nu umblau în haine lungi, care erau ideale pentru a te deghiza şi ca să-ţî ascunzi armele. Aşa că Mirza ne-a făcut; rost de nişte uniforme cu însemne militare în speranţa ca' datorită loiyva fi mai greu observată înfăţişarea noastră1 occidentală. Jumătate din bărbaţii din ţară purtau uniforme improvizate, de un fel sau altul; şapte în plus nu' ar atrage atenţia.

Uniformele au fost aduse la casă cu o maşină care urma să ne fie mijloc de transport în noaptea aceea. Era un Ford vechi, rablagit, cu obloane laterale de lemn, în-

părcat până sus cu lăzi goale de împachetat. Lăzile acopereau o podea falsă şi un compartiment secret, în care ne puteam înghesui cu toţii.

Am stat şi am aşteptat să cadă noaptea şi ca liniştea să cuprindă oraşul. La fiecare oră Mirza primea un mesaj din Qazvin. Băiatul era torturat periodic?, dar trăia. Iepurii Unu şi Doi erau încă pe mâini prietene.

La ora zece, toţi şapte ne-am înghesuit în compartimentul îngust de sub lăzi, iar şoferul lui Mirza ieşi cu maşina pe poartă. Noaptea era înăbuşitoare şi aerul umed era practic nemişcat/ în spaţiul claustrofob în rare ne aflam.

În ciuda orei târzii, străzile erau într-o agitaţie haotică, pline de bărbaţi în uniforme de toate nuanţele şi combinaţiile. În timp ce mă uitam nervos prin crăpăturile din pereţii laterali ai camionului, am ieşit din zona rezidenţială şi am luat-o pe o arteră de circulaţie. La distanţă de o stradă, am fost opriţi de un labirint de bariere de lemn. Am înceţftiit şi bărbaţi înarmaţi au început să alerge pe lângă camion. Un adolescent bătu furios cu patul armei în uşa camionului. Şoferul opri, în mijlocul unui vacarm de comenzi urlate cu toată puterea; am încărcat pistoalele într-un gest inutil de sfidare. Dacă eram descoperiţi, nu puteam.'nici să fugim, nici să ne apărăm cu câteva arme prăpădite. Aerul' din jurul nostru era încărcat de numărul armelor automate.

Timp de trei minute şoferul nostru răspunse inchizitorilor săi care urlau cât puteau. Ni s-a dat voie să plecăm după ce maşina a fost lovită o ultimă dată cu patul a mei.

O dată ce maşina a început să meargă. Freeman s-a strecurat din nou lângă mine de pe locul din faţă de unde ascultase.

– Şoferul susţine că este din Qazvin, spuse,. Declară că a făcut un transport cu vase de ceramică 1a oraş. Că se întoarce acasă cu cutiile.

Ne-a trebuit o oră să parcurgem distanţa de cinci mile până la marginea oraşului. Eram opriţi la fiecare zece minute. Nu am stârnit nici o bănuială, dar uniformele erau îmbibate de sudoare din cauza încordării. Când am trecut da ultimele case răsfirate din afara Teheranului, şoferul opri iar noi ne-am întins printre lăzi rămânând aşa tot restul drumului.'

Călătorind cu grijă pe parcursul a nouăzeci de mile peste porţiuni de şosea proastă, la ora trei dimineaţa am ajuns lâ Qazvin/

Qazvin nu avea nimic din atmosfera unui oraş ocupat. Pe străzi* nu se vedea nigi un militar dar, surpriza mea, câţiva civili se deplasau de colo-colo - petrecăreţi, întârziaţi care se îndreptau spre casă, muncitori de noapte făcându-şi treburile în linişte. Şoferul trecu prin centru fără Bă stârnească suspiciuni şi ne conduse direct la obiectivul nostru din marginea de nord-vest a oraşului.

Da vis şi cu mine ne-am strecurat "afară din camion şi ne-am îndreptat degajat spre cazarmă. Ne aflam^ în una diri suburbiile acelea noi care au apărut în ultimii douăzeci de ani şi au început şă se dărâme înainte să aibă -timp să îmbătrânească. În zona nnde se înălţau locuinţele noi, străzile erau pavate dar apoi erau stricate, iar în spaţiile dezgolite se vedeau urmele demult întipărite ale unor camioane. Frânghii de rufe întinse între blocuri se conturau pe scheletele din oţel şi beton, doar pe jumătate terminate, alături de câmpuri goale acoperite de dărâmături şi moloz de la şantierul de construcţii.

– Ce crezi? întrebă Davis.

– Intratul în sine e ca o plimbare, spuse. După aceea.....

Am auzit un ţipăt îndepărtat înăbuşit de pereţii groşi maronii.

– Am putea să facem cât de cât prăpăd pe-aici, înainte să plecăm, am spus.

Trecu o oră până să ne întâlnim cti ceilalţi.

Complexul politiei s<f afla după un zid din. zgură, înalt de trei metri, care înconjura un bloc. Apropiindu-ne, vm ajuns în faţa clădirii principale, o construcţie cafenie de patru etaje, paralelă cu strada. Faţada punctată de găuri şi câteva fefestre sparte îmi spuneau că fusese sub gloanţe în timpul revoluţiei. Pe strada din spate, am găsit o spărtură unde o porţiune de cinci metri fusese arrfncată în aer, apoi cârpită cu scânduri şi bârne uşoare.

Pe aici vom intra. Ne-am urcat pe acoperişul unei clădiri în construcţie, apoi m-am sprijinit cu spatele de un coş comparând în acelaşi timp ceea ce vedeam cu harta desenată în gr abă de Mirza. Davis îşi aprinse o ţigară.

Spărtura din zidul din spate dădea într-o curte unde se puteau mişca deţinuţii; era situată în spatele clădirii principale, separată de aceasta doar da o mică adâncitură. Erau cam cincizeci de metri din curte până în spatele clădirii principale. Clădirea însă era flancată pe ambele părţi de vechi barăci din lemn, unde locuiau poliţia şi miliţiile. Am stat cocoţaţi acolo sus aproape jumătate de oră. Vreo zece oameni traversară curtea, dar nici măcar un om nu stătea de pază.

David şi cu mine ne-am înghesuit în maşină cu şoferul. Credea că efectuăm raidul imediat.

– Ce se întâmplă acum? întrebă. - - Dă-i drumul.-^

– Nu ne ducem după lepure? *

– Dă-i drumul.

– Trebuie să-l scoateţi. Dacă rămâne acolo, va muri.

– Îţi împrumut pistolul meu. Du-te înăuntru şi scoa- te-l de acolo.

Am mers spre nord încă o oră până unde aşteptau lepurii. Unu şi Doi la capătul unui drum nepavat care mergea de-a lungul unui râu, la zece mile dincolo de satul Takistan. Ne găseam doar la treizeci de mile de Qazvin, dar mergeam enervant de încet peste un ţinut deluros,

punctat de^văi uscate, din care se furişau nisipurile mişcătoare şi ascundeau marginea drumului. La lumina stelelor, pe o noapte senină - acum erau primele ore ale dimineţii - ne-am apropiat de un cătun aşa de mic încât mi-am dat seama că întreaga populaţie era la curent cu toate. Poate că erau peste o sută de case, dar erau aşa de înghesuite încât orice încercare de înşelăciune era o formalitate; ar fi fost imposibil să* se ascundă prezenţa unor străini.

Şoferul intră cu camionul pe uşa deschisă a unui mic depozit; imediat a fost închisă în urma noastră. Am coborât din camion şi l-am urmat pe şofer printr-o uşă din spatele magaziei care ducea într-o mică locuinţă, apoi prin ea şi pe o altă uşă într-o a doua casă. Aceste clădiri abia dacă fuseseră atinse de secolul al douăzecelea. Singura lumină provenea de la câteva felinare mici care fâ- şâiau în permaneţă deasupra unor sticle cu gaz.

Deşi în mod clar casa era locuită, în prima casă nu se vedea nici o suflare de om. Uşa din zidul comun ducea în camera principală din cea de a doua casă. Acolo şoferul a fost salutat rece de singurul ocupant al camerei un ţăran cu un aspect de om blonav, care ne ignoră complet. Soţia ţăranului intră, venind dintr-o altă cameră, şi începu să mişte oale pe sobă, în timp ce ne urmărea cu coada ochiului.

Freeman îl chfestionă insistent pe bărbat dar nu păru să îi fie deloc teamă de străini. Da, eram în siguranţă. Iepurii erau sus,, dormeau. Avea şi el o întrebare. Cât de

repede plecam? Spre surpriza mea nici nu reacţionă când Freeman îi apuse că vom rămâne la el până noaptea următoare. Vom ieşi o singură dată - să ne aducem armele - dar iepurii nu vor ieşi din mâinile lor până când nu ne ducem după cel lipsă a doua zi după lăsarea întunericului.

Gazdele noastre nu păreau dispuse să ni-i arate pe iepuri. Aveam nevoie de odihnă, aveam timp berechet la dispoziţie, aşa că nu am spus nimic.

M-am uitat în jur. Casa era mai puţin sărăcăcioasă decât prima prin care trecusem. Câteva covoare persane decente erau întinse pe podeaua de piatră. Mobila era simplă, dar nu grosolană. Trupul şi mâinile bărbatului îmi spuneau că nu este fermier. Am bănuit că este negustor în sat sau fabricant de covoare sau d^ articole din piele, ceea ce îi oferea un motiv perfect ca să se ducă şi să se întoarcă ca regularitate de la oraş.

Femeia ne dădu de mâncare. Era speriată dar hotărâtă să ajute. Probabil că îşi pierduseră familia. Şoţului ei nu îi era frică de nimic. Ura aşa de tare revoluţia încât nu îi păsa nici cât negru sub unghie de ceea ce i se putea întâmpla.

Şoferului nostru nu îi era mai frică decât gazdei. Mi-am dat deodată seama că nu sunt amatori. Cred că scoseseră o mulţime de oameni din Teheran: Totuşi nu am pierdut din vedere faptul că reţeaua lor fusese penetrată. Şi mi-a trecut brusc prin minte că în mod cert fusese penetrată de mult timp. Altfel, de ce nu au scos

iepurii din ţară prin reţeaua lor proprie? De ce să organizeze o acţiune cu mercenari din exterior, când ai propria ta organizaţie sigură?

Femeia ne aduse, pături. Fiecare şi-a găsit un colţişor ne-am întins şi am dormit.

Nu m-am trezit decât după venirea zorilor. M-am ridicat sa iau o cafea şi pâine împreună cu Gill şi Yves care stăteau la o masă lungă. Ceilalţi încă dormeau când am auzit agitaţie pe scări. Într-o secundă toţi eram în picoare, cu pistoalele în mână. Gazda noastră cobora grav scările. Era urmat de doi tineri care vorbeau cu el şi des7 - Un comando pe două continente pre el în acelaşi timp pe un ton insolent, sardonic. Nu-mi puteam crede ochilor.

Puteai crede că. cei doi iepuri ai noştri tocmai plecau la un Club Playboy.

9

Cel mai înalt şi mai în vârstă dintre cei doi, era îmbrăcat într-un costum din catifea de un albastru întunecat, cu revere late şi pantaloni cu turul larg. Sub haină purta o cămaşă mototolită, din mătase albă, deschisă până la al treilea nasture. Ciorapi din mătase îi acopereau picioarele încălţate în pantofi din piele veritabilă cu catarame lucioase pătrate. Purta un colier de aur strâils pe gât, iar la fiecare mână. avea câte un inel de aur cu diamant. La una din încheieturile'subţiri avea legat un lanţ din aur. La cealaltă strălucea un enorm ceas din aur şi platină, marca Rolex-Oyster.

Fratele mai tânăr era îmbrăcat asemănător, avea costumul dintr-o catifea maro închis în loc de albastră. Nu se potriveau nici bijuteriile, dar erau la fel de scumpe şi numeroase. Amândoi aveau părul ondulat, iar unghiile erau lungi, îngrijite. Nu arătau mai şifonaţi decât ca după un week-end prelungit într-o discotecă din Teheran.

Cei doi tineri se opriră să ne privească, apoi luară nişte pâine şi două căni cu cafea de pe sobă, înainte ca femeia să aibă timp să îi servească. Continuară să discute în >timp ce mâncau. Nici bărbatul, nici femeia nu răspunseră.

– Isuse, ăştia doi sunt dezgustători, spuse Freeman. Ar. "trebui să auzi cum vorbesc cu oamenii ăştia doi care-şi riscă vieţile ascunzându-i.

– Deci vorbeşti far şi, spuse cel mai mare. Mare scofală.

Din momentul acela iepurii ne-au pierdut. Era doar prima zi, şi nici unul dintre noi nu voia să îi cunoască: în mod normal exista o legătură puternică între salvatori şi cei salvaţi. Dar mi-am văzut oamenii refugiindu-se în cochiliile lor în primele zece secunde după intrarea iepuri- lor în cameră. Am simţit o mare dezamăgire. Orice misiune este mai uşoară atunci când oamenii implicaţi ţin unul la altul.

– Deci ăştia sunt mercenarii care ne vor salva, spuse Iepurele Doi în timp ce căsca dispreţuitor.

Raţiunea mi se bloca gândindu-mă la cei 'doi. Îmi spuneam:,,Prea bine, o să scot de-aici doi căcaţi şi cu

asta basta. Nu încerci să le faci educaţie. Nu încerci să le schimbi felul de a^gândi. Îţi spui doar că aşa trebuie să fie. Şi asta âste bine. Pentru că acum erau nişte gunoaie. Iar gunoaiele sunt manevrate fără probleme".

Cel mai mare - şi înţelegeam acum de ce Valner se referea la ei cu termenul de „băieţi" - era înalt şi subţirel, cu o faţă care trăda cât era de alintat, de parcă fusese aranjată de un cosmetician. Bronzul uniform de pe faţă se prelungea şi pe piept, sub cămaşă. Părea să aibă un trup bine făcut, dar nu exista nimic dur în băiatul acesta; avea muşchii unui om care făcuse schi nautic, dar mâinile îi erau moi iar picioarele fragile. Mişcările îi erau încete, deliberate, dispreţuitoare.

Fraţele lui mai mic, mai scund dar la fel de subţire, degaja obrăznicie din figura lui, obrăznicie care părea gata să se reverse în orice, moment, la o simplă pocnitură din degete sau bătut din palme. Avea obiceiul de a-şi arunca părul lung ce îi cădea peste faţă printr-o mişcare a capului. Era frumos, afişând un zâmbet larg, care ar fi putut impresiona nişte fete bogate şi tinere. Domnul Neted. M-aş fi aşteptat să-l văd conducând o maşină sport, roşie, sau comportându-se grosolan cu şeful de sală., Iepurii ne priviră pe rând pe toţi sperând să primească un răspuns. Încă nu îşi dăduseră seama cine era şeful.

– Cum ieşim de-aici? Ne-aţi pregătit un avion. Când plecăm?.

Ambii vorbeau perfect englezeşte, cu un accent din şcolile particulare englezeşti suprapus peste un accent iranian abia perceptibil.

Puseră vreo zece întrebări, dar nici una despre vărul aflat la câţiva kilometri într-o celulă de poliţie. Fratele mai mare îl domina pe cel mic, dar indivizii aceştia doi erau un duet obişnuit, de comedie, servindu-şi- replici unul altuia, făcând glume unul pe socoteala celuilalt. Au continuat să ne provoace. Văzând că nu se întâmplă nimîc Iepurele Unu se adresă fratelui său:

– Par destul de duri, nu? spuse în engleză într-adins pentru noi.

■ - Voi, tipilor, sunteţi chiar aşa de duri cum păreţi? întrebă fratele mai mic.

– O, da. Astea sunt exemplarele într-adevăr dure, spuse în replică fratele mai mare, apoi adăugă ceva în farsî, ceea ce îi făcu pe amândoi să râdă.

L-am surprins pe Marcel privindti-mă cu coada ochiului. Dădu din umeri şi se întoarse către fratele său. Yves dădu şi el din umeri. Amândoi îşi văzură de gândurile lor. Fraţii Verbruggen îşi epuizaseră interesul faţă de iepuri, Gill părea preocupat într-un fel oarecum părintesc. Era un bărbat exigent, dar foarte drept care, sergent fiind, dăduse pe brazdă o mulţime de băieţi. L-am văzut mişcân- du-se. Eram sigur că peste un moment avea să îi apuce pe amândoi de guler şi să îi zguduie bine. I-am făcut semn cu capul să o facă.

Freeman îi ignoră pe băieţi, prea ocupat să vorbească cu oamenii din casă. Îi cerusem să facă acest lucru. Vorbeşte şi învaţă, spusesem. Dacă te afli într-un mediu străin şi dacă ai pe cineva care vorbeşte limba, el este cea mai bună legătură cu cei din jur. li ceri să vorbească.

Davis se uita la băieţi cu o expresie de neîncredere pe faţă. El a fost cel care im a mai putut să se controleze.

– Pentru nenorociţii ăştia am venit? explodă el.

Ne-am întors cu toţii spre Davis.

– Am venit până aici pentru neisprăviţii ăştia? Nu-mi risc viaţa pentru nişte lepădături.

Calmează-tq Davis, i-am spus.

– Dumnezeii ei de "treabă! urlă el. Sfinte Cristoase! La dracu'!

Continuă să se mânie şi să înjure încă vreo două minute apoi se duse să stea îmbufnat în colţul cel mai retras al camerei. Acceptase ordinul şi răspunderea. Dar ne comunicase tuturor că nu îi place. O să îi scoată pe ce doi dintr-o mlaştină dacă se înecau. Dar dacă trebuia să le clea şuturi pentru asta, cu atât mai bine.

Spre uimirea mea, iepurii râseră de izbucnirea lui Davis. N-ar fi trebuit să o facă. Ar fi trebuit să îşi dea seama că noi nu suntem oameni cu care să te joci. Dar nu îşi dădeau seama de nici un pericol. Îmi trecu prin minte posibilitatea că erau sub influenţa drogurilor.

Era tentant să intervin în legătură cu felul în care îi tratau pe cei doi ţărani. Dar nu mă puteam amesteca în reţeaua lui Mirza. Le-am atras atenţia oamenilor mei.

– Priviţi şi făceţi-vă că nu vedeţi,.am spus. Avem de îndeplinit o misiune.

M-am întors către iepuri.

– Ţineţi-vă gura şi nu ne încurcaţi! am ordonat.

4- Ei, omule, e mortal, remarcă Iepurele Doi. La fel ca multor alţi străini, îi plăcea să se dea mare folosind jargonul american.

Iepurii stăteau la un capăt al mesei lungi. M-am aşezat pe un scaun cu faţa spre ei şi, fără să îmi iau ochii de la băieţi, m-am adresat lui Freeman.

– Spune-i femeii că băieţii pot să mănânce acum.

Ea puse pe masă în faţa iepurilor două farfurii cu o mâncare fierbinte, un fel de supă. Băiatul mai mare se uită la fratele său, apoi mă privi fix. În mod deliberat răsturnă supa pe masă şi puse castronul cu fundul în sus. Văzând că nu fac nimic, Iepurele Unu izbucni în râs. Iepurele Doi repetă figura făcută de fratele său.

Şoferul nostru sări în picioare şi traversă camera în fugă. Îl apucă de păr pe iepurele cel mai tânăr şi îl plesni cu putere peste faţă. Iepurele Unu sări în picioare ţipând. Şoferul îi dădu drumul băiatului şi se dădu înapoi. Era evident că bâieţif aveau un capital de' fricâ faţă de iranieni la care puteam apela atunci când era necesar.

Gill^cu pipa în gură, se ridică încet în picioare şi se duse la masă. Răsturnă din pipă cenuşa care mai ardea încă pe masă, îşi puse pipa jos cu grijă, apoi îl lovi pe Iepurele Unu atât de tare încât îl răsturna de pe scaunul lui şi îl lovi de perete... Băiatul nu se mişcă. Îşi pierduse complet cunoştinţa.

Iepurele Doi sări în picioare dar nu făcu nici o mişcare. Gill puse o mână puternică pe umărul băiatului şi îl împinse la loc, pe scaun.

– Stai jos, băiete, spuse, şi cuminţeşte-te.

Băiatul se lăsă-grămadă pe scaun. "

Gazda noastră încerca să îşi ascundă furia ucigaşă. Îi spuse ceva soţiei despre Iepurele Unu; nu avea de gând să-şi murdărească mâinile cu el. Femeia luă un lichid de pe raftul cu mirodenii şi îl ţinu sub nasul Iepurelui Unu, apoi, cu blândeţe, îl ajută să se ridice în capul oaselor, lângă perete.

Gill îşi luă pipa, o "umplu din nou şi se aşează iarăşi lângă perete ca să fumeze. Incidentul nu mai făcea parte 'din sfera lui de preocupări.

Iepurele Unu se întoarse la masa, stătu acolo timp de câteva minute cu capul în mâini, apoi îşi ridică prrvi> rile spre Gill. Acesta era însă cu gândurile la un milion de kilometri depărtare, pufăind absent din pipa lui. Cel agitat era Freeman, care păşea pe podea nervos. Genul nostru de oameni se ambalează de obicei atunci când e vorba de lucruri serioase. Există unii indivizi explozivi

precum Freeman care doresc să fie şi ei părtaşi chiar dacă este vorba doar de o încăierare la fotbal sau o bătaie Ifl- tr-o cârciumă. Freeman era nervos. Poate că asta nu însemna nimic, dar voia să acţioneze. Când atmosfera era ca acum, devenea nervos.

M-am ridicat de pe scaun să îl calmez pe Freeman, Ca să am ceva în mână, am luat o bâtă scurtă şi grea de cioban, de mărimea şi greutatea unui baston greu. L-am pus pe masă îxr timp ce Iepurele Unu încerca să îşi adune gândurile.

– Eşti teafăr? îşi întrebă fratele Iepurele Doi. Eşti rănit? Vrei să fac ceva?

Am luat bâta şi i-am pus capătul în gropiţa din bărbie Iepurelui Doi.

– Nenorociţilor, am venit să vă scoatem de aici, am spus. Nu înjur mult, dar starea mea de spirit cerea acest lucru. Cea mai uşoară cale presupune o săptămână de mers pe jos. Aşa că scoateţi-vă dracului din capetele voastre tâmpite orice idee că aţi pleca într-o croazieră de lux.'Ori vă daţi pe brazdă, ori vă legăm fedeleş şi vă cărăm pe spatele unui catâr ca pe un teanc de vreascuri.

Băiatul ridică braţul, ca şi cum ar fi vrut să îndepărteze bâta de pe faţă.

– Nu atinge bâta, micuţule, am zis. Să nu zici nimic. Doar ascultă-mă.

Şi el şi fratele lui erau atenţi acum. Foarte încet, începeau să recunoască amploarea acţiunii în care erau implicaţi.

– Acum să discutăm despre vărul vostru, am continuat. Povestiţi-mi cum de v-aţi despărţit şi cum de a fost prins el, iar voi nu.

Iepurele Unu începu să vorbească, ezitant la început, dar cu încredere mai apoi când văzu că nu aveam de gând să îl lovesc.

– Eram cu toţii într-o casă conspirativă, spuse. Consumasem un pic de droguri. Annabel era şi ea cu noi.

– Cine este Annabel? E iraniană?

– Este prietena lui Dara. Annabel este porecla. Am înţâlnit-o 'la. Clubul de noapte al lui Annabel din "Londra.

– Cine este Dara?

– Vărul nostru. Cel care a fost prins. Ea era acolo cu noi. A făcut rost de câteva fete din sat pentru mine şi pentru fratele meu. Plecasem cu ea...

– Aţi părăsit casa conspirativă ca să vă duceţi să regulaţi nişte'fete?

– Nu ştiam că facem ceva rău.

– Nu vi s-â spus să staţi înăuntru?

– Ba da.

– Vi s-a spus să rămâneţi în casa conspirativă şi totuşi aţi plecat cu Annabel să faceţi rost de fete. Aşa e?

– Da.

– Faceţi asta şi cu mine şi vă cotonogesc.

Iepurele Unu respiră adânc ca să îşi recapete glasul, apoi continuă: t - În timp ce eram plecaţi am auzit împuşcăturile...

.- De ce nu era şi vărul vostru cu voi?

•- Era prea epuizat.

– Cum adică?

■- Era prea drogat ca să vină cu noi. Nu eram prea departe, doar într-o altă casă. Am auzit împuşcăturile. Am sărit într-o maşină şi Annabel ne-a adus aici.

– A costat două Vieţi ca ei să se ducă să fută două ţărănci, spuse şoferul, cu vocea tremurând de ură.

– N-am ştiut, imploră cel mic. Nici n-am ajuns să ne regulăm cu ele. N-am avut timp.

Perechea aceasta era mai rău decât tâmpită. Fugeau ca să îşi salveze viaţa şi găseau timp pentru fete şi o pipă cu droguri. Îmi făcea rău că trebuia să-mi risc oamenii pentru astfel de gunoaie.

– Poliţia a trecut cu un jeep [6] drept prin faţa uşii noastre, spuse Iepurele Doi. A trebuit să fugim. Ce puteam face.

– - Ştiţi ce i se întâmplă vărului vostru acum?

Nici unul nu a fost în stare să răspundă.

– Dacă are noroc, doar îi smulg unghiile. O să vedeţi singuri ce i s-a întâmplat.

Le-am văzut frica în ochi. /

– Scoateţi-l! strigă Iepurele Unu. Este în sediul poliţiei. Cum îl puteţi lua de acolo?

– Lasă asta pe seama noastră. După asta, vă ducem pe toţi trei înapoi la Teheran.

– Unde? Vocea Iepurelui Doi avea o notă de panică.

.- Casa conspirativă din Bazar.

Frica lor deveni groază.

– Nu. Nu trebuie să mergem acolo, spuse Iepurele Unu. Scoateţi-ne de aici. Duceţi-ne în Elveţia. Duceţi-ne oriunde. Nu trebuie să ne întoarcem la Teheran.

Nu era înspăimântat de Teheran, ci de casa^conspirativă. Îi era frică nu de miliţiile revoluţionare, ci de ceea ce îl aştepta acolo, în casa din bazar.

– Nu trebuie să-ţi fie frică de casa din bazar, -i-am spus.

---

6 Maşină de teren, cu tracţiune-pe patru foti, de fabricaţie americană. (N.Tr.)

– Ba da, mi-e frică. De ce să nu ne fie?

– Sarcina mea este să vă scot de aici în viaţă, Şi asta intenţionez să şi fac. Veţi fi protejaţi de noi.

Băiatul începu ~să bălmăjească ceva, dar fratele mai mare îi adresă o înjurătură să îşi ţină gura. Brusc, Iepurele Doi se dovedi absolut cu mintea limpede pentru prima dată de când intrase în cameră. Era ca şi cum un per-ete despărţitor căzuse între cei doi fraţi şi noi restul. Se întâmpla ceva care era atât de formidabil - de îngrozitor? - încât ajungea până în adâncul sufletului acestui băiat. Atinsesem un element evreu - sau israelian? Existau instrucţiuni din partea tatălui că aşa aveau să se întâmple lucrurile? Sau făcuse ceva ca să îi înscrie pe o a treia listă a morţii? Probabil că Iepurii deţineau informaţii că locuinţa din bazar fusese o casă conspirativă a Mossad-ului, şi că se temeau pentru securitatea ei. Orice erau. motivele, iepurii nu doreau să se ducă acolo. Şi obiecţiile lor erau într-adevăr fundamentale. *

– Ar trebui să vă fie mai frică -să vă duceţi la Teheran decât într-o casă conspirativă, le-am spus. Sunteţi pe o listă a morţii a revoluţionarilor şi pe una a OEP- ului.

Iepurele Doi râse.

– Suntem, una din cele mai bogate familii din Iran. Putem cumpăra orice. Ne cumpărăm ieşirea de aici. Vă cumpărăm pe voi. Dacă vom fi prinşi în Teheran, ne vom cumpăra şi scoaterea de pe listele morţii.

– * Exact aşa cum a făcut-o tatăl vostru, am zis. Exact ca vărul vostru.

• L-am lăsat în plata lui. Era un adolescent tipic. La un moment dat vorbea cu cap, în secunda următoare se dovedea un idiot. În mod sigur nu părea să ştie. cât de mari erau organizaţiile din spatele acestei acţiuni. Nici cât de interesaţi erau cei din familia lui. Sau poate că ştia şi de aceea rămânea aşa de impertinent, Dar mersul la casa din bazar era o altă chestiune. Ii duceam acolo fie pentru a da nişte informaţii, fie pentru a fi executaţi. Sau pentru amândouă. Ar putea fi vorba chiar de banii pe care îi ascunseseră într-o casă conspirativă, dar era cert faptul că aveau să fie ucişi de OEP sau de revoluţionari dacă nu mergeau cu noi. Dar orice s-ar fi întâmplat, în casa aceea era miezul întregii misiuni şi vai, cât de mult doream să ştiu şi eu.

Am stat în casă de la micul dejun de pe doisprezece şi toată noaptea următoare. Şoferul şi camionul au rămas cu noii. S-a vorbit puţin. Am făcut repetiţii pentru acţiunea ce ne aştepta. Iepurii nu,vorbeau cu noî, dar erau grosolani cu gazdele.

– Unde este această Annabel? îl întrebă Davis pe Iepurele Unu.

– Nu ştiu.

– E mişto?

– Cum?

– E frumoasă?

'v - Cred că da.

Era ceva tipic pentru Davis. Să stai într-o casă conspirativă pe teritoriu duşman şi să vrei să afli amănunte despre o fustă.

Printre jaluzele ufmăream tot ce se întâmpla pe stradă. Priveliştea îmi amintea de un oraş spaniol adormit. Treceau ţărani. O căruţă cu un fermier în ea hodorogea pe strada pavată. Nu ne-am aventurat afară.

Am examinat harta lui Mirza şi ne-am străduit să punem la punct un plan de acţiune. Sediul politiei se afla într-o clădire lungă şi îngustă ale cărei intrări diri faţă;şi din spate dădeau spre o scară centrală ce urca la etajele superioare, având coridoare în stânga şi în dreapta şi birouri pe ambele laturi ale coridoarelor. Singura scară. care ducea la închisoarea din subsol era la capătul culoarului pe partea stângă cum veneai pe intrarea din spate. Asta însemna că trebuia să traversezi jumătate din clădire pentru a ajunge la scara spre subsol. Probabil însemna şă neutralizezi pe orice ocupant al vreunui birou de pe coridorul acela. Cea mai grozavă speranţă a noastră era să ne strecurăm în linişie. Era o nebunie să credem că puteam intra, trăgând de mama focului, ca apoi să punem mâna pe puşti şi să scăpăm teferi. Am hotărât să aşteptăm până la primele ore ale dimineţii când probabilitatea ca cineva să fie la birou era minimă.

În timp ce fraţii Verbruggen, Davis şi Swann urmau să intre- în clădire cu mine, Gill şi Freeman vor plasa încărcături explozive de-a lungul zidurilor. Ajunşi înăuntru,

Swann şi Davis urmau să stea la parter pentru-a ne apăra spatele,, Fraţii Verbruggen şi cu mine-urma să ne ducem jos, să eliminăm orice oameni de pază care s-ar găsi acolo şi apoi fie să găsim o cheie, fie să aruncăm în aer uşa de la intrarea.celulei unde era ţinut iepurele. Qdată ajunşi afară, înainte de plecare, vom acţiona detonatoarele cu explozie întârziată de la încărcăturile explozive. Încărcăturile explozive vor distruge clădirea. Apoi vom elibera orice prizonier capabil să fugă, ceea ce ne^va da timp să plecăm de acolo. Explozia va ucide o groază dintre urmăritorii noştri potenţiali şi îi va dezorienta pe cei rămaşi. Vom avea grijă să arate ca o evadare de amploare. Supravieţuitorii îi vor căuta pe toţi cei care se aflaseră în clădire, nu doar pe noi şi pe iepure.

Am calculat că ne vom afla în clădire cam două ore, ceea ce părea mult, dar când te strecori undeva, timpul trece cu o viteză alarmantă. Deplasarea în grupuri de câta doi peste terenul de mişcare al închisorii putea fi dispe- rant de lentă. Trebuia să ţe târăşti pe /pământ în timp ce alţi oameni se băteau, jucau cărţi, făceau dragoste sau doar stăteau şi discutau.

După ce am repetat planul a zecea oară, ne-am aşezat şi am aşteptat camioanele. Ne-am dus cu toţii la culcare devreme. Am dormit ca un buştean.

Ne-am trezit la ora şase şi ajunsesem pe» şosea până în ora zece a doua zi dimineaţa. În ciuda protestelor lor, i-am luat şi pe iepuri cu noi pentru siguranţa lor. Hainele

de catifea au cam avut de suferit pe podeaua camipnetei.

Primul camion ne aştepta la punctul de întâlnire, simulând pană. Camioneta noastră a tras alături ca pentru a-i da o mână de ajutor. Şoferul şi ajutorul lui iranian de pe camion, trecură repede armele şi echipamentul de luptă de pe o maşină pe cealaltă, în timp ce noi am rămas ascunşi în camionetă. Peste cincisprezece minute camionul se îndrepta către locul de parcare din Teheran. Nu voiam să mă duc la canton la lumina zilei, aşa că ne-am ascuns în albia secată a unui râu timp de mai multe ore. Primul şofer ne spusese cu aproximaţie la ce oră urma să sosească cel de al doilea camion. Ne-am întors la punctul de întâlnire şi în câteva minute camionul îşi făcu apariţia.

Circulaţia rutieră era intensă după-amiaza târziu, dar trei dintre noi am schimbat un cauciuc şi nu am atras atenţia" nimănui. I-am scos repede pe iepuri din camionetă şi apoi i-am împins printre tuburile de cauciuc din camion. Am ieşit în întâmpinarea şoferului german. Era un tip impresionant, puternic şi plin de încredere.

– Hans, se prezentă întinzând mâna. Trebuie să fii •Rivers. Suntem gata de plecare?

Se aştepta să plecăm direct la Teheran. I-am explicat repede cum se schimbaseră datele problemei.

– Pot să-i iau pe ăştia doi cu mine la Teheran, spuse referindu-se la iepuri şi aţi aduce pe al treilea în camionetă.

– Ordinul primit de mine este să rămân cu ei, am explicat. Acum îi am numai pe doi dintre ei. Nu o să risc să-i pierd ca să pun mâna pe al treilea.

– Poţi aduce pe toată lumea în camionetă?

– Nu e destul de mare. Vom avea cu noi şi un om rănit. Vreau să stai cu ăştia doi în timp ce îl aducem pe al treilea. O să venim şi noi şi o să călătorim împreună.

– Încotro?

– Qazvin.

– Nu pot să duc camionul la Qazvin şi să stau să aştept în timp ce voi aruncaţi în aer o închisoare. Uită-te la el. Un camion nou-nouţ, cu optsprezece roţi, cu însemne germane pe o parte. O să-l recunoască toată lumea din oraş.

Şoferul nostru ascultase.

– Dacă îl băgaţi într-un garaj, nu va atrage atenţia nimănui, spuse; Pe şoselele astea camioanele rămân în pană tot timpul şi se duc la Qazvin pentru reparaţii. Cunosc exact locul care trebuie. E deschis douăzeci şi patru din douăzeci şi patru de ore.

Am despicat cu cuţitul un cauciuc. Urmând.instrucţiunile şoferului. Iians plecă spre garaj cu cei doi iepuri. Era aproape întuneric acum. Hans va repara cauciucul şi apoi va mai întârzia sub un pretext.oarecare până când apăream cu Iepurele Trei.

Ne-am dus cu maşina în zona colinelor şi am aşteptat într-o vale. Eram impresionat de minuţiozitatea lui Muller. Existau articole de rezervă pentru orice; aveam suficient explozibil plastic pentru a arunca în aer jumătate din Teheran. Trimisesem lucrurile grele - rucsacurile Bergen, muniţiile suplimentare, o parte din explozivul plastic, radioul, proviziile medicale - la Teheran cu- primul camion. Aici ne-am echipat cu trusele personale, dar era extrem de puţin. Nici un fel de saci grei^ sau rucsacuri. Nici căşti metalice. Doar o centură doldora în jurul brâu- lui de care era prins un bidon cu apă, apoi un cuţit, o mică trusă medicală. Am împărţit armele. Fiecare a primit grenade, deşi ~ am' continuat să mă rog' pentru o infiltrare fără probleme. Marcel şi cu mine aveam pistoale mitralieră MP-5 cu amortizoare, rar Davis avea o carabină Ster- ling cu amortizor. Ceilalţi erau înarmaţi cu pistoale mitralieră MP-5. Şoferul nostru se uita cu invidie. Nu văzuse niciodată un MP-5.

Acum chestiunea era de a fi gata. Am văzut dacă. armele funcţionează. Le-am desfăcut. Le-am verificat. Le-am încărcat.

După ce fiecare ne-am verificat de două ori echipamentul, ni l-am verificat unul altuia.

– Cum ţi se pare? ^

– Funcţionează cum trebuie?

– Inelul de la grenadă e slăbit.

Era o caje de a intra din nou în spiritul unei lupte. Să iţi ascuţi mintea pentru ceea ce te aştepta. Să elimini orice altceva din conştiinţă. Familiile erau uitate. Durerea trecută cu vederea. Moartea ignorată.

10

Am rămas pe poziţii în timp ce răsărea luna iar stelele scânteiau cu putere în aerul curat. Noaptea era răcoroasă: La ora unsprezece, şoferul ne-a condus în linişte prin Qazvin până la strada din spatele obiectivului nostru. Ne-a spus cu mânie şi tristeţe tot felul de poveşti despre sediul poliţiei. Era unul dintre zecile de locuri similare din tot Iranul, unde erau târâţi nevinovaţii şi vinovaţii deopotrivă, torturaţi şi împuşcaţi fără să li se aducă la cunoştinţă acuzaţiile anchetatorilor lor. O voce necunoscută suna din Teheran, dând \m nume şi o adresă. Miliţiile locale arestau un bărbat sau o femeie, poate chiar o familie, îi târau la închisoare şi începeau să îi ancheteze de rutină fără să ştie ce dracu' trebuiau să afle. Când un bărbat nu mai era bărbat sau o femeie era prea nenorocită chiar şi pentru temnicerii ei, telefonau la Teheran pentru a primi instrucţiuni. Răspunsul era întotdeauna acelaşi: „Omorâţii". Aşa ceva se întâmpla zilnic la Qazvin şi în fiecare alt târg şi oraş din ţară.

Când am ajuns la porţiunea spartă şi bătută în scânduri a zidului, camionul încetini iar noi ne-am dat jos repede. Autocamionul a plecat în viteză pentru ca apoi să rămână în aşteptare, câteva străzi mai încolo. Dispoziţiile pentu şofer erau să treacă pe lângă punctul de intrare

peste o oră iar după aceea la fiecare cincisprezece minute.

Am smuls scândurile ce acopereau spărtura şi în câteva minute trecusem prin ea. Am dat de o vâlcea adâncă dar îngustă pe care nu o văzusem de pe vârful acoperişului. Ne-am lăsat să alunecăm pe un mal, ne-am căţărat pe malul celălalt şi am rămas în aşteptare în linişte la marginea terenului de mişcare.

Am rămas blocaţi acolo timp de o oră, până când activitatea din curte şi din cazarmă s-a potolit. Indivizii care deţineau acest loc erau foarte siguri de ei. Nu vedeam nicăieri existenţa vreunui dispozitiv de pază. Se auzea mişcare în barăcile de lemn - din când în când câte un strigăt sau un hohot de "râs, nimic altceva decât la ce te puteai aştepta de la un grup de bărbaţi încartiruiţi împreună. Din clădirea principală se auzeau ţipete vagi; şi acestea erau urmate, uneori, de râsete. ^

Clădirea principală era doar parţial luminată, dar ferestrele de la barăcile de pe ambele părţi revărsau lumina direct pe potecă.

Câte doi am traversat repede curtea şi ne-am aruncat la pământ pe o alee de beton care înconjura temelia clădirii principale. Ne-am regrupat sub scările de la intrarea din spate. Doi ofiţeri ieşiră să fumeze o ţigară pe treptele de deasupra noastră. S^întoarseră înăuntru cincisprezece minute mai târziu. Trei soldaţi se întoarseră ameţiţi în baraca lor. Treptat, luminile s-au stins în barăcile unde

locuiau soldaţii. Cazarma se pregătea de închidere pe timpul nopţii.

I-am făcut semn de pornire Jui Ereeman şi am arătat spre uşa de deasupra noastră. Ieşi cu grijă de pe alee şi urcă scările din trei paşi mari. L-am trimis pe el întâi deoarece aveam nevoie de un vorbitor de farsi care să pună mâna pe camera de comunicaţii - a doua cameră pe stânga. Intră în linişte în clădire, se uită în jur şi îmi făcu semn să îl urmez.

Am auzit oameni vorbind între noi şi scara care ducea în pivniţă precum şi la etajele superioare. Coridoarele erau pustii. Am dat buzna în camera de legături r^dio. Nu era nimeni.

' - Sună telefonul!

Freeman veni.în grabă după mine. Ezită. Ridică receptorul. Vorbi scurt, apoi închise. Făcu semn din cap-că totul e în brdine.

– Du-te! i-am spus lui Freeman. Trimite-i pe ceilalţi!

Am supravegheat coridoarele în timp ce Freeman se strecură afară. El şi cu Gill erau foarte, obişnuiţi cu explozivul de plastic şi cu detonatoarele cu ceas digital. În timp ce noi eram înăuntru, ei urmau să plaseze explozivi de jur împrejurul clădirii. Apoi vor aştepta să ne întoarcem de la subsol cu Iepurele Trei. Dacă scăpăm nedescoperiţi, urmau să pună în funcţiune detonatoarele cu <îeas pentru a exploda.la două ore după plecarea noastră. Dacă aveafo probleme, le fixam- sa explodeze

aproape imediat, pentru a crea o diversiune şi a ne acoperi retragerea.

Marcel veni după mine înăuntru. Împreună cu mine ne-am furişat pe coridor, ne-am pitit după un colţ şi am aşteptat pe prima treaptă a scărilor. Nu mişca nimeni. În timp ce Marcel acoperea drumul, Swann puse stăpânire pe camera de legături radio, iar Yves şi Davis veniră cu mine pe scară.

I-am condus pe ceilalţi până la baza scărilor. Am luat-o 1a. dreapta, pe un coridor care străbătea toată clădirea. Nu se zărea nimeni, dar de la capătul coridorului "am auzit un om ţipând. Imediat în dreapta noastră era camera de gardă. Alături, erau vreo zece celule cu uşi masive din fier. Dincolo de ultima dintre acestea - de unde auzisem ţipetele - era o celulă lungă, deschisă, cu zăbrele în faţă.

M-am apropiat de uşa camerei de jjardă şi am privit înăuntru. La o. masă din lemn stăteau patru bărbaţi în uniforma miliţiilor. Vorbeau încetişor şi beau cafea din-ceşti metalice. Doi erau cu faţa spre uşă; doi cu spatele la noi.

I-am făcut semn lui Davis să vină lângă mine. Ster-ling-ul iui era arma cea mai silenţioasă dintre armele cu amortizor.

Am intrat pe uşă împreună. Am tras câte o salvă în spatele fiecăruia din oamenii cei mai aproape de noi, uci-gându-i pe amândoi pe loc. Davis se întinse peste masă

şi îl prinse de păr pe cel de-al treilea. Ii vârî arma în piept şi apăsă pe trăgaci.

Armele acestea cu amortizor sunt uimitoare. Este imposibil să tragi o salvă de nouă milimetri fără să faci un pic de zgomot. Dar explozia era aşst de înăbuşită, încât putea trece drept o uşă trântită sau un scaun răsturnat. Nimeni nu mişcă în celula de la celălalt capăt.

Ştiam că al patrulea bărbat avea să înceapă să ţipe, dar cele câteva secunde cât să profit de groaza lui tăcută şi teribilă îmi erau suficiente. L-am aruncat la perete şi i-ajm vârât în gură ţeava ptaştii mitralieră. - - Unde este puştiul? am zis. Unde sunt cheile?

Individul se înecă, spuse ceva în farsi, apoi dădu din, umeri şi îşi întoarse palmele în sus pentru a-mi arăta că nu vorbeşte engleza. Nu era un erou. Era îngrozit. Era gata să-i vorbească oricărei persoane care cunoştea limba.

– Adă-l pe Freeman, i-am spus lui Marcel. Spune-i lui Swann să îi ţină locul afară. Tu stai în capul scărilor. Ţineţi coridorul sub control.

Nu aveam altă apărare la intrare în clădire în afară de Gill şi Swann, şi instrucţiuhile lor erau să nu întreprindă nimic până nu apăream cu iepurele. Ei constituiau acoperirea noastră în caz că aveam probleme înăuntru. Dacă se expuneau cuiva care intra în clădire, eram cu toţii prinşi în capcană înăuntru. Dar am avut noroc. Majoritatea oamenilor doreau să stea departe de locul

acesta în timp ce băieţii aceştia de jos îşi făceau treaba lor murdară.

Freeman veni în camera de gardă. I-am făcut semn cu capul spre omul de pază şi m-am dat înapoi. Freeman îi dădu o lovitură nimicitoare peste faţă, apoi îl apucă de beregată şi începu să îl strângă până la sufocare. Slăbi strânsoarea, se aplecă spre faţa iranianului şi îi vorbi.

Gardianul se grăbi să răspundă. ^

– A patra celulă, spuse Freeman, dându-i drumul.

Gardianul se năpusti la un birou şi căută într-un sertar. Se întoarse spre Freeman cu o legătură de chei în mână şi pe faţă cu o expresie, care spunea că e dorhic să colaboreze.

I-am făcut semn să se grăbească spre celulă ca să aleagă cheia potrivită. De îndată ce răsuci cheia, mi-am dat seama că deschiderea uriaşei uşi de fieri avea să alerteze pe careva de la celălalt capăt al coridorului. Davis şi cu mine am aşteptat lângă uşă. Împreună cu gardianul, în timp ce Yves şi Freemaivse strecurară pe coridor.

Am scos din buzunar o fotografie a Iepurelui Trei pe care ne-o dăduse Mirza. Gardianul deschise uşa. L-am împins înaintea noastră în celulă. Lumina de pe coridor căde ş' peste un pat de paie de pe podea. Pe el zăcea dormind Iepurele Trei. Am respirat adânc.

Băiatul avea încheieturile mâinilor legate cu sârmă de gleznă. Faţa îi era bătută şi umflată, aproape de nerecu-

noscut. Dintr-o ureche i se scurgea sânge. În jurul nasului spart i se coagulase şi mai mult sânge. În timp ce respira cu greutate printre buzele sparte, am observat că avea câţiva dinţi sparţi, iar alţii erau lipsă. Spatele îi era sfâşiat de lovituri de ferici iar pieptul îi era acoperit cu semne groteşti lăsate de fierul roşu aplicat pe carne. Unghiile îi erau rupte şi buricele degetelor fuseseră zdrobite cu ciocanul.sau cu patul armei.

Am ridicat privirea de unde îngenunchiasem lângă băiat. Freeman acoperi cu mâna gura gardianului.

Omul ceru implorare din priviri.

– Lichidează-l! am zis. Nu avem de ales!

Freeman îi înfipse cuţitul în gât.

Am tăiat sârmele, apoi l-am zgâlţâit uşor pe băiat, încercă să îşi recapete cunoştinţa," apoi începu să scâncească; credea că era dus din nou la tortură. Ţipă când am încercat să îl ridic pe picioare. I-am apăsat un nerv "Se la baza cefei şi leşină în braţele mele. Am ridicat băiatul uşurel şi m-am îndeptat spre scări, fără să privesc înapoi. Când acţionez cu o echipă ca aceasta nu trebuie să-mi fac griji cine este în spatele meu.

Chiar când am ajuns la scări am auzit pe cineva ieşind din celula de la celălalt capăt al coridorului. O împuşcătură bubui odată în spatele meu. M-am întors şi am văzut un om căzând. Yves şi Freeman veniră jos în'fugă, stătură în faţa celulei deschise şi traseră cinci salve printre gratii. Două dintre salve erau iarăşi din arma fără

amortizor a lui Freeman. L-am pus jos pe băiat şi l-am urmat pe Davis înapoi pe coridor.

Un om zăcea mort în faţa celulei. Înăuntru zaceau încă trei oameni morţi sau pe moarte. Înainte să traversez pragul, m-a lovit miasma aceea deosebit de greţoasă a unei camere în care se iau interogatoriile: de rahat, urină, sânge şi vomă.

Încăperea era cea mai primitivă formă de cameră de tortură, presărată cu lucrurile obişnuite - generatoare de curent activate cu manivela, acumulatoare auto cu cabluri de pornire, bici^ri confecţionate din cabluri electrice izolate, furtunyri de cauciuc, cozi de topor. Un grătar de lemn. căzi uriaşe de lemn umplute cu apă. Un cazan cu cărbuni incandescenţi printre care se aflau două vătraie.

Nimic nou. Nimic sofisticat. Dar rudimentar şi violent.

De-a curmezişul camerei am zărit obiectul râsetului de m^ii înainte. Un om în pielea goală întins ca o pasăre pe perete. Mâinile îi erau legate de verigi iar picioarele de nişte frânghii care erau prinse în inele în două colţuri ale camerei. Frânghiile se întorceau şi se încolăceau în jurul unui bidon cilindric. Smucitura de mâner strângea frânghiile în jurul bidonului, desfăcând până la rupere picioarele omului. Braţele şi gambele îi erau rupte; pe alocuri carnea fusese sfâşiată de pe os. În rect îi fuseseră băgate vătraie. Carnea din jurul anusului era prăjită ca un hamburger. Davis tăie legăturile omului ca să îl

elibereze, apoi îl luă în braţe. Se uită la mine. Omul respira, dar numai atât. Am dat din cap.

Davis îl împuşcă.

– Să mergem, am spus. Va trebui să ne croim drum afară de-aici cil armele.

Am luat-o la fugă pe scări, pregătiţi de luptă, dar Marcel ne făcu semn să nu facem gălăgie. Era uluitoare liniştea din clădire. Se pare că toată lumea era obişnuită ca oamenii să fie împuşcaţi acolo jos. Singurele zgomote veneau dinspre celule; după plânsete şi gemete am ghicit că erau la fşl de multe femei ca şt bărbaţi.

Am găsit corpul de pe coridor în celula mea. Am adunat grămadă cele trei cadavre din camera de gardă într-o altă celulă, astfel încât oricine venea jos avea să piardă câtva timp căutându-i pe gardieni înainte să dea alarma generală. L-am ridicat în spate pe iepure.

– Gata? am întrebat.

Oamenii dădură din cap.

Nu mai era nimic de făcut aici. Nu puteam elibera nici un prizonier; ne-ar pune în primejdie retragerea. Fusesem angajaţi să facem o treabă, nu să salvăm umanitatea. Dar explozivul nostru avea să facă bucăţi clădirea aceasta. Oricine era capabil îă meargă, va putea să plece atunci.

Ne-am adunat la baza scărilor. Marcel ne-a făcut semn de sus că şi culoarul de la parter era liber. Am ieşit în

grabă, câte doi odată, până la camera de comunicaţii radio, am trecut pe lângă uşa închisă a unui birou de unde auzeam oameni vorbind. Din nou, doi câte doi, ne-am strecurat prin intrarea din spate şi ne-am lăsat jos la pământ îrr şanţul care înconjura clădirea. Gill şi Freeman ne asigurau acoperirea. ;

– Care-i situaţia? am întrebat.

– Drumul e liber, spuse Gill.

Se auzi o rafală lungă de foc automat.

11

Sunetul venea dintrruna din barăcile cazarmei. Trecu o secundă. Apoi hohote de râs. Erau doar câţiva tipi care se jucau cu armele.

– Laşă-ne 15 minute c^t să ajungem la zid, le-am spus lui Gill şi lui Freeman. Potriviţi detonatorul să acţioneze peste două ore şi mişcaţi-vă cururile de-aici. *■" ' *

Am trecut peşte vârf câte doi. Am trecut pe lângă barăcile din stânga mea, cu iepurele în spate şi Swann lângă mine. Am ajuns la capătul clădirii şi ne-am oprit. În momentul acela a venit un om de după colţ.

. A intrat drept în noi înainte ca măcar să ne vacia. Swann i-a băgat un cuţit în stomac apucându-l de gură în acelaşi timp. Nici un ţipăt, nici urmă de vreo luptă. * în cinci minute trecusem peste valea seacă şi prin zid. Am lăsat jos iepurele cât timp am aşteptat. Ar fi trebuit să îşi revină de-acuma, dar era încă leşinat.

La. puţin timp după aceea ni s-au' alăturat Gill şi Freeman. Zece minute mai târziu apăru şi camionul. În nouăzeci de secunde ne urcasem şi ne ascunsesem. M-am aşezat în cabină, lângă şofer. Ne-am îndreptat către un garaj de la periferia oraşului Qazvin.

Aveam mare nevoie de un răgaz în care să ne tragem sufletul. Erau primele ore ale dimineţii şi simţeam cu toţii încordarea. Îmi va lua zece minute să îi pun la curent cu cele întâmplate pe cei de aici. Ne vom înghesui cu toţii în camionul mare. Vom fi în afara oraşului Qazvin de o oră atunci când vor exploda încărcăturile şi vom ajunge în Teheran înaintea zorilor.

– Oamenii lui Mirza, spuse şoferul când am intrat po poartă. Preluaseră garajul în absenţa noastră. Am răsuflat uşurat.

Locul avea pe jumătate aspect de garaj, pe jumătate de cimitir de maşini, bune doar pentru piese de schimb, cu un zid înalt de jur-împrejur. O poartă dintr-o foaie metalică se închise xoi zgomot în urma noastră. Din cabină, i-am văzut pe Iepurele Unu şi Doi discutând cu Hans şi cu celălalt şofer care îl ajuta. Se afla cu ei o brunetă frapantă îmbrăcată cu jeanşi albaştri şi cu un pulover de lână. Discutau cu aceeaşi degajare ca şi când s-ăr fi aflat în faţa unei cârciumi de pe Şoseaua King. M-am repezit.înei.- - Ge dracu' se întâmplă? iram zis lui Hans, Cine-i fata?

– E Annabel, răspunse Iepurele Doi cu o încredere proaspăt regăsită.

– Ţine-ţi gura, tinere, am spus. Hans, tu îmi spui.

– Fata este prietena lui Iepure Trei. Nu o să plece niciodată de aici fără ea.

– Pe dracu' n-o să plece.

^ - Sunt absolut convins, insistă Hans, că băiatul nu o să facă nici un pas dacă nu merge şi ea.

Eram uluit.

' - I-ai ascultat pe puştii ăştia? Sunt idioţi. Iepurele Trei nu o să facă nici un pas decât dacă e transportat. E pe jumătate mort.

Fata îşi înăbuşi un „ţipăt. Îndrăzneala de pe feţele băieţilor se topi.

– Unde e? întrebă ea într-o engleză perfectă. Du-mă la el.

– Gura, i-am spus. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat aici. De unde-ai pescuit-o, Hans?

– Nu eu am pescuit-o. Iepurele Unu a pescuit-o.

– Ce vrei să spui? L-ai lăsat să iasă? Singur?

– Nu. fratele său a mers împreună eu el.

– I-ai lăsat pe mucoşii ăştia să cutreiere străzile singuri? Nu e de mirare că aţi pierdut războiul.

Hans nu a răspuns.

M-am întors spre fată. Avea păr lung şi mâini moi. delicate, dar avea şi o faţă inteligentă şi o privire ageră.

i- Te pricepi cât de cât să îngrijeşti un bolnav?

– r- Sunt asistentă medicală.7

– : Fii pregătită pentru ce-i.mai rău! Urmează-mă!

Când l-am scos pe Iepurele Trei din camion a ţipat o dată, dar apoi s-a stăpânit. Era o femeie tare, tu câţiva ani mai în vârstă decât prietenul ei. I-am cărat trupul fărâmat până la un banc de lucru şi l-am întins ac:o]o.

Fata îi spuse ceva unuia dintre iranieni care clătină din cap.

– Aveţi medicamente? întrebă ea.

– - Câteva chestii.

■- Adu-mi alcool şi bandaje, spuse ea.

■- Davis! am strigat, adu-ne trusa medicală. \

Când Davis sosi. Annabel era aplecată peste Iepurele Trei.

– Salut! Asta ce mai e? spuse el. Tu cine mai eşti?

Fata nu îşi ridică privirea. Davis o apucă de braţ şî o răsuci spre el.

– Am zis, tu cine eşti?

– "Las-o baltă, Davis, i-am spus.

– Spune-mi Annabel, zise ea.

– A, eşti prietena puştiului.

Se eliberă şi spălă mai departe faţa băiatului. Îşi revenea. Pe timp ce îşi revenea, începu să aibă spasme şi să tremure. Dinţii îi clănţăneau. Se ridică în capul oaselor ţinându-se de stomac. I-am apucat încheieturile şi l-am ţintuit la loc pe masă. Am dat să'mă întorc, apoi.l-am apucat tle un braţ. Partea interioară a brşţului^era ca ciupită de vărsat de semnele lăsate de ace. Vreo zece urme transformaseră vena de la încheietura braţului într-o perniţă de aer. I-am luat şî celălalt braţ. Era la fel.

– Are simptome de abstinenţă, spuse Annabel.

Tot nu înţelegeam.

– Abstinenţă de la ce?

– Heroină.

Am dat cu pumnul într-un bidon de ulei, apoi l-am răsturnat cu piciorul. L-am înşfăcat pe băiat şi aş fi dat cu el de banc dacă Davis nu m-ar fi oprit.

– Puştiul ăsta e un drogat scârbos! am Urlat.

Ceilalţi alergară să mă calmeze.

– Avem pe cap o scârbă de drogat, am urlat.

– Trebuie să ia nişte droguri, spuse calm Annabel. Dacă nu o face, o să moară.

Am plesnit-o şi i-am apucat cu mâinile ambele înche-- ieturi. I-am desfăcut cu furie manşetele de la mâneci., le-am ridicat peste coate şi i-am întors braţele. Nu se vedea nici o urmă.

– Te droghezi şi tu? am întrebat.

– Niciodată, spuse ea. Nu mă ating de droguri.

Ne-am întors către Iepurele Trei. Gura îi era deschisă.

Îşi sugea limba să şi-o umezească. Trupul îi era cuprins de spasme şi tremură tot, iar gemetele îi deveneau tot mai tari.

– În curând o să plângă, spuse Annabel.

– Nu-l putem trece pe^ individul ăsta printr-un blocaj rutier, spuse Freeman. Nu o să stea liniştit nici un moment.

– O să-i băgăm o şosetă în gură, am zis. Îl legăm burduf. Nu o să se mişte.

– 0 să moară, insistă fata.

v - E adevărat? am întrebat fără să mă adresez cuiva în special. Poate un om muri dacă se abţine de la droguri? Să-mi spună cineva. Nu ştiu nimic despre droguri.

– În starea lui? spuse Swann. Uşor. Trupul îi e fărâmat. Substanta asta îl termină pe dinăuntru. Samt de acord cu ea.

– N-am nici un strop din blestemata asta de heroină, am strigat. De unde se presupune că facem rost de.ea? Strada Gerrard? Dacă moare,' moare. N-am fost angajaţi să învârtim de colo-colo un drogat.

– Dacă moare, iâr noi l-am fi putut salva, nu ne-am făcut treaba, spuse Gill, ca de obicei având cel mai v limpede "cap dintre cei preienţi. *

Băiatul îşi deschise, ochii şi murmură 1 ceva" către Annabel care îi luă mâna 'şi apoi îi dădu drumul când el ţipă de durere. Faţa încercă să îi vorbească, dar el repeta iarăşi şi iarăşi acfelişaşi cuvinte.

– Imploră să i se ^'deâ heroină, îmi spuse Freeman.

– Te rog! pleda ^Annabel. O să moară!

– Şi ce dracuVar trebui oare să fac?

– Lasă-mă pe mine să fac rost.

– Heroină? Ai heroină chiar aici în Qazvin?

– Pot să fac rost. Cincisprezece minute de mers pe jos. Douăzeci cel mult.

Am recunoscut în sinea mea că Swann avea dreptate. Dacă încercam să îl mişcăm în starea în care se afla, Iepurele Trei murea în mâinile noastre.

■Treaba mea era să scot trei Iepuri din Iran. Călătoria începea chiar aici, în Qazvin. Şi trebuia să îi scot pe doi dintre ei repede.

' Iepurii Unu şi Doi se învârtiseră pe-acolo în timpul acesta, dar nu scoseseră nici un cuvânt. Imaginea vărului lor - şi ceea ce li s-ar fi putut întâmpla lor - îi zdruncinase. Dacă nu îi duceam repede lâ Teheran, urma să am încă două pietre de moară pe cap.

Dar nici nu se punea problema să îl mişc pe băiat. Urma să ne ascundem în parcarea pentru camioane din Teheran în aşteptarea nopţii, sau poate chiar a dimineţii, în, timp ce iepurii se duceau la casa conspirativă pentru a fi interogaţi. Iepurele Trei nu putea fi transportat până îa casa conspirativă şi nu putea nici să stea cu noi în ca-mion unde temperaturile puteau atinge 120° [7] atunci când soarele bătea în el. ţ

Starea băiatului ne afecta rapid pe toţi ceilalţi. Nu îi puteam trata rănile aici, într-un garaj din Qazvin. Faptul că ne ocupam de el simpla vedere a trupului său sfărâmat - secătuia de energie întreaga echipă. Vedeam cum-toţi am fi deprimaţi dacă ar trebui să mai pierdem vremea pe aici.

Îmi era silă de întreaga misiune. L-aş fi ucis pe Valner pentru că m-a lăsat să-mi risc viaţa rîiea şi a altor şase bărbaţi zdraveni ca să salveze un morfinoman.

Am ţinut sfat cu oamenii. -^îl putem lăsa aici, am spus/dar nu asta este sar- cina^rioastră. ^ ^

'r- Nu, trebuie să îl scoatem, spuse Gilll

---

7 Aproximativ 47° Celsius. (N. Tr.)

– Dar nu ne mai putem învârti pe-ăici mult timp, spuse Swann. Încărcăturile alea or să explodeze, iar când o vor face, oraşul ăsta o să erupă.

– Fxeeman, am spus întorcându-mă înspre el, vreau ca un vorbitor de farsi să stea aici cu Iepurele Trei. Restul îi vom duce pe ceilalţi doi în parcarea pentru camioane, O voi trimite pe fată, sub escortă, să facă rost de drog. Când îl aduce, îl aduci la Teheran cu autofurgoneta. Şoferul te va conduce direct la casa conspirativă. Te întâlnesc acolo mâine.

– Şi cu faţa cum rămâne? întrebă Davis. Vine cu noi?

– Eşti nebun? Nu suntem plătiţi să o ducem undeva-, ^ - Stau eu aici cu Freeman, spuâe Davis. Dacă se întâmplă ceva, e nevoie de cel puţin doi bărbaţi care să facă faţă situaţiei şi.să transporte puştiul.

– Ai dreptate, spusei. Rămâi pe loc.

12

Era aproape două dimineaţa când ne-am strecurat în Volvo cu cei doi iepuri şi ne-am îndreptat către Teheran, Pentru mine a fost o călătorie lungă, liniştită, înapoi în. Oraş. Se alegea praful şi pulberea de toate lucrurile legate de misiunea asta începând cu prima zi. Acum separasem o echipă de şapte oameni şi realitatea clară a fap--. tulul că eram aşa de puţini m-a lovit ca un pumn în stomac. Dar ceilalţi erau cu siguranţă pe drum la o jumătate de oră în urma noastră şi îi vom vedea în câteva ore.

La Teheran, chiar şi în orele de dinaintea zorilor, membrii miliţiilor mişunau pe£te tot asigurând un fel de pază de noapte. N-am atras atenţia nimănui; deşi se decretase starea excepţională pentru civili, li se permitea camioanelor^ să circule atâta timp cât continuau să treacă de la un punct de control la altul în, timpul mersului. Am intrat în parcarea pentru camioane chiar înaintea.zorilor şi ne-am strecurat într-un spaţiu îngust alături de cel de-al doilea camion al nostru. Hans desprinse trailerul şi se îndepărtă cu accesoriile către un alt colţ al curţii unde şoferii se ocupau de piesele defectate în timpul călătoriei groaznice de-a latul Europei de Est, al Turciei şi nordului Iranului. Eram în intimitate cu zeci de alte trailere; ne simţeam liberi să ne mişcăm printre cele două trailere fără un risc prea mare de a fi observaţi; Trecea câte un paznic din.când în când pe-acolo, dar fuseseră de mult timp plătiţi să fie orbi faţă de ceea ce făceam noi. Am scos echipamentele şi le-am mutat -în^.celălalt camion unde era mai puţină înghesuială. Hans plecă sâ se întâlnească cu Mirza. Se întoarse într-o oră.

Bătu de două ori, apoi iarăşi de două^ori în peretele trailerului, un semnal că totul era în regulă. Se căţără printre paleţi şi veni lângă noi în compartimentul strâmt.

♦ - Mirza s-a mutat, spuse el într-o altă casă lângă bazar.

~ - L-ai văzut pe Mirza?

– Nu. M-a oprit un om de legătură cum am ieşit- pe poarta asta.

Se primise un avertisment că locuinţa de lângă hipodrom era compromisă. Hans îşi alegea cuvintele cu prijă. Nu puteam vorbi între patru ochi, dar lăsa să se înţeleagă clar că era mai mult decât un simplu şofer. Fusese instruit în legătură cu întreaga misiune şi se afla aici pentru a ne acoperi.

– Nu îi putem aduce pe Iepurele Trei în parcare, întins pe o brancardă, spuse el. Casa de lângă bazar, îmi spuse el, era la numai câteva minute mai încolo. În timp ce vorbea, mi-am dat iseama cât de amănunţit} fusese instruit Cunoştea operaţiunea de la Teheran mai^bine chiar decât mine şi nu dăduse încă nici măcar cu nasul de ea. Asta însemna că acum Miiller, lua legătura direct cu Mirza, nu doar prin intermediul nostru'. Hans ştia exact unde se afla casa con&pirativă din bazar, ceea ce eu nu ştiam, şi abia venise după o călătorie care începuse în Germania cu o săptămână în urmă, - Când ne mişcăm?

– În curând, spuse Hans. Sunt pe drum.

Ne-am lăsat pe spate şi am aşteptat.

Soarele de dimineaţă a transformat trailerul într-un cuptor. La ora 9 erau deja 90° în interior. La ora 10 se auziră bătăi puternice în peretele trailerului.v Hans deschise uşa din spate şi ne dădu nişte salopete de mecanic pe care le-am pus peste uniforme. Aveam asupra noastră, ascunse, doar arme simple, de corp; am lăsat armele automate în traiier. Hans rămase pe loc lângâ^

camioane, pe când doi dintre oamenii lui Mirza ne^luau de-acolo.

Ne-am învârtit şi ne-am sucit printre acri întregi de traîlere până ne-am trezit într-un colţ liniştit acoperit de camioane dezafectate, motoare defecte, osii şi fel de fel de alte angrenaje de transmisie abandonate. Am păşit drept. În stradă printr-o poartă cu o clanţă simplă. Gei doi iranieni ne-au făcut semn să intrăm repede într-o camionetă care aştepLa.

M-am uitat pe fereastră'în timp. ce treceam pe străzile" unui ^cartier pestriţ. Case dărăpănate şi apartamente ieftine stăteau alături de magazine şi, din când în când, de locuinţe mai bune, cu o grădină înconjurată, de ziduri. Străzile erau un furnicar de femei cu capetele acoperite, care cărau pâine şi articole de băcănie pentru masa de prânz. Copiii străbăteau în goană spaţiile libere şi zidurile pe jumătate ruinate.

Iepurele Unu mă bătu pe braţ:

– Ai să ai grijă de noi? Când ajungem acolo? întrebă el, cu ochi încercănaţi care trădau o îngrijorare profundă.

– Pentru asta suntem plătiţi, spusei.

– Stai cu noi, imploră el. Te rog!

În apropierea bazarului am intrat pe o stradă laterală, apo| în curtea înconjurată de ziduri a unei case mai bine întreţinută decât cele din vecinătatea ei. O poartă de lemn se închise în urma noastră.

Când am coborât din camionetă, am văzut că această casă era mult mai mare decât părea din stradă. În respectiva clădire erau mai multe apartamente, dar paznicii care se mişcau de colo-colo îmi arătau că întreaga construcţie era sigură. De data aceasta Mirza nu ne. Întâmpină. Era ocupat la un birou într-o cămăruţă aflată imediat în interiorul casei. O singură privire îmi spuse că ceva nu era în ordine. Se ridică brusc când mă văzu. 4

– Câţi aţi scăpat? întrebă.

– Ce tot vorbeşti acolo? Toţi.

– Câţi au fost prinşi din urmă? Cum de v-aţi despărţit? Ce s-a întâmplat "acolo când au începuţ problemele?

Mirza, opreşte-te. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Spune-mi ce s-a întâmplat. Şi unde sunt oamenii mei? Unde sunt Davis şi Freeman şi celălalt băiat?

. Vrei să spui că nu ştii? întrebă el, neîncrezător.

~ Ce nu ştiu?

Doi dintre oamenii tăi încă se află în Qazvin. Erau acolo când cazarma a sărit în aer. Până acurn o oră, am crezut că şi tu erai acolo. ţ

– E imposibil.

– Şi eu îţi spun că am vorbit la Qazvin, Oamenii tăi sunt undeva acolo. Încărcăturile tale explozive au aruncat în aer o.jumătate de stradă. Au omorât o groază de oameni.

Cu siguranţă că sunt cinci sute de miliţieni care cutreieră străzile din Qazvin. Au luat oraşul la bani mărunţi. Au <luat urma furgonetei până la garaj. Unul dintre oamenii tăi era acolo cu iepurele atunci când au «descins.

– Un om? Vrei să spui, doi.

– Nu, doar unul.

– Ia-o mai încet, zisei. Trebuie să pun totul în ordine. Oamenii mei ar fi trebuit să fie de o oră în afara oraşului? atunci când a început exploziile. Vrei să spui că în monlentul exploziilor mai erau încă în oraş? Unul la garaj cu Iepurele Trei, iar celălalt în altă parte? E corect?

r- Da. n

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a Întâmplat?

– Nu ştiu. M-am gândit că tu îmi vei explica.

– Şi ce-i cu oamenii mei? Ce li s-a întâmplat? Un- de-i iepurele?

I - Amândoi oamenii tăi sunt în viaţă. Unul dintre ei este rănit. Dar sunt despărţiţi. Cel rănit este cu iepurele într-o casă conspirativă. Am pierdut şase oameni la garaj.

– Unde este celălalt om al meu?

– Nu l-am găsit încă. Ştim ca nu- a fost prins.

– Ce rol a jucat fata în toată treaba asta?

– Ce fată?

– Prietena Iepurelui Trei.

– Annabel era acolo?

– Dă-o-n măsa, Mirza. Dacă nici tu nu ştii nimic, nici eu, cine ne poate spune atunci ce se întâmplă?

– Cu siguranţă că omul tău este cu Annabel. L-a ascuns ea. Cunoaşte toată reţeaua de case conspirative din Qazvin.

Eram pe punctul de a lua foc. Încă o minciună sau p eschivare ar fi fost chibritul care să aprindă totul.

– Vreau să ştiu cine e cu cine, am spus. Şi unde. Şi vreau să ştiu repede. ■

Am primit mesajul în câteva minute. Freeman şi Iepurele Trei erau în mâinile oamenilor lui Mirza, într-o casă conspirativă în afara oraşului Qazvin. Davis şi fata dispăruseră.

– Cine e rănit? Cât de grav?, - Omul tău, Freeman, a ţ'ost împuşcat sub claviculă, dar glonţul nu a atins nici un os şi nu a rămas în corp. N-are nimic.

– Ar fi trebuit să se fi întors la Teheran de acum câteva ore. Ştii de ce le-a trebuit'ăşa de hiult tirnp să plece din Qazvin?

– . În primul rând, nu ştiu de ce au rămas, spuse Mirza. De ce i-ai lăsat acolo?

– A, ticălos ce eşti, am ţipat eu. Pentru că Iepurele tău este pe heroină. Au fost nevoiţi să rămână» pe loc să ii

facă rost de droguri,-ca să nu moară. Aş putea să te omor pentru asta.

– Cum puteam să-ţi spunem aşa. ceva? îmi pare rău. Ce pot să zic? Cum pot să mă recompensez?.

– Nu poţi. Am aici şase dintre cei mai fruni oameni în meseria asta, riscându-şi vieţile ca să salveze alintăturile astea de neruşinaţi care se jiroghează. Nu poţi sub nici o formă justifica acest liicru, Mirza. Scoate-ne de-aici. Sper că puştii ăştia sunt importanţi pentru tine, pentru'că ţi-au compromis întreaga reţea. În ce stare se.află iepurele pe care l-am lăsat în urma noastră?

– Trăieşte. E în stare să meargă, dar cam asta-i tot. £1 şi cu Freeman sunt la periferia din.partea nordică a oraşului Qazvin. Dar va trebui să îi mutăm tot timpul dintr-un loc într-altul. Acum na îi putem ţine nicăieri.

Era rândul lui Mirza să aibă un acces de furie. Dacă nu aruncam închisoarea în aer, spunea el, totul ar fi fost în regulă. Am încercat să-i explic sucesiunea evenimentelor, dar refuza să asculte. Scena devenea explozivă când am auzit vocea lui Hans în spatele meu.

– E adevărat ce spune, zise Hans.

– Vă salut, domnule maior, îl întâmpină Mirza, 13

– Oamenii tăi ne-au băgat cu adevărat în bucluc, spuse Hans. Şefii mei nu se*implică în afaceri cu droguri,.

– Există droguri, aşa-i. Sunt şî iepurii, îi reaminti Mirza lui Hans. Operaţiunea aceasta justifică implicarea.

– Înainte să mergem mai departe, zisei eu, vreau ca oamenii mei şi cei doi iepuri să fie cu mine. Au dreptul să.audă şi ei.

Mirza îi vorbi repede unui bărbat care stătea dincolo de uşă. Un moment mai târziu,. echipa mea intră în încă-pere, unul după altul, cu iepurii în urma lor. Ultimele două zile îşi puseseră amprenta pe aroganţa acestor puştani. Acum erau aproape speriaţi. Mirza le vorbi cu asprime, apoi liniştitor, asemenea unui director sever de şcoală care le trăgea o săpunealã zdravănă fiilor năbădăioşi ai bogătaşului din oraş. Băieţii nu răspunseră.

Oamenii mei erau curioşi, dar liniştiţi. Hans şi cu mine i-am pus la curent cu ceea ce se; întâmplase la Qazvin. Pă^ea să aibă un efect liniştitor asupra noastră a tuturor. Nimeni nu trebui să pună întrebări; ştiau cu toţii că >era altcineva decât un camionagiu din Frankfurt. M-am întors spre Hans să îi vorbesc ca între profesionişti:

– Este evident că ai vfenit bine instruit cu tot ceea ce se întâmplă aici. Ceva a mers prost. Doi dintre oamenii mei sunt încă la Qazvin. Mirza a pierdut'.şase oamnei la garaj.

– A fost cineva capturat? îl întrebă Hans pe Mirza.

– Nu, spuse Mirza nu chiar foarte convingător. *

– ^înainte, ca măcar să discutăm despre altceva, zisei eu, vreau ca cei doi oameni ai mei să se întoarcă. Noi ceilalţi rm mergem nicăieri, nu vă dăm iepurii până când

nu ştiu că oamenii mei sunt în siguranţă, - Trebuie să vorbesc cu cineva, spuse Hans pornind spre uşă.

– Stai o clipă, Hans. Hai să nu ne despărţim încă. Până acum, nu mi s-a spus practic nimic despre această misiune, iar ceea ce mi s-a spus nu esţe decât o minciună sfruntată. De-acum încolo, mă aştept să fiu pus la curent şi implicat complet în tot ceea ce se întâmplă aici.

– S-a făcut, spuse el.

Hans părăsi camera. M-am întors către Mirza.

– Nu vă dăm iepurii, am spus, până nu primim asigurarea că ni se întorc oamenii.

În timp ce vorbeam, Gill şi Yves se plasară între Mirza şi băieţi. Mirza nici măcar nu a clipit. Nu era chiar totul un bluf, dar să ne apucăm să tragem focuri, pistol împotriva unei arme automate, în singurii noştri aliaţi din Teheran ar fi fost într-adevăr un act disperat.

– Să ne calmăm cu toţii, spuse Mirza. Cu.cât îi ducem pe băieţi mai repede în faţa oamenilor noştri, cu atât mai repede puteţi pleca de-aici cu toţii.

Hans plecase să stea de vorbă cu cineva care avea o autoritate mai mare decât Mirza. Casa aceasta devenea cu fiecare minut tot mai importantă. Era mai mult decât o simplă verigă a reţelei lui Mirza. Acel cineva care era în casă ştia că suntem aici) noi eram cel mai grozav lucru din Teheran în acest moment. Dar preferau să nu îşi dez-văluie identitatea. M-am întors din nou spre Mirza.

– În regulă, Mirza, pentru ce dracu' au nevoie de băieţi?

Iepurele Unu îşi croi drum şi veni lângă mine.

– Nu or să obţină tot ceea ce vor, strigă el, decât dacă yom pleca împreună cu voi.

Pentru prima dată, am văzut ceva în ochii lui Mirza - era respect sau linguşire? - pentru băieţii aceştia. Iepurele Unu îşi recăpătă cu iuţeală stăpânirea de sine. Îi era teamă, dar nu pentru viaţa lui. Ceva trebuia recuperat de la băieţii aceştia aici, la Teheran.' Dar dintr-un motiv sau altul, oamenii aceştia trebuiau să aibă grijă ca băieţii să ajungă în viaţă şi cât se putea de teferi în afara graniţelor Iranului/ Iar ei ştiau aceasta. Bănuiam că Iepurele Unu le va da cheist la ceea ce căutau ei aici, în Teheran. Dar lacătul la care se potrivea acea^cheie se afla undeva în vest şi trebuia ca el însuşi să răsucească cheia în lacăt.

Iepurii aceştia aveau ceva de o valoare enormă cu care să negocieze. Bani? Informaţii? Orice ar fi fost, îi punea pe oameni în mişcare şi îi făcea să îşi rişte vieţile, iar Iepurele Unu înţelegea acest lucru foarte bine. Era vorba de heroină? Era cumva o parte a unui întreg mai mare? Se ocupase tatăl său de afaceri implicând informaţii şi droguri, iar Iepurele Trei era victima venalităţii unchiului său?

Exista undeva un motiv foarte, foarte important. Oamenii erau implicaţi în treaba aceasta pentru profit şi nu un onorariu pentru scoaterea prin contrabandă a iepurilor din ţară şi transportarea lor până într-un loc sigur..

Operaţiunea aceasta costa peste un milion de dolari. Pe ce stăteau puştii aceştia? Pe zece milioane? O sută de milioane? Sau era vorba de o mie de vieţi? Mă simţeam trădat,, murdar şi ruşinat. Furios.

Hans reveni.

– Mirza, tu şi cu Rivers veniţi cu mine. Ceilalţi, staţi aici.

– E în regulă, le-am spus oamenilor mei.

Afară, am văzut că acum holul era acoperit îa~ambele capete de paznici înarmaţi cu pistoale automate. Am urcat scară, am parcurs un balcori exterior care dădea spre curte, am coborât o altă scară -şi am intrat într-un salon mare dintr-o altă aripă a complexului. Stăteau în picioare tpei iranieni pe care i-am recunoscut din prima casă conspirativă şi şoferul furgonetei. Pe o sofa din piele stăteau doi bărbaţi. Se ridicară şi înaintară cu mâinile întinse.

– Bun venit, Rivers, spuse primul luându-mi mâna.

Cel de-al doilea îmi strânse mâna în tăcere. Primul ne făcu semn să ne aşezăm pe nişte scaune din faţa sofalei. Ne aşezarăm.

– Ai cam făcut zarvă la Qazvin, nu crezi 7 spuse primul om.

– Nu pot răspunde la această acuzaţie până nu voi afla întreaga poveste.

– Asociatul meu şi cu mine suntem la comandă aici, spuse cel de-al doilea.

Mă gândisem că aceştia doi erau iranieni, dar bănuiam după accent că erau israelieni. Primul bărbat era foarte milităros, drept, slab şi lat,m umeri; avea părul scurt, o bărbie ascuţită şi o expresie pătrunzătoare. Cel de-al doilea bărbat îmi amintea de redactorul unui ziar care stătuse treaz în fiecare noapte timp de o lună, frământându-se din cauza ediţiei de dimineaţă. Era bondoc şi imbrăcatcu haine sport greu de descris, cu un număr prea mic pentru el. Despre ochii săi se putea spune orice, dar nu că erau pătrunzători; pleoapele păreau gata să se lase în orice moment. Bondocul nu mai scoase nici un cuvânt, în timp ce soldatul continuă conversaţia.

– Totul e cam încurcat, spuse el.

Nu îmi făcea plăcere să aud asta pentru că ştiam că nu vorbea despre operaţiunea mea, ci despre a lui.

– Vreau ca cei doi oameni ai mei să fie aduşi la Teheran, am spus eu.

– Nu vrem să îţi dăm nici o speranţă în această privinţă, până nu ştim ce se petrece în teren. Cei din miliţiile revoluţionare %m mai cunosc nici o măsură în Qazvin. Oraşul e cercetat piatră cu 'piatră. A apărut o adevărată frenezie a uciderii..

– Ascultă, am spus, nu plec de aici până când oamenii mei nu sunt în siguranţă. Dacă vrei să cooperăm, trebuie

să începi prin a-mi spune ce se petrece. Încă mâi vrei să îi luăm de-aici pe iepuri?

– Este imperativ, replică Bondocul cu o voce tărăgănată şi adormită în timp ce buricele degetelor atingeau uşor partea de dedesubt a bărbiei, să îi scoţi pe iepuri:din ţara asta.

Rămase aşa, fără să scoată, o vorbă, vreo treizeci de secunde. Aşteptam cu toţii.

– Reţeaua noastră se găseşte într-o situaţie deosebit de gr^a. Au descins în casa conspirativă unde ai fost prima dată. Din fericire, era goală. Nu am pierdut pe nimeni acolo. S-a descins într-o a doua casă. Oamenii nu au mai fost la fel de norocoşi. A fost ucisă o întreagă familie, inclusiv un băieţel de şase^ani.

– Asta nu este rezultatul a ceea ce am făcut noi în Qazvin, pentru că se întâmplă prea repede, am spus. Ceea ce se petrece acolo poate fi un rezultat direct al faptului că am aruncat în aer barăcile. Dar nu aici. Aţi fost miil- traţî. Şi cu mult timp înainte să intrăm noi în scena.

– Avem bănuielile noastre că s-ar putea ca lucrurile să stea exact aşa.

Mâinile Bondocului nu îşi schimbară nici un moment poziţia de rugăciune, de sub bărbie. Am început să iau foc.

– Ştiaţi că sunteţi penetraţi, aşa că aţi făcut presiuni asupra lui Valner să ne expedieze aici cu rapiditate. Eram

compromişi însă dinainte de a ne urca în avion. Şi-acum vreţi să daţi vina pe noi pentru propriul vostru eşec. Am fost angajaţi să scoatem din Iran nişte oameni foarte importanţi. Şi venim aici să aflăm că trebuie să o facem pe surorile de caritate pe lângă doi dansatori disco şi un drogat. Suntem profesionişti. Nu mergem la război pentru nişte drogaţi.

– Doi dansatori disco şi un drogat, repetă soldatul. Sunt căutaţi şi de guvernul revoluţionar şi de OEP. Când tatăl lor a'fost executat, treaba asta a ţinut pagina întâi a fiecărui ziar din vest. 'Nu fi prost, Rivers. Papa era omul care plătea.

– Da, dar ce? O reţea de informaţii a Mossadului sau CIA, ori o reţea pentru trafic de heroină.? Nimeni nu avea de gând să îmi spună. Se aşteptau ca eu să accept pur şi simplu că totul era important şi că merita şi era justificat.

– Iranienii vor iepurii. Şi cei din OEP, am spus eu. Accept aceasta. Dar de ce îi vreţi?

– Asta nu se poate să ştii. Din nou Bondocul. Cre- de-mă, sunt în joc lucruri mult mai importante decât drogurile. Avem noi aspectul unor oameni care fac afaceri cu heroină?

– Am eu aspectul unui mercenar?

– Într-adevăr, îl ai.

– Şi tu ai putea fi un traficant de droguri.

Nu credeam nici eu ceea ce spusesem. Aceşti doi oameni erau mai importanţi decât organizaţia lui Mirza. Nu puneau pe picioare o reţea ad-hoc doar ca să facă trafic de heroină sau să scoată din Iran, prin contrabandă, evrei bogaţi. Păreau să nu fi fost în afara graniţelor de cinci ani. Erau lucrătorii operativi, din umbră care fac această lume a informaţiilor să meargă mai departe, an de an. Instinctele îmi spuneau clar: Operaţiune Mossad. Mos9 - Un comando pe două continente sadul avea felul său propriu, greu de definit, - dar totuşi distinct - de a acţiona. Această operaţiune purta aceeaşi amprentă.

"Ce importanţă avea cine anume acţiona aici, sau de ce? Vroiam să scap de ideea aceasta. Trebuia doar să am grijă de oamenii mei şi să scot iepurii de-aici. Dar nu avea nici un rost să ignor c^ se întâmpla. Oamenii aceştia nu intenţionau să-mi dea nimic, aşa că, pentru propria noastră protecţie, trebuia să ajung la propriile mele concluzii.

Şefii mei din Bavaria, âm hotărât eu, aproape sigur nu erau oameni care să lucreze în domeniul informaţiilor - deşi eram la fel de sigur că Valner era. Şi nu erau nici pe post de tren clandestin care transfera corpuri în scopuri umanitare. Ce atunci, în afară de droguri, ar fi putut asigura forţa necesară organizării unei misiuni de o asemenea magnitudine? Tatăl băieţilor a fost târât pe stradă şi împuşcat din motive politice, sau pentru că făcea comerţ şi cu informaţii şi cu droguri?

Legătura din Bavaria a lui Papa fusese infiltrată de lucrători informativi pentru că traficul cu droguri îi corn-

promitea. L-au lăsat cu fundu-n baltă pentru că puteau obţine ceea ce le trebuia de la-fii săi.

Acum aveau de gând să le dea băieţilor libertatea în-schimbul informaţiilor, banilor sau al.unor documente se-crete sau a ce-o fi fost pus deoparte de Papa drept asigu-rare pe viaţă. Înainte ca aceşti băieţi să plece din Teheran, trebuiau să obţină cât mâi multe informaţii privind natura reţelei de-aici, în ce măsură era combinată cu traficul de droguri.

Îmi aminteam mereu avertismentele lui Miiller cu privire la legătura bavareză. Vroiau într-adevăr să îi scoatem^ din ţară pe puştii ăştia, astfel încât să poată fi introduşi pe canalul acela bavarez şi să le dea în vileag întreaga operaţiune autorităţilor germane. Dacă permiteam ca totul să se întâmple ca atare, apoi ne puteam trezi că suntem acuzaţi de trafic cu droguri. Simplu ^i curat.

Valner era cel care trebuia urmărit.^Era cu siguranţă omul <jle legătură, în serviciul a doi stăpâni, altfel cum ar fi reuşit să pună mâna pe Chimoum aşa de uşo£? Să aranjeze pentru o furgonetă din Cipru? Să folosească reţeaua lui Mirza.

Că Soldatul şi Mirza însemnau Mossad nu era nimic - altceva decât o supoziţie^- dar era întărită de ani de experienţă. Puteau să fi fost de la CIA. Chiar englezi. Nu sovietici, mi-am zis eu. Nu mirosea a treabă făcută de ruşi. Nici francezi. Francezii şi germanii se împacă prea rău pentru a se pune de acord la nivelul acesta. Nu,

instinctele îmi spuneau că eficienţa şi sângele rece al acestei organizaţii îşi aveau originile în Tel Aviv. ;

Cea mai grea întrebare era de cfc le încredinţase Papa acestor, idioţi asemenea informaţii. Poate că nu erau. chiar aşa de neajutoraţi cum îmi imaginasem. Iepurele Unu nu era un prost. Îţi lua ochii cu exteriorul său, dar nu era prost.

Am încercat din nou să aflu nişte răspunsuri şi am obţinut aceeaşi reacţie vagă. Iepurii aveau anumite cunoştinţe care le erau vitale pentru supravieţuire, cunoştinţe pe care aceşti oameni intenţionau să le afle înainte ca băieţii să părăsească Iranul. Bondocul pretindea chiar că -dorea să coordoneze sosirea băieţilor în Europa. Era o minciună sfruntată, pentru că acesta era mandatul meu; băieţii nu aveau nimic de-a face cu ăsta. Dar cu cât discutam mai mult, cu atât Soldatul şi Bondocul mă convingeau mai mult că intenţionau să îi aibă pe băieţi înainte să plecăm.

. Nu aveam ce să ie oferim în schimb. Categoric nu arme de corp. Dar, nici nu se aşteptau să aibă neplăceri din partea noastră. Oamenii aceştia aveau încredere deplină în mine şi în echipa "mea. Reputaţia o luase înaintea noastră. Mirza i-a ţinut la curent cu ficcare mişcare pe care am făcut-o. Ştiau că pusesem la punct o operaţiune sofisticată şi o dusesem la bun sfârşit, în ciuda cârpăcelii. pe. care o făcuseră ai lor. Unul dintre iranieni se ridică şi păVăsi încăperea.

•...- Cum rămâne cu oameni mei, zisei, şi cu Iepurele Trei? Unde este Davis? Pot să mă duc înapoi şi să îi iau chiar eu? Ii puteţi aduce voi la Teheran?

– Ambele lucruri sunt imposibile. În regiune acţitH neazăă legea marţială. Ai fi descoperit în cinci minute. Este exclus chiar şi să îi aducem în Teheran. Vor trebui să găsească o altă modalitate de a ieşi de-acolo.

– Unde este Davis?

– Auzi cum sună telefoanele? Vreau la fel de mult ca şi tine să îl găsim.

– Mai aveţi o reţea acolo?

– Da şi ţine.

– Mirza discută prin radio cu omul meu de legătură din Kurdistan. Descoperiţi-l pe omul meu. Vreau ca cei doi şi Iepurele Trei să fie escortaţi până în nord-vest. Vreau să aranjaţi şă fie preluaţi. Ca~toţi trei să fie predaţi kurzilor.

Sună telefonul. Răspunse unul dintre iranieni, apoi îi trecu receptorul lui Mirza. Mirza ascultă mai bine cU un minut, rosti câteva cuvinte şi închise.

– Iepurele Trei şi omul tău, Freeman, au ieşit din Qazvin, zise. Oamenii mei îi ţin într-o casă la 30 de kilometri la nord de-acolo. A fost îngrijită rana lui Freeman Nu e gravă.

Peste câteva minute, telefonul sună din nou. De data, aceasta suna chiar Annabel. Ea şi cu Davis nu erau răr

niti, dar se ascundeau într-o casă conspirativă din inima oraşului Qazvin. Era mai riscant să stea acolo - unele zone din oraş erau scotocite casă cu casă - decât să fugă. Mirzâ ordonă să fie ridicaţi şi transportaţi.

– Nu răspund de fata aceea, spuse. Am fost angajaţi să scoatem trei trupuri, nu patru.

– Să nu-ţi faci griji în privinţa ei, spuse Soldatul.

Eram destul de sigur că nu îl lăsam pe Davis în mâinile unui amator. Faptul, că avea acest număr pentru stabili legătura îmi spunea că Annabel făcea parte din organizaţia lui Mirza, poate că era chiar modalitatea prir: care serviciul de informaţii infiltrase familia.

Dar nu puteam trece cu vederea faptul că se vedea la orizont perspectiva declanşării unei adevărate vânători pe urmele noastre. Având în vedere.că oraşul Qazvin fierbea, era doar o chestiune de ore până când ştirile ajun* geau la Teheran.

Soldatul şi Bondocul păreau să nu aibă destul spaţiu de manevră. Dacă forţam nota în privinţa mutării oamenilor mei, sau chiar dacă încercam să îi chestionez mai la object în privinţa iepurilor, mă loveam de un zid de piatră.

– Cât de importanţi sunt iepurii aceştia în jurul cărora ne învârtim cu toţii, aşteptând să se întâmple ceva deosebit, doar aşa ca voi să îi vedeţi? am întrebat.

– Şi oamenii noştri şi ai tăi, replică Soldatul, sunt hotărâţi să îi scoată pe băieţi de-aici.

Mi-ar fi plăcut să îmi spună cine erau,,oamenii tăi"; în jocul acesta, linia de demarcaţie care arăta unde se terminau prietenii şi începeau duşmanii dispărea cu ^re-peziciune, Toată lumea, cu excepţia noastră, părea să joace minimum două roluri.

– Mă întreb, spusei eu, dacă băieţii aceştia sunt la fel de importanţi pentru duşmanii lor ca şi pentru voi.

Erau o mulţime de evrei în Iran care doreau cu disperare să fugă, iar noi aveam o întreagă reţea care nu avea altă sarcină decât să îi salveze pe aceştia trei. Remarca mea rămase fără răspuns.

Am refuzat sa plec până nu aflam că Freeman şi Davis erau din nou împreună, dar deveneam cu fiecare oră tot mai nervos. Revoluţia era departe de a fi istorie. Încă de când venisem auzisem tot timpul focuri de armă. Era vremea să trecem în mod cinstit în revistă alternativele. Era scos din discuţie traseul nordic.

– Vreau să mi se confirme din nou că tot combustibilul va fi pe coasta sudică aşa cum mi s-a promis, i-am zis lui Mirza.

Mirza a împins o hartă în faţa mea. I-ain arătat plaja micuţă pe un promontoriu între Hesar şi Bandar-e-Dey-lam. Fusesem pe plaja aceasta cu doi ani mai înainte; va fi linişte ca în toate locurile din partea de sud a Iranului, Mirza dădu un telefon, rosti câteva cuvinte,, apoi aco* peri receptorul cu mâna.

Combustibilul va fi acolo cu douăsprezece ore înainte de momentul când ţi-ai. propus să ajungi acolo. Dar nu există nici un drum până la plaja aceea. Va trebui să îl aducem cu barca. Va fi cineva acolo care să î) ducă la ţărm?

– Vreau să fie lăsat pe un ponton plutitor, spusei eu. Va fi cu atât mai uşor să alimentăm barca.

Mi-era teamă că ar putea încerca să ne oprească dacă ştiau că luăm la înapoiere până în Kurdistan un avion împreună qu iepurii lor.

– Ai cerut combustibil pentru aviaţie, spuse Bondocul. Nu plecaţi cu nici o bărcuţă. Sunteţi aşteptaţi de un hidroavion.

Din nou măsurile noastre de securitate aveau o fi-* sură - nu din neglijenţă, ci din necesitate.

O oră mai târziu, sosi un raport prin care eram. În^ formaţi că Freeman şi Iepurele Trei se aflau împreună cu Davis şi cu fata şi că toţ* patru erau în drum spre Kurdistan. '

– Sunt gata să pornesc, am zis eu, îndată ce terminaţi cu iepurii. Reconfirmaţi-mi pentru ultima dată prezenţa elicopterului în sud. ,.

Aranjasem să ne aştepte lângă lociil unde trebuia să părăsim autostrada Teheran-Dubai, pentru a traversa ţara până la locul întâlnirii. Socotisem că zborul de o oră şi jumătate ne va scuti de mersul prin deşert, timp 'de trei zile, cu maşina.

Problema elicopterului a căzut, spuse Mirza fără să ezite. . - - Ne-ai promis, am strigat eu.

– Uită ce ţi-am promis. Ieri aveam un elicopter. Acum auiost mutate toate în nord, din cauza a ceja ce s-a întâmplat la Qazvin. Îmi pare rău.

– Maşini de teren?

– Te aşteaptă. Cu combustibil peste necesar, mâncare şi apă la bord.

Îmi veni în minte conversaţia cu Peter Fox şi cu prietenul său gras de la Scotland Yard. Dacă mă bazam pe elicopter, acum am fi fost ţintuiţi în Teheran.

Soldatul şi Bondocul fură de acord să termine repede cu iepurii. Vom pleca îndată ce se va întuneca.

14

Iepurii plecaseră când m-am întors la oamenii mei. I-am informat în legătură cu Freeman şi cu Davis şi.i-âm pus pe toţi la curent cu evenimentele din Qazvin.'.

– Plecăm cu un camion spre suci, am spus. Îl lăsăm pe cel cu ţeava aici. Mai devreme sau; mai târziu îcineva îşi va aminti că a văzut camionul nostru la garajul Tdii) Qazvin. Vă garantez că cineva s-a uitat pe fereastră. A

tras cu ochiul printre jaluşele. Aşa se întâmplă întot-deauna.

– De ce să schimbăm camioanele? întrebă Swann Sunt gemene.- Spaţiu mai mare. Nu ştiu de ce dracu' am luat

două camioane identice. Dar am făcut-o şi acum trebuie să ne ducem crucea.

– Va trebui să mergem prin Qum şi Isfaham, spuse Gill. Acolo e inima revoluţiei.

– Da, dar deocamdată nu se caută nimeni acolo. Nordul mişună de oameni care ne caută. Apropo, mai avem un om în echipă. Hans are un FP-5 sub scaunul şoferului. Nu ^ camionagiu. E maior la G-9. Îi lăsăm lui Mirza un aparat radio pe care să îl instaleze în partea de sud a oraşului. Dacă avem noroc, în cazul în care dau de urma camionului la Teheran, îl' vor descoperi abandonat în parcare şi vor uita de celălalt. Dar dacă cineva porneşte mai departe după camionul nostru, Mirza ne va da de veste.

, Mirza ne aduse uniforme militare care să le înlocuiască pe cele ale forţelor aeriene care ar bate mai mult la ochi în deşert. L-am anunţat că va primi un mesaj care urma1 să fie transmis mai departe lui Valner, mesaj prin care îl informam asupra momentului aproximativ al so- ' sirii noastre în Liban. ^

– Cimoum te aşteaptă, replică Mirza.

Dacă Valner îi spusese lui Mirza, câţi alţi oameni mai ştiau?

După ce ne-am luat în fugă „la revedere", ne-am urcat în camionetă şi ne-am întors în parcarea pentru camioane/ Paleţii dispăruseră din partea din spate a camionului. Swann seoase o cutie cu un aparat de radio pentru

oameniivlui Mirza- apoi ne înghesuirăm cu toţii în compartimentul, secret în care abia încăpeam. Cei^câţiva oa- meniijdin preajmă - cei mai mulţi camionagii străini - nici nuXiie băgară măcar îii seamă.

Nu exista.decât un spaţiu de circa un metru şi jumătate înfre^cabina' din faţă şi peretele fals al/ascunzătorii noastre. DouăVore mai târziu, când iepurii se strecurară şi ei înăuntru, a trebuit să ne lipim,unul de altul astfel ancât să intre toată lumea.

Băieţii veniseră foarte ppsomorâţi de la casa conspirativă. Le-am pus câteva întrebări, dar le era teamă sa vorbească. Ne considerau acum salvatorii lor. Nu suferiseră nici un fel de tratament brutal vizibil, dar acum erau mult mai dezumflaţi. Practic săreau acum să înder plinească ordinele pe care le primeau de la noi.

Am străbătut cu o viteză enervantă, de melc, distanţa până la staţia de triaj de lângă calea 'ferată unde Hans superviza încărcarea a doi noi paleţi - covoare persane şi baloturi de ţesături acoperite cu folii de plastic legate \u sfoară groasă - care să ne ofere cât mai mult spaţiu cu putinţă dincolo de compartimentul ascuns din momentul în care vom fi din nou pe şosea.

Ne-am întors în parcare la ora trei dimineaţa să stăm ascunşi până ce Hans putea să rezolve problema documentelor. Avea un nou coleg de volan, din organizaţia lui Mirza; Miiller folosise misiunea noastră pentru a-şî planta un om în Iran.

Chinul aşteptării era aproape insuportabil. Eram încuiaţi într-un vehicul închis, fără măcar o santinelă care Şei ne dea de veşte apropierea vreunui pericol. Dacă ajungea în oraş vestea din Qazvin cu privire la camioanele noastre gemene, intram la apă. M-am iţit printre zăbrelele de la uşa de siguranţă, dar n-am văzut nimic. Yves îşi curăţa unghiile cu un briceguţ. Gill trăgea dintr-o pipă neaprinsă. Swann bătea darabana cu degetele.

– Trebuie să ieşim de-aici, insista- Iepurele Unu, Minutele păreau ore. O oră părea să dureze cât două. Se auziră paşi care se apropiau de camion. O mână bătu cu putere-în poartă.

– Hans,. se identifică el.

Deschise uşa din spate, se strecură în remorcă şi apoi închise uşa în urma lui.

– Suntem gata de plecare? am întrebat.

– Şeful staţiei de triaj nu vrea să ne dea hârtiile, spuse Hans.

Iepurelui Doi îi veni să vomite.

– Vrea cinci mii de mărci germane.

– Scârba naibii, a fost deja plătit, spusei. * - Mai vrea încă cinci mii.

Am scos o mie de lire sterline din cingătoare.

– Spune-i că asta-i tot ce capătă. Dacă îi dăm cât cere, o să mai vrea.

' Cincisprezece minute mai târziu, Hans porni motorul. Chiar înaintea zorilor zilei de 16, am ieşit din parcare şi ne-am îndreptat către sud, spre autostrada Dubai. În prima oră, tot timpul ne-am oprit pentru ca apoi să pornim din nou, în dreptul a peste zece blocaje rutiere şi puncte de control. Swann se străduia să îlprindâupe Mirza; pe radioul nostru, dar antena nu putea depăşi minusculul nostru compartiment.

– Nu-i prea poţi trezi pe morţi din somnul cel de veci cu spanacul ăsta, se plânse el.

Câteva clipe mai târziu^ Hans luă din trusa medicală un microfon ascuns şi deschise intercomul montat între' cabină şi remorcă.

– Am ieşit din Teheran,* spuse el. Condiţii bune de drum în fată.

În acelaşi moment, Swann chiui.

– L-am prins pe Mirza! strigă el. Zice că totul e în regulă. Trebuie să ne vedem de drum;

Am deschis uşa şi ne-am împrăştiat în spaţiul din spatele peretelui, încercând să ne aşezăm cât mai confortabil pentru călătoria lungă ce ne aştepta. Condiţiile fizice nu erau rele. În remorcă era cald şi miipsea, dar aveam raţii mai mult decât suficiente de mâncare, apă din belşug şi un tub de plastic curun capac etanş pentru a ne uşura. Aveam lumină de la becurile electrice care se găseau şi în compartimentul ascuns şi în remorca pro- priu-zisă. Lucrasem cu toţii în condiţii şi mai grele. <

Iepurii erau cu mult mâi puţin fericiţi decât noi. Nu erau obişnuiţi cu monotonia, cu distanţele rnari, cu lipsa de confort. După prima oră, nu îşi mai găseau locul; după a doua, erau nenorociţi. Depărtarea faţă de Teheran părea să îi facă mai curajoşi. Începură să şuşotească nemulţumiţi, între ei. apoi spuseră cu glas tare:

~- Ei, hai, băieţi. Să ne oprim şi să ne dezmorţim picioarele spuse Iepurele Doi.

Când nimeni-nu se deranjă să răspundă, intră în vorbă Iepurele Unu:

– Tipii ăştia sunt doar nişte căcaţi, zise.*

– Ţine-ţi pliscul, gură-bogată, spuse Marcel cu accentul său franţuzesc dur.

Era prima dată câhdâi>yorbise vreunuia dintre băieţi. Se lăsară la loc, uşor 'înfricoşaţi, dar'cu destulă viaţă în' ei încât să fie profund bosumflaţi.' Până acum, misiunea nici nu ne pusese măcar la încercare puterea de rezistenţă/ Dormisem ca lumea^- mâncasem mai multe mese calda, consumam destule lichide, nu făcusem marşuri lungi şi nu^avusesei^ prelungite care vsă ne facă să uităm se "plângeau • pentru că asta ştiau eiJyi^arâ^ Eu-aveam prea multe pe. cap ca să ma^garfdes^ cu "viteză de Qum, inima spirituală ^^voluţiei."

i;ţ!;Am ajuns la marginile oraşului Qum înainte de prânz. Hans'trase întreb parcare şi simplu rezervoarele de benzina. Bătu în uşa de sigurâfiţă şi rie dădu câteva pâini

proaspete,4 sticie cu Goka şi cu limonadă, din cauza cărora ^ eram'cu toţii lipicioşi, dar* îi ţinură pe băieţi ocupaţi o vreme.

\Am pornit-o prin oraş, auzind doar din când în când remarcile lui Hans care ne spunea ce se întâmplă: „Intrăm în oraş". „Ne apropiem de un blocaj rutier". „Am trecut de ultiQia baricadă". Hans o luă la vale şi am prins constant viteză timp de două minute. Deodată, frână brusc. Am simţit cum camionul trecea pe marginea autostrăzii şi apoi cum a oprit. «

– Cineva a ieşit de pe sosea, se auzi prin intercom vocea lui Hans. Trebuie să oprim şi să le dăm o mână de ajutor.

A-ţi continua drumul,însemna să încâlci grav codul rutier, ceea ce ar fi atras imediat atenţia. În timp ce Hans făcea manevre cu uriaşa maşină, m-am apropiat şi mi-am lipit faţa de deschizătura pentru respirat. Cincisprezece ' camioane uriaşe formau un şarpe, fiecare-cu botul în coada celuilalt, ^i trăgeau cu furie de un vagon cu mobilă din Glasgow care se scufundase până la butuci în nisipul moale, în timp ce şoferii din grupa de intervenţie săpau de zor cu lopeţile şi băgau fel de fel de plante ierboase, pitice, sub roţi. Vagonul jiici măcar nu s-a clintit. M-am dat' la o parte şi m-am sprijinit de perete. Remorca noastră era înăbuşitoare. Aveam mult de stat acolo.

– E prea cald aici, spuse Iepurele Doi. Pot să mă strecor afară? Doar până scot camionul din nisip. TSTu o su mă va^dă nimeni.

I-am spus să-şi ţină gura. Fratele său intră în vorbă şi începu şi el să pledeze şi să se jeluiască. Gill se ridică şi se aplecă peste cei doi băieţi de parcă ar fi vrut să îi lovească. Mai aveau puţin şi leşinau. Până şi eu îmi simţeam capul din ce în ce mai uşor. În momentul acela, l-am auzit pe Hans urcându-se la loc în cabină.,; r - Nu se mişcă, spuse el. S-ar putea să stăm aici o jumătate de zi.

– Deschide uşa din spate, am spus. Dacă nu primim un pic de aer, o să leşinăm.

Stăteam prinşi ca într-o capcană sub soarele arzător, cu hainele ude leoarcă de sudoare, în timp ce oamenii de afară s-au luptat două ore să îl elibereze pe camaradul lor. Doar o urmă de adiere între poarta din spate şi deschizătura pentru respirat ne împiedica să nu leşinăm. În cele_jiin urmă, camioanele se desprinseră. din şarpele p<? care îl formau şi am intrat din nou pe autostradă.

N Swann încercă în van să îl prindă pe Mirza prin radio; eram prea departe de-acum. Hans intră în satul următor şi îl sună pe un om de legătură din Teheran. Prin deschizătură, l-am văzut întorcându-se la camion cât de repede? îndrăznea să o facă astfel încât să nu atragă atenţia Scoase din nou camionul pe autostradă şi începu să manevreze schimbătorul de viteze.

. - Au dat de camion, ne spuse el. Poliţia l-a găsit p<? celălalt la Teheran şi l-au înconjurat, sperând să ne prindă. Mirza a descoperit cine' erau agenţii dubli din organizaţia lui. I-a trimis în nord cu celălalt camion cu o încărcătură de droguri ascunsă în maşină. Când indivizii

ăştia vor fi prinşi, s-ar putea să fie torturaţi groaznic înainte ca cineva să îşi bată,capul să verifice povestea. Asta ne va asigura oarecare timp. Dar mai devreme sau mai târziu - şi 'eu cred că mai devreme - vor veni după camionul în care ne aflăm..

– La ce distanţă suntem de Isfahan? am întrebat

– La aproape patru sute de kilometri, răspunse Hans.

– Trebuie să ne oprim, am spus. Să ne întindem picioarele. Să aerisim remorca.

– Am rulat mai departe încă vreo 35 kilometri până când convoiul în care ne aflam se destrămă. Hans a oprit pe marginea autostrăzii şi am coborât abia mişcându-no.picioarele înţepenite. În dreapta noastră, doar la câţiva metri mai încolo, o conductă uriaşă de petrol trecea paralel cu şoseaua. Sunetul maşinilor şi al camioanelor cart' treceau în ambele direcţii se auzea cu putere şi apoi tot Inai slab pe o distanţă de kilometri întregi în aerul curai al deşertului. Ne uşuram la marginea drumului când am auzit un sunet mai ameninţător.

– Elicoptere, spuse Gill, arătând undeva jos pe linia orizontului, înspre nord.

Eram cu toţii nouă - mult prea mulţi pentru un singur camion - şi toţi stăteam în picioare pe drum, dai era prea târziu să ne mai ascundem.

– Păstraţi-vă poziţiile! am urlat. Pişâţi-vă mai departe.

Două elicoptere militare veneau pe direcţia autostrăzii la o înălţime de aproximativ două sute de metri/de o parte şi alta a şoselei, şi au trecut ca glonţul pe lângă noi.

– Ne caută, spuse Swann.

Nu încetiniseră nici un moment pentru a ne examina, dar având în vedere condiţiile, trebuia să "ne aşteptăm la ce era mai rău şi să ne pregătim în consecinţă.

,- Suntem chiar în bătaia puştilor dacă începe ceva, spuse Marcel.

În timp ce ne urcam înapoi în camion, am pus mâna pe cei doi belgieni.

– Yves, tu şi cu Marcel staţi chiar lângă uşă. Dacă începe ceva, va trebui să ne oferiţi celorlalţi timpul necesar cât să ieşim.

Ceilalţi ne-am târât înainte spre spaţiul liber. Yves şi Marcel nu se mai vedeau din cauza paleţilor, dar ne auzeam unii pe alţii dacă strigam. Iepurii începură să dea semne de panică; din noy, vieţile le erau în primejdie. La fel erau şi ale noastre, dar pentru noi nu era ceva nou. Eră' ora trei după-amiază; se mai adăuga şi arşiţa zilei la necazurile pe care le aveam.

* Trecem prin Isfahan pe întuneric? întrebă Hans prin intercom.

– Dacă intrăm în oraş şi camionul este cunoscut, am dat de dracu', spuse Swann.

– Am cam intrat în criză de timp, am spus eu.

– Şi ne-a părăsit şi norocul, spuse Iepurele Unu.

– Ţine-ţi pliscu', replică Swann.

– Ce a spus Mirza de Isfahan? îl întrebă Gill pe Hans.

– Nu-i chiar aşa fierbinte situaţia ca la Teheran, dar mişună o groază de trupeţi înfierbântaţi.

N-a mai scos nimeni nici o vorbă vreun sfert de oră, apoi Gill spuse: ' r : ^

– De ce nu le dăm niţel de lucru înainte să ajungem acolo? Să-i scoatem din bârlog î

Şi el şi eu am apucat harta în acelaşi timp. A

– E o conductă în dreapta noastră, i-^m strigat lui Hans.

– Tot acolo.

– Ne aflăm, aici, spuse Gill agitat, arătând cu degetul un punct pe hartă. A

La o jumătate de oră de mers pe autostradă de la poziţia presupusă, conducta cotea brusc spre vest-sud-vest, îndepărtându-se de autostradă pe o căraije către Golf.

– Hans, am strigat.. câţiva kilometri mai departe, conducta o va lua spre vest. Când ajungi acolo, simulează o pană.

Doar zece minute; mai târziu, am simţit; cum camionul se opreşte. Hans coborî şi veni la ieşirea de siguranţă.

– Lasă în 'jos picioarele remorcii, i-am spus. Defectează ceva la sistemul hidraulic. Am nevoie de tractor pentru o jumătate de oră;

Coborî picioarele şi eliberă tractorul în mai puţin de două minute. Remorca abandonată nu va atrage cine ştie ce atenţia; pe toată autostrada erau împrăştiate resturi de camioane.

Am coborât prin partea din spate a remorcii, cărân-jdu-ne şi genţile de plastic cu noi.

– Voilă, spuse Yves.

Pe partea cealaltă a unei văi seci, se vedea o conductă masivă, de 48 de inci, suspendată la circa 30 cm de pă-mânt pe -stâlpi.de beton. La treizeci de metri spre sud, unde conducta o lua spre vest, o cărare abruptă ducea spre un vad acoperit de bolovani, care traversa valea; în depărtare, o potecă pietroasă însoţea conducta în călăto-ria ei spre vest.

Le-am ordonat iepurilor să se întoarcă în remorcă. Gill şi Swann ocupară poziţii lângă uşa din spate, iar Hans şi ajutorul său se lăsară la pământ în adâncitura văii, în. partea din faţă a trailerului.

Marcel sări în spatele volanului tractorului, iar Yves şi cu mine ne-am înghesuit în spatele lui. Am ieşit hurdu-xâind de pe drum, am' coborât de pe malul văii şi ne-am "continuat drumul accelerând la maximum. X-ani lăsat pe ^YvesUa patru şute de metri de drum, iar eu am sărit din tractor după'alţi patru sute de metri. Marcel a mai

mers cru^tractoriil de-a lungul conductei încă o milă şi apoi a 'coborât şi el.. Fiecare dintre noi am avut nevoie de mai puţin de un minut să lipim câte o încărcătură plastică în partea inferioară a conductei; Marcel întoarse tractorul [şi%ne adună pe ceilalţi, după care traversarăm cu toată ^viteza vadul de multă vreme secat, unde am plasat o a patra încărcătură şi apoi am refăcut repede legătura dintre tractor şi trailer. Toată treaba ne luase mai puţin de cincisprezece minute.

' încărcătura* cea mai îndepărtată era fixată să sară în aer peste două ore. A doua urma să explodeze peste pa-.tru ore, a treia peste cinci şi jumătate, iar ultima - treizeci de minute mai târziu. Două ore până lâ prima explozie însemnau că încă eram departe.de Isfahan şi ar fi trebuit să trimită toţi soldaţii în zona nordică pentru a proteja conducta. Prima încărcătură nu va-sari în aer decât după lăsarea întunericului - era aproape seară acum - iar cele care vor urma, în inima nopţii, speram că vor crea iluzia că era atacată conducta, sau că un grup de gherilă se infiltra în liniile armatei.

Cei doi Verburggen, Gill şi cu mine ne-am urcat repede în remorcă, lângă iepuri. Hans porni motorul şi bagă în viteza întâi. Remorca se mişcă cinci-şase ^centimetr: Apoi am auzit cele patru roţi uriaşe xare'^ţoate; asigurau tracţiunea învârtiridu-se neputincioase îri nisip. /

. Hans decuplă. Porni din'nou mcri^ parcurs aceeaşi distanţă înmarşarier,'apoiîmpotmolit ca' marinainte. Cauciucurile se văitau jalnic.

– Merde, spuse Marcel.';

– r- Isuse şi Dumnezeule Atotputernic, spuse Gill,. Ne-am înţepenit.. v

~ Ne-am/înţepenit, ^ mai calm, prin intercom. Ceilalţi' 'ni^&âm^a^ .încuiaţi într-o remorcă, în imposibilitatea de a ye'deă ce se întâmpla. Sim- ţeâm cum mi se ridică părul de la ceafă. Iepurii erau în pragul unei crize de isterie. Dar Hans era un om cu sânge rece.

– Doi dintre voi să issă afară şi să-mi dea o mână de ajutor, spuse el deschizând uşa remorcii.

Gill şi cu mine am împins zadarnic pietre şi terburi pitice sub roţi timp de o jumătate de oră, în timp ce Hans încerca să ne scoată de-acolo, dar camionul nu se mişcă nici un centimetru. Nu mai era deloc circulaţie, dar au-zeam acum uruitul îndepărtat al unui camion care se apropia.

– Treceţi înăuntru, ne spuse el. Lăsaţi totul pe seama mea.

Nu era un camion, ci unul din convoaiele frecvente formate din câte cincizeci sau mai multe maşini care cir-culau împreună din motive de siguranţă şi pentru a-şi ţine, tovărăşie. Când vehiculul conducător veni în dreptul nostru, Hans îi făcu semn şi îi transmise un semnal de ajutor. Conducătorul transmise un răspuns prin claxon, iar ultimul camion se desprinse din convoi pentru a ne ajuta. În timp ce transpiram în spate, cu ochii pe ceasuri, Hans trăncăni prieteneşte în germană cu celălalt * şofer,

timp de câteva minute, înainte să prindă partea din faţă a camionului de cabina noastră şi să ne-scoată în mar-şarier cu două bare de legătură. În zece minute ieşisem din nisip, ne desprinsesem de celălalt camion şi eram gata să o pornim din nou. Dar nu se făcea să te scoată şi apoi să o ştergi ca din puşcă. Nu era cazul să te grăbeşti şi să spui,,ne mai vedem noi, amice". Cei doi bărbaţi fumară împreună o ţigară şi băură câte o limonadă încă un sfert de oră, în timp ce Gill şi Swann acopereau cu mâinile gurile celor doi iepuri, care erau gata să izbuc-nească în plâns de frică. Am intrat din nou pe autostradă când mai erau doar trei sferturi de oră până ia prima explozie, apoi am circulat câteva minute în convoi cu ce-lălalt'german, înainte să rămânem în urmă ca să călătorim singuri.

, Eram la o oră şi jumătate la nord de Isfahan şi rulam cu 120 de kilometri pe oră prin deşert, când Hans a frânat şi a oprit.

– Un blocaj rutier mare, ne informă Hans. Cu siguranţă că sunt la vreo patruzeci, cincizeci de camioane în faţa noastră. O să stăm aici al dracului de mult.

– Ce dracu* se întâmplă? am întrebat. Caută camionul nostru?.

– .Nu ştiu ce fac. E un filtru militar, dar nu pare să se fi creat panica. Nu se comportă dur cu nimeni. Doar controlează. Dar totul durează o groază de timp.

– Ce controlează?

– Cabine. Încărcătură. Documentele.

– Controlează vehiculele?

■- Deschid doar în spate.

– -r- Câţi sunt?

– 25 sau 30.. Cu arme automate. Suht mai multe camioane militare prin preajmă.

Aşteptarea devenea chinuitoare, pentru că nu aveam nici o posibilitate de a şti când puteam fi nevoiţisă trecem la arme. Mai fusesem şi înainte la strâmtoare dar, mi-am promis eu, nu ină voi mai afla niciodată în situaţia de a nu vedea ce se întâmplă. Hans comenta în permanenţă pentru a ne linişti. Soldaţii nu păreau să acţioneze conform unor ordine anume. Şoferii se învârteau de colo-colo, trecând de la un vehicul la altul, trăncănind >cu forţele de securitate. Atmosfera nu era încordată, dar cei care efectuau controlul stăteau cam zece minute la un vehicul; în ritmul acesta, vom petrece aici jumătate de noapte.

Stăteam mai departe la coadă când Gill s-a uitat la ceas.

■- Asta-i prima, spuse el.

Eram prea departe să auzim explozia, dar destul de aproape să vedem lumina pe cerul întunecat al nopţii.

– Se întâmplă ceva? l-am întrebat pe Hans.

– Nimic. Cu siguranţă că explozia de-acum nu a aprins petrolul.

Zece minute mai târziu, a izbucnit o adevărată hărmălaie printre soldaţi. Le-au ordonat şoferilor să se înapoieze în cabinele lor şi le-au spus tuturor să aştepte. La puţin timp după aceea, un cohvoi de transportoare de trupe trecu în viteză pe lângă noi urmărindu-şi drumul spre nord. Se auziră elicoptere deasupra, apoi se îndepărtară, se întoarseră şi aterizară undeva în apropierea camionului nostru.

Am fixat obturatorul la arme şi ne-am pregătit să tragem. I-am trimis pe Gill şi pe Swann să se ascundă printre paleţi, apoi m-am întors către iepuri. Iepurele Doi stătea ghemuit într-un colţ, asemenea unui animal înspăimântat. Iepurele Ur^u tremura şi clipea întruna; îşi mişca maxilarul ca să scape de tic.

– Vin încoace pe lângă camioane, spuse Hans, Deschid partea din spate a camioanelor.

l-am strigat lui Gill să vină şi să aibă grijă de puşti. Swann era ascuns printre paleţi, unde nu ar fi fost găsit decât de un soldat extrem de conştiincios. Când Gill a văzut în ce stare se aflau băieţii, l-a apucat de guler pe Iepurele Unu, i-a dat o palmă - nu tare - şi i-a ordonat să nu îl lase pe frate-său de capul lui.

– Stai alături de noi şi tot ceea ce ţi se poate întâmpla este să muriţi. Dacă începi să faci zgomot şi ne trădezi iar voi cădeţi în mâinile lor, o să vă fie mult mai rău.

Băiatul luptă să îşi învingă teama, încercând să priceapă ceea ce îi spunea Gill.

– Pornesc, ne avertiză Hans. Dintr-o dată totul s-a precipitat. Îmi fac semne să înaintez cu vreo sută cfle metri. Se poartă discuţii între echipajele elicopterelor şi ofi-^ ţerul care răspunde de acţiunea de-aici.

– La c^ distanţă suntem faţă de blocaj?

– Suntem cam al zecelea camion. Uite-i că vin. Vor deschide uşa din spate.a camionului în circa'zece minute. Pe omul meu îl lasă nervii.

Vorbea de iranianul care îl ajuta la şofat.

Am auzit paşii mai multor oameni în ambele părţi ale uabinei, apoi l-am auzit, pe Hans discutând cu ei. Un minut mai târziu se urcă la loc în cabină, iar paşii se îndreptară către spatele camionului.

– Mi-au controlat documentele, spuse Hans repede. Acum se vor yita înăuntru, spuse el; în momentul acela am auzit zăvoarele trase de la uşa din spate.

– Să-mi spui unde sunt elicopterele, i-am spus; dacă trebuia să luptăm, va trebui să ne îndreptăm atenţia către elicoptere. Ce-ţi face omul?

– Transpiră ca un porc. E speriat de nu mai are inimă în el. Dar n-a observat nimeni. Gura! spuse repede şi legă-tura se întrerupse.

Se auziră alte zgomote în spate. Cel de-al doilea şofer avea probleme cu uşa. Hâns se dădu jos din cabină. Iepurele Unu scoase un ţipăt uşor. Swann îl aruncă la podea şi Marcel îi acoperi gura cu mâna. Gill procedă la

fel cu cel de-al doilea băiat. Am deblocat zăvoarele care fixau grilajul peste ieşirea în caz de pericol.

– O să fie nevoie de voi toţi şase ca să deschidem uşa din spate. E foarte grea, spuse Hans tare ca să ştim cu ce ne confruntam.

Soldaţii deschiseră uşa din spate a remorcii, soriră înăuntru şi făcură o inspecţie de mântuială. În două minute plecaseră, iar noime puteam în sfârşit relaxa. Am aşteptat cât timp au controlat alte zece caniioane din urma noastră. Am venit în faţă până lângă blocaj, unde am stat o oră în timp ce celelalte camioane se aliniau în spatele nostru.

– Cinci minute până la următoarea încărcătură, spuse

Gill.

S-a auzit motorul unui camion, apoi încă cinci-şase camioane s-au trezit la viată.

– Ne expediază în convoi, spuse Hans.

Am trecut prin blocaj când mai. erau doar două minute până la explozie. Hans tocmai se instalase pe viteza de drum lung când intră în legătură cu noi'.

– Incandescenţă uriaşă, galbenă, la orizont. Arde ca focurile iadului.

15

Chiar înainte de miezul nopţii, am fost opriţi de pichete care ne făceau semne cu armele la un blocaj rutier la

periferia Isfahanului. Se părea că acţiunea diversionistă lucrase împotriva noastră; timpul începea să ne preseze. Ultima încărcătură, cea de lângă drum, a tăiat circulaţia dinspre Teheran şi a creat un gol între noi şi conductă. Dar sudul era în fierbere din cauza revoluţionarilor gata să se răzbune pe aceia care îndrăzneau să îi provoace. Oamenilor ăstora le făcea plăcere să apese pe trăgaci, aşteptând cel mai mic cuvânt de sfidare din partea şoferilor puşi pe discuţii, ca să ne aresteze sau să! ne omoare pe loc.

S-a ordonat ca grupul nostru de camioane să tragă într-o parcare mare din oraş. Ne-au condus până acolo trei transportoare blindate, cu mitraliere. Stăteam grămadă, bară la bară, şi ni s-a spus să aşteptăm până dimineaţa.

Auzeam peste tot în jurul nostru şoferi înjurând în cinci-şase limbi diferite. Hans a plecat cu un grup în căutare de mâncare caldă. Ar fi părut ciudat dacă ar fi refuzat să se asocieze cu ceilalţi.

Iranianul a adus mâncare rece şi \băutură pe care ni le-a strecurat prin uşa de siguranţă în timp ce se prefăcea că repară cablurile de la sistemul hidraulic. Nu prea ne-aii ridicat moralul. Stătusem înghesuiţi, ascun- -zându-ne undeva, de la începutul misiunii. Trupurile ne erau obosite, muşchii ne înţepeniseră, eram gata să urlăm şi să dăm dracului, totul.

Iepurele Doi adormi făcut grămadă.

Iepurele Unu începu o conversaţie în şoaptă cu Gill. Era singurul prieten pe care îl aveau printre noi. Lui Swann

nu îi plăcuse de la bun început băiatul mai în vârstă, sentiment care era reciproc, de altfel. Pe-ceilalţi, pur şi simplu nu ne interesau. Eu aproape că nu vorbeam niciodată cu cei doi băieţi. Nu mai aveam răbdare şi cu ei. Eram prea ocupat şi al naibii de îngrijorat de misiunea pe care o aveam pe cap. Când Iepurele Unu se întoarse pentru o clipă, i-am spus lui Gill încetişor:

– Calmează-l. Fă-l să vorbească. Află tot ce poţi.

Ii. vorbi lui Gill despre învăţământul de stat din Anglia. Fusese la o universitate din Statele. Unite, undeva în Est, şi absolvise o şcoală comercială în Franţa. Merfţionă în treacăt că petrecuse oarece vreme înv Liban şi că făcuse mai multe călătorii în Israel. Pentru un tânăr de vârsta lui, Străbătuse mulţi kilometri pentru afacerile tatălui său. Nu era prostul pe care îl crezusem la început. Fusese un fiu devotat. Se supusese ordinelor tatălui său, făcuse comisioanele cu care îl însărcinase bătrânul. Poate că nu aflase prea multe din ceea ce făcuse, dar începusem să am impresia că dusese treaba la bun sfârşit.

– - Ce crezi că li s-a întâmplat lui Davis şi lui Freeman? întrebă Marcele

– Sunt sigur că,^ atunci când au intrat peste ei, se aflau în zone diferiteuăîe casei, mi-am dat eu cu părerea.

Când au ieşit, au luat-o în direcţii diferite şi nu au mai reuşit să se găsească.

– Ştiţi ceva de Annabel? întrebă Iepurele Unu ridicându-se în capul oaselor şi întinzându-se.

– Doar că era teafără, ăsta e ultimul lucru pe care l-am aflat. O cunoşti bine?

– Eu am adus-c în familie. Apoi m-a părăsit pentru vărul meu. Vezi, mi-e văr, dar mi-e şi frate. A trăit în casa noastră de când avea un an. Tatăl meu şi fratele meu l-au iubit ca şi cum ar fi fost al nostru. Dar nu a crezut asta niciodată. S-a simţit ca "un străin.

– Cum s-a apucat de heroină?

– Prieteni. Toţi o foloseau.

– Grozavi prieteni, spuse Gill.

– Ai încercat vreodată? Nu ştii cum e. Te poate prinde în ghearele ei, dar e cea mai grozavă senzaţie din cate există. Adică, eu nu iau heroină. Nici măcar diluată. Dar am fumat o groază de opiu. Cocaina e nimic comparată cu asta.

– Aşa o fi, spuse Gill.

Începea să semene cu o conversaţie dintr-un campus universitar. Am adormit.

Nu erau decât 10-12 camioane înaintea noastră alunei când ne-am aliniat a doua zi la ora 6 dimineaţa ca să ieşim din parcare.* Dar la poartă era un haos de nedescris,. soldaţi şi poliţie rruşunând peste tot, fiecare şofer şi documentele lor părând să fie supuse examinării minu-

ţioase a unui om a cărui înţelegere a limbajului corespunzător era, în cel mai bun caz, rudimentară. Şoferii răspundeau şi ei în acelaşi fel-: urlau, fluturau acte şi paşaporte. băgau documente sub nasurile oamenilor care îi dădeau la o parte.

Când îi veni rândul lui Hans, se angajă într-o partidă de urlat cu un tânăr înarmat gu un pistol automat, apoi dispăru pentru o jumătate de oră în ghereta supraveghetorului. Era trecut de zece când s-a urcat din nou în cabină, a pus camiortul uriaş în viteza întâi şi a pornit. Camioanele se înşirau tot drumul de-a latul oraşului. Trecu o oră în tăcere, apoi Hans lăsă în urmă ultima casă. Izbucni prin intercom:

– Au vrut să ştie fiecare afurisit de amănunt, strigă el. Vroiau să ştie dacă am fost în convoi şi înainte să ajungem la Teheran. A trebuit să spun că da. Au întrebat dacă mai era şi un alt vehicul de la compania noastră. Sunt pe noi, - Nu ţine, am spus. Dacă erau pe noi, nu ne-ar îi lăsat de la bun început să ieşim din parcare.

– Tipii nu aveau nici o împuternicire, răspunse el. Nu ştiau cu exactitate ce se presupunea că trebuiau să facă. Erau intimidaţi de toţi şoferii ăia care ţipau. Cred că ne-au lăsat în pace pentru că vroiau să scape de camioane. Dar ei ştiu foarte bine că este vorba despre noi. Şi an un aparat de radio.

– Suntem la numaL150 de kilometri de Land-Ro- vere, i-am reamintit.

– Asta înseamnă trei ore de drum. spuse el. Camioanele se întind pe o distanţă de 16 kilometri în faţa noastră.

Am mers mai departe fără să scoatem o vorbă. Nu îmi imaginam că aveam să parcurgem cei 150 de kilometri fără incidente. Trecu o jumătate de oră. De parcă mi-ar fi ghicit gândurile, am auzit un elicopter apropiindu-se dinspre nord.

– Două elicoptere, urmăresc ce se întâmplă pe auto-stradă, spuse Hans. La înălţime mare şi foar.te grăbiţi. Se uită la absolut orice.

Le-am auzit cum dispar în josul şoselei, înspre sud. Câteva minute mai târziu se întorceau. De data aceasta erau mult mai jos.

– Da' ştiu că se uită! spuse Hans.

– La noi?

– Suntem pe o porţiune dreaptă de şosea. Cred că pot vedea cincizeci de vehicule, unul în faţa celuilalt, spuse. Nu ne acordă mai multă atenţie decât celorlalţi. Stai o clipă. Pleacă.

Două minute mai târziu, reluă legătura:

– Unul dintre el a plecat. Celălalt a rămas în urmă., dar stă în preajma noastră.

– Câte vehicule sunt în urma noastră? am întrebat.

– Patru sau cinci. Suntem aproape de capătul convoiului.

– Trebuie să aflăm dacă ne urmăresc pe noi. Rămâi încet în urma convoiului, am spus.

Manevra aceasta a durat douăzeci de minute.

– Elicopterul stă tot pe-aproape.

– Aproape de noi?

– Aproape de capătul convoiului.

– Redu viteza, am spus. Lasă vreo doi kilometri între noi şi capătul convoiului.

Hans ridică piciorul de pe acceleraţie. Această mişcare nu avea cum să atragă atenţia. Şoferii de pe camioane ieşeau dintr-un convoi pentru că aveau probleme mecanice sau pentru că încordarea cerută de menţinerea vitezei te obosea prea mult.

Peste cinci minute, Hans reveni prin intercom:

– Elicopterul a rămas cu convoiul. Am scăpat.

Hans conduse.mai departe încă zece minute, apoi trase la marginea drumului. El şi ^ijutorul său coborâră să se uşureze lângă drum şi să bea o ceaşcă de cafea. Când apăru departe, înspre nord, următorul convoi, intră din nou pe şosea. Rulam acum între două convoaie. Ne simţeam oarecum mai siguri atunci când rulam cu celelalte camioane, dar dacă trebuia să ne mişcăm cu iuţeală, aveam, nevoie de drum liber.

– Un vehicul se apropie pe stânga cu ^viteză foarte mare, ne informă Hans.

– : Din faţă sau din spate?

Un camion trecu în goană pe lângă noi.

– Din spate.

– Transportor de trupe, spuse Hans. Cu viteza vântului.

Peste cinci minute, un al doilea transportor de trupe îl urmase pe primul.

– S-au întors= elicopterele, spuse Hans. Stau la distanţă.

Bănuiam că elicopterele semnalaseră cuiva existenţa unui vehicul suspect. Notaseră numele companiei care era scris pe remorcă şi îl verificaseră, iar elicopterele se întorseseră cu toată viteza să ne ţină sub supraveghere. Am mers mai departe fără să vorbim circa zece minute, - Un elicopter a trecut în faţă, spuse Hans..

– Unde-i celălalt?.. < - - Lângă noi. Dumnezeule Mare! Celălalt e?parcat la marginea şoselei. Aşteaptă să trecem pe lângă ei,?

Când am trecut pe lângă ei, am auzit, rotoarelej'cum se învârteau încet. În partea din spate a camionului, sim-ţeam cum ne pierdem: stăpânirea^(leşine în timp ce*

pipăiam degeaba armele sau învârteam în mâini grena-dele.. Pe puşti îi pierdusem cu totul de-acuma; tremurau şi plângeau fără să se mâi poată controla.

– A aşteptat să trecem, spuse Hans. Acum a decolat din nou. Vin acum mai multe elicoptere care se îndreaptă

spre nord. Mergem într-un mini-convoi, în spatele altor" trei camioane, dar suntem la distanţă de ele.

Acest-comentariu asupra drumului mă înnebunea/ Mi-era greu să reţin titul exact.

– Hans, am strigat, ce dracu' crezi tu că se întâmplă?

– Camionul tocmai a luat-o spre nord şi organizează un blocaj rutier în urma noastră. Va fi» foarte curând un^asemenea blocaj şi în faţa noastră: Ihî, îl organizează chiar acum.

CânS Hans ridică piciorul de pe acceleraţie, am auzit zgomotul elicopterelor care se apropiau venind din spate. La fiecare mesaj, vocea lui Hans devenise tot mai sonoră. Acum, când se apropia lupta, se strecură în rapoartele şale o răceală profesionistă.

– Vom fi opriţi spuse. Pune pe cineva în partea din spate a rulotei. Nu mai reuşim să îi ducem cu' vorba de data asta.

– Stau cu băieţii, spuse Gill în timp ce îşi punea mâna pe umărul Iepurelui Doi. Yves şi Marcel se uitară unul la altul apoi, fără o vorbă, porniră peste paleţi către uşa din spate. Swann rămase cu mine lângă ieşirea de siguranţă. Ne-am încărcat armele.

– Trebuie să ne spui cum se desfăşoară acţiunea, i-am spus lui Hans. Fă tot ce poţi să ui împiedici să deschidă uşa din spate. Dacă se ridică uşa aceea, începem să împuşcăm.

– Dacă insistă să deschidă camionul, voi sta în cabină şi îl voi trimite pe ajutorul meu cu ei. Vă voi acoperi destul de mult timp cât să vă căraţi din trailer.

Hans îşi dădea seama că vocea lui ne calma. Îşi urmă comentariul în timp ce stăteam* pe loc, cu motorul la ralanti.

– Categoric pe noi ne caută, spuse în cele din urmă. Tocmai le-au făcut semne celorlalte camioane să treacă, fără să le mai controleze. Acum se îndreaptă către noi.

– Unde surit elicopterele? am strigat disperat.

– Nu mai este decât unul. Stă în aer, lateral faţă de drum. În spate, stânga. Se apropie acum.

Cineva îi strigă lui Hans uri ordin în jarsL Nu mai avea decât câteva clipe în care mai putea vorbi.

– La ce distanţă în faţă este blocajul?

– Cincisprezece metri.

– Nu-i lăsa să se apropie de noi. Du-te cu maşina drept până în mijlocul blocajului.^

Când Hans băgă în viteza întâi şi porni, soldaţii ţipară la el furioşi, să oprească, şi loviră cu armele în remorcă. Hans îi ignoră, urlă ceva în germană drept răspuns şi merse înainte.

– „Suntem chiar în mijlocul lor, spuse. Două camioane pe margine în stânga. Unul pe dreapta. 14-15 oameni. Toată

lumea în bătaia puştilor. Nimeni nu mai este acum în spatele camionului nostru.

– Unde dracu' este elicopterul?

– Tot în aer. Spre stânga, în spate.

Dacă nu îl doboram, fie ne împuşcau, 'fie pleca după ajutoare. În ambele cazuri - eram terminaţi. Trebuia şă îl facem să aterizeze.

– v Marcel! Yves! Veniţi înapoi şi ascundeti-vă în spatele primei palete. Nu deschideţi focul până nu se urcă în camion.

Mizam pe faptul că, atunci când echipajul e'icop- terului îi va vedea pe oameni urcându-se în remorcă, vor presupune că totul era în regulă şi că- vor fi atraşi de curiozitatea lor naturală de a vedea totul mai de aproape, în orice caz, dacă apăreau trei-patru oameni în uşa remorcii, înainte să înceapă totul, va fi ca într-un poligon de tragere.

– În ce stare se află omul tău~? am întrebat.

– Îngrozitoare.

Prin interfon, l-am auzit pe Hans cotrobăind prin cabină, apoi cum era fixat obturatorul la o armă. Crescu zgomotul făcut de elicopter.

– Acum e chial* deasupra noastră, spuse el.

Zgomotul rotoarelor era asurzitor. Remorca se scurtară şi se balansa.

– Antrenează atâta praf, încât nu văd ce anume fac, spuse Hans. Îi fac semne să plece. Dumnezeule, aterizează! Chiar în spatele nostru! Pe şosea. Vin!

Elicopterul atinse şoseaua şi mişcarea rotoarelor încetini. Auzisem cel puţin două aparate de radio, unul de la elicopter, un altul de undeva din faţa noastră, probabil dintr-unui din camioane.

Când soldaţii i-au ordonat lui Hans să coboare din cabină, lungi totul cât putu, la început pretacându-se că nu înţelege, apoi pornind o discuţie aprinsă în engleză şi germană, cerând o explicaţie. Nu vroia să părăsească nici cabina - dar nici arma lui MP-5. Când au început să ţipe şi să amenințe, nu a mai avut ce să facă şi s-a supus, l-a ordonat celuilalt- şofer să coboare împreună cu el; asta însemna că tipii aveau acum doi oameni pe care trebuiau să îi ţină sub observaţie în loc de unul singur.

Următoarele nouăzeci de secunde au fost deconcertante pentru că, din momentul în care Hans coborâse din cabină, pierdusem orice posibilitate de,,a vedea" şi auzeam doar ceea ce trecea prin. pereţii remorcii. Patru sau cinci soldaţi stăteau împreună cu Hans şi cu iranianul lângă cabină şi discutau aprins. Am auzit o bufnitură 'şi uri om căzând, apoi pe Hans cum îl întreba pe celălalt şofer dacă se lovise, spunându-i apoi să se liniştească. Merseră cu toţii înspre uşa din spate a remorcii.

– Deschide-o, l-am auzit pe Hans spunând.

– , Nu vreau, se tângui ajutorul său.

– Deschide blestemata asta de remorcă, izbucni Hans. Nu o să se întâmple nimic.

Fura trase zăvoarele, dar înainte ca uşa să se deschidă, iranianul o luă la goană. Se auziră două împuşcături. A urmat o pauză'de câteva secunde - în timp ce şi-au îndreptat armele către Hans - apoi trei soldaţi deschiseră uşa şi se urcară în remorcă.

Gemenii Verbruggen traseră în acelaşi timp, ucigân- du-i instantaneu pe toţi trei. Alţi soldaţi de pe drum se repeziră înspre camion. Fraţii Verbruggen săriră jos. Unul din ei aruncă o grenadă drept sub elicopter şi îi făcu fărâme.

– Merde! strigă Marcel. M-au lovit.

I-am auzit pe fraţi angrenaţi într-un schimb de focuri de armă AK-47, apoi zgomotul făcut de cuţitul lui Hans. Acoperitoarea de.la ieşirea de Siguranţă se înţepenise şi am ridicat un picior să o desprind chiar când a sosit Hans să o desfacă. În timp ce mă strecuram prin deschizătura îngustă, Hans a primit un glonte în spate care l-a lipit de cabină. Căzu pe spate şi rămase nemişcat. Era în viaţă, dar abia mai respira.

Am intrat cu capul drept în placa hidraulică, lovin- du-mă atât* de tare încât aproape am leşinat. Încercam să mă desfac din păienjenişul de cabluri, când am văzut un.bărbat ce îl ţintea pe Hans care era întins pe pământ. Am tras cinci-şase gloanţe în direcţia lui cu pistolul meu MP-5 şi cel puţin trei din ele l-au lovit. După ce a căzuţ, m-am uitat în jur şi am văzut încă un. soldat mort lângă

uşa deschisă a cabinei lui Hans; după câte se părea, Hans îl lovise în timp ce fugea. M-am rostogolit înspre partea camionului de lângă marginea drumului, opusă ca poziţie faţă de locul unde auzisem oameni alergând. Pe sub camion, vedeam picioarele a vreo şase oameni care trăgeau direct în cei doi Verbruggen care, la rândul lor, trăgeau acum-de pe drum. Am împroşcat ci^gloanţe4într-un arc larg şi i-am doborât pe toţi, sfărâmându-le picioarele, dar fără să ucid pe vreunul dintre ei.

Swann se trânti lângă mine. Diferenţa se reducea cu rapiditate. Noi omorâsem doi, lângă cabină, iar fraţii Verbruggen trei atunci când*au tras prima dată, plus echjpajul elicopterului, ceea ce pe noi ne cefsta'se doar doi oameni răniţi. Marcel era la pământ, dar trăgea în continuare şi nu părea să fie rănit prea grav.

Dar indivizii aceştia intraseră în panică. Erau o mână de răcani probabil acum luaţi sub arme, care aveau situaţi^ sub control cu un minut înainte şi se treziseră că dintr-o dată nişte oameni îi măturau care încotro. Cei mai mulţi dintre ei nu trăseseră niciodată cu o armă în afara unui poligon, nu auziseră niciodată zgomotul^ îngrozitor al armelor, de foc de la o depărtare de douăzeci de metri. În spatele, lor, elicppterul ardea cu furie. Nicăieri nici o posibilitate de a se*adăposti. Spre surpriza mea, nici unul dintre ei nu şi-a aruncat arma ca apoi să o ia la goană. Se răsfirară şi începură să se retragă, trăgând în continuare. Deşi ntL îşi dădeau seama de acest lucru, iranienii aveau armament mult mai puternic - arme AK-

47 - decât noi; trebuia să ne mişcăm repede astfel încât să continuăm lupta de aproape.

Swann înconjură în fugă camionul şi ucise trei din cei pe care îi îrnpuşcasem pe sub maşină. Doi dintre ei se repeziră să se adăpostească în spatele elicopterului în flăcări, dar îi doborârâ Marcel şi Yves. Ceilalţi, trăgând perpendicular pe drum, începură să se împrăştie ca potâr- j&ichile.

Doi dintre ei o luară la goană către un camion" în-depărtat. M-am repezit să le tai calea - m-am rostogolit, am sărit, am alergat: L-am împuşcat pe unul din ei, iar Swann l-a ucis pe al doilea chiar când se urca în ^abină.

Acum zarurile erau aruncate. Ne pricepeam mult mai bine decât ei la jocul acesta în spaţiu deschis şi ei o ştiau foarte bine. Renunţaseră să mai lupte împotriva noastră şi. Încercau să îşi salveze vieţile. Am'auzit tractorul de la trailer luând foc, M-am întors şi l-am văzut pe Hans ieşind cu greutate din cabină. Reuşise cumva se ridice în picioare şi se dusese să îşi ia arma. Traversă şoseaua împleti^indu-se printre trei soldaţi iranieni, încercând cu disperare să găsească adăpost dincolo de marginea asfaltului. Omorî doi dintre ei, apoi căzu mort fără să mai primească o altă lovitură. Gill coborî repede din remorcă, atrăgându-i şi pe iepuri după el. I-a târât vreo cincizeci de metri în deşert, iar apoi i-a trântit cu faţa la pământ.

– Să nu vă mişcaţi! ordonă el, după care alergă către remocă.

Rezervoarele de benzină aveau să explodeze din clipă în clipă. Amândoi băieţii începură să se târască cât de repede puteau, ajutându-se de mâini şi genunchi, dar cel puţin nu se ridicaseră în picioare ca să înceapă să fugă. Gemenii Verbruggen şi cu Swann îi uciseră pe ultimii trei soldaţi din spatele remorcii, apoi veniră lângă mine ca să îi terminăm pe singurii doi supravieţuitori care se aflau lângă partea din Jaţă a vehiculului nostru. I-am prins în spaţiu deschis şi fiecare a fost" doborât de; câtevcr rafală. M-am simţit uşurat Să văd că. Marcel era din nou în picioare şi că se mişca fără prea mare greutate, cu toate că sângera mult.

Deşi flăcările cuprinseseră cabina şi se prelingeau în jurul rezervoarelor de benzină, Gill se târî în remorcă de unde ieşi cu o raniţă şi un aparat de radio. Am alergat către Hans şi l-am întors cu faţa în sus. Primul-glonte îi străpunsese plămânul; se luptase să traverseze şoseaua -ca un ultim gest înainte de a muri. Hans a fost un bărbat adevărat. Nu îmi plăcea deloc că îl pierdeam. Ajutorul său. şoferul iranian, era mort. Cei doi-trei soldaţi iranieni care mai erau încă în viaţa fură trimişi pe lumea cealaltă^ cu ajutorul unui cuţit; nu ne puteam permite luxul de a-i lăsa în viaţă. Am aflat că Marcel avea în coastă o, rană nenorocită şi dureroasă, dar superficială.

Ne aflam într-un loc care fusese teatrul unui măcel. De jur-imprejurul nostru nu se vedea altceva decât de- 'şert. Trebuia să ne mişcăm şi încărepede.

– Poţi să mergi? l-am întrebat pe Marcel.

– Sigur! replică el.

Glonteîe intrase cam trei-patru centimetri printre coaste şi ieşise în acelaşi fel, sfărâmând şi "nişte oase între timp. Văzusem răni similare cu aceasta cum oprise oameni grozavi. Dar Mracel nu avea nici un chef să fie lăsat În urmă.

Am cercetat în grabă zona, verificând de două ori pentru a ne asigura că toţi soldaţii erau morţi. Nu era nimic la locul luptei care să ne intereseze; iranienii nu orea mai aveau nimic în afară de câteva reviste şi puştile lorAK-47.

Am dat foc la două din vehiculele lor, apoi ne-am înghesuit cu toţii în cel de-al treilea şi am pornit-p ca din puşcă. Swann se aşează la volanul transportorului de trupe. M-am urcat în faţă, lângă el. Ceilalţi se "urcară în spate.

Eram încă la o depărtare de 50 de kilometri de locul de întâlnire cu Land-Roverele, dar camionul erau nou şi rapid şi am luat-o la goană pe şosea de parcă tot iadul era pe urmele noastre. Am ajuns din urmă jmini-convoiul nostru şi i-am lăsat în urmă într-un nor de praf. Am gonit cu toată viteza circa 35 de kilometri apoi am părăsit şoşeaua şi am luat-o -peste deşert, tangenţial faţă de celei-lalte vehicule.

– Unde sunt elicopterele?• spuse Gill. Ar trebui să ne împresoare.

– Probabil că am tăiat legăturile cu tipul care conduce această operaţiune.

Nu eram în stare să explicăm cum reuşisem să scăpăm după această ultimă ispravă. Văzusem lupte pe trei continente, dar niciodată nu-mi fuseseră sorţii atât de potrivnici. Niciodată nu mai văzusem moartea- cu ochii ca acurn. Şi totuşi reuşisem. Grenada lui Verbruggen îi îngheţase pe tipii aceştia în mişcare. Noi şase am şters de pe faţa pământului cincisprezece oameni, pentru că au fost 'neglijenţi, prea plini de ei şi lipsiţi de experienţă. Sigur, mai era şi Hans, şi asta- era trist. Dar acum timpul era prea preţios ca să îl pierdem cu sentimentalisme.

Când am ieşit de pe autostradă, ne-am simţit pe bună dreptate în siguranţă. Ne-am fi putut deplasa în orice direcţie în deşertul acela de o mie de mile pătrate care ne înconjura. Eram o murdărie de muscă pe un peisaj maroniu; le-ar trebui jumătate din Forţele Aeriene Iraniene dacă ar vrea să ne găsească încercând să ne detecteze pe calea aerului.

Am condus ultimele zece mile folosindu-ne de busolă, dat fiind că hărţile arseseră împreună cu camionul. Dar studiasem zona în amănunţime împreună cu Mirza şi ştiam încotro ne duceam.. Tangenta noastră ne purta între autostradă şi satul Tarqan la est şi sud de noi. Locul de întâlnire era lângă un drum care lăsa în urmă Tarqanul şi se pierdea în imensitatea deşertului înspre sud-vest.

Ne prindea amurgul şi ultimele cinci mile au fost o cursă contra cronometru ca să găsim camioanele înainte să se lase noaptea. Swann conducea superb noaptea, având în vedere că îşi desăvârşise priceperea în anii petrecuţi în deşerturile Amanului. Manevra Fordul uriaş de parcă era vizitiul unei căleşti; citea nisipul asemenea unei călăuze berbere. Nu prea aveam experienţă în privinţa mersului cu maşina prin deşert. Îl urmăream tot mai fascinat.

Dar am dat de punctul de reper mai degrabă datorită norocului decât priceperii. Am găsit cele două Land-Bovere într-o vale seacă nu prea adâncă, îngropate sub tufişuri, gunoaie şi nisip care le ascundea conturul: Una din maşini era un vehicul obişnuit de armată cu caracteristicile normale; cealaltă, modelul cu ampatamentul lung. Ambele erau încărcate cu hrană, apă, arme şi muniţii, câteva hărţi simple. Am tras Fordul lângă ele şi am aruncat repede nisip peste caroserie şi parbriz ca să estompăm culoarea şi strălucirea. Nu îndrăzneam să îi dăm foc.

Apoi am făcut o pauză, de care aveam cu toţii mare nevoie. Drumul greu priri deşert ne şecătuise şi ultimele resturi de adrenalină. Feţele oamenilor îi trădau. Gedau fizic şi emoţional. Cel care mă surprindea' er'a Iepurele Unu. Părea să devină^mai isteţ. Ii era încă teamă, dar începea să îşi dea seama cu cel fel de oameni se afla..

– Dă-mi şi mie o armă, mă rugă el. Nu "frreau să mă mai simt niciodată atât de neajutorat cum m-am simţit la blocaj.

Nu i-am dat nimic.

Am pornit când încă mai aveam în faţa noastră vreo jumătate de oră de mers în lumina crepusculară dinainte de lăsarea nopţii. Swann luă primul vehicul. Yves pe cel de-al doilea. Swann. care se opre.a mereu să se aplece îh- afară se târî cu 3 kilometri pe cră^ână când dispăru şi ultima geană de lumină slabă. Îmi spuse că era mult mai uşor să conduci' noaptea prin deşert dacă ştiai dinainte suprafaţa terenului.

Am urmat un fel de drum care dispărea şî apărea cu o regularitate constantă. Deşertul din faţa noastră era format în parte din nisip, în parte „din piatră şi şisturi-argiloase, cu af lorimente acoperite de roci mai mari şi - vegetaţie aspră de deşert. Peisajul vălurit era brăzdat de albiile acum seci ale unor râuri, nici una atât de adâncă încât 'să nu'poată fi traversată de vehiculele noastre cu tracţiunea pe toate cele patru roţi. - Conduceam în noaptea zilei de 17 şi urma ca Nano să sosească cu avionul în dimineaţa zilei de 18. Eram la numai 300 de kilometri de locul de întâlnire, dar practic tot drumul era prin deşert. Deveni curând clar că nu ne puteam deplasa cu mai mult de 50 de. kilometri pe oră şi asta pe porţiunile bune de drum. În cel mai rău caz, ne,-furişam în jurul câte unui cătun abia târându-ne sau ne ascundeam în vreo adâncitură. Începea să se pună pro-: blema cât de mult vom întârzia. Chiar /şi aşa, ne simţeam

Ia adăpost, în imposibilitate de a fi descoperiţi, din momentul în care intrasem în întinderea vastă a deşertului.

Când se ridică luna, am luat-o într-o direcţie apro-, ximativă, ghidându-ne dupa Kuh-e-Alijuq, un vârf impunător care se ridica la trei mii de metri deasupra deşertului. Drumul coborî într-o vale; acolo, pe o porţiune de câţiva kilometri, suprafaţa întinsă, dură, era apărată de nisipiţrile mişcătoare. Am accelerat la 100 de kilometri pe oră. Douăzeci de minute mai târziu, am revenit la nivelul podişului, iar viteza de deplasare s-a diminuat dramatic.

Ne îndreptam într-o direcţie în unghi faţă de o conductă de petrol de lângă oraşul Borj-e-Chin din deşert. Era o ţintă minusculă în acest ţinut sălbatic şi pustiu, dar era un teren familiar pentru cei care fuseseră în Oman. Se simţeau ca acasă printre dealurile mişcătoare şi albiile uscate, acoperite de sare.

Întinderile de sare ne erau cel mai ispititor prieten, sau ce{ mai perfid duşman. În cazul în care crusta era solidă, le puteai străbate cu viteză maximă. Dar dacă străpungeam stratul superior de sare, rţe scufundam până la osii fără să-putem face nimic. În aceste locuri. Swann era sângele şi sudoarea noastră. Le sesiza apropierea, chiar la lumina lunii, după culorile schimbătoare ale nisipului. Îmi spuse că simţea suprafaţa prin cauciucuri, direct tn volan.

Cu toate frânele în mână, aveam timp şi pentru propriile mele gânduri. Începeam să Îmi fac griji în secret în legătură cu -Jtfano şi cu avionul. Cunoscându-l, mă aşteptam să sosească mai înainte. Dacă nu se aproviziona repede cu combustibil după care să se

ascundă, era extrem de vulnerabil din cauza alarmei generale care se dăduse în mod cert din cauza noastră.

Am făcut o pauză pentru masă, ca să ne) uităm la hărţi şi să fumăm. Tuturor băieţilor le plăcea să fumeze când erau în misiune. Atâta timp cât stăteau împreună şi fumau, însemna că totul era în regulă.

Yves cotrobăi prin portbagajul Land-Roverului.

– Ce părere aveţi de astea? spuse. / 1

Ne întinse un braţ xle turbane şi nişte panglici împletite care Să le fixeze bine pe' cap. Le-am luat cu plăcere. Trecute peste faţă, filtrau o mare parte din praful înăbuşitor ridicat de Lander-Rovere. Cu capul acoperit şi îmbrăcaţi în uniforme militare, vom arăta la fel,ca oricare patrulă militară trimisă în recunoaştere în deşert.

– Putem urma un drum cu suprafaţa dură, spuse Gill, studiind hărţile cu un stilou-lanternă în mână.

Ezitam. De când părăsisem şoseaua şi luasem, calea deşertului nu văzusem încă nici un om sau animal. Existau la fiecare 20-25 de kilometri grupuri de case, dar erau cătune care abia aveau cele necesare traiului. Ca să nu moară, locuitorii creşteau câteva capre/ cultivau câte un pic de pământ. Ţăranii aceştia stau foarte aproape de casă; atâta timp cât stăteam departe de comunităţile lor izolate, era puţin probabil să ne vadă.

Străbăteam cu greu ţara în direcţia arătajlă de Swann. Mergeam repede atunci când condiţiile permiteau. Cei mai adesea, abia ne târâm.

Am urmat o cărare făcută de asini care a fost şi mai rea decât deşertul propriu-zis. Am mers fără să scoatem o vorbă vreo zece minute. Simţeam cum şira spinării suferea la fiecare izbitură, iar genunchii şi coatele se loveau la fiecare răsucire a volanului.

– Încetineşte! strigă Yves dintr-a doua maşină. Marcel nu suportă.

Fără un cuvânt, Swann Hrecu din nou cu maşina pe nisip.

În alte condiţii, ar fi fost o dovadă de nebunie să ne înfundăm în deşert pe întuneric, deoarece era o chestiune de viaţă şi de moarte, să interceptăm conducta înainte să ne părăsească şi să se îndrepte sp^e sud. Dacă nu nimeream punctul de unire, nu aflam decât după 35 de kilometri unde anume urma să dăm de coastă. Să citeşti o hartă în deşert era deopotrivă artă şi instinct, iar Swann era un geniu în această privinţă. Hârtiile care ne fuseseră lăsate erau la scară mare, dar le citea ca pe inscripţia de pe o monedă de un penny. Când a apus luna, se mai învârti mult pe loc şi înjură, dar am păstrat direcţia.

Chiar înaintea zorilor, am observat satul Behikha- lief. Străbătusem o sută de kilometri de la apusul soarelui. Era un sătuc cu câteva sute de suflete, dar ţinutul era atât de părăsit, încât acest sat era centru regional, probabil cu vreo trei-patru poliţişti - sau cu telefon. Nu simţeam nevoia să dăm cu ochii de nici unul din cele.două articole. În apropierea satului, am intrat în

albia secată a unui râu care îl ocolea pe departe, fără a putea fi văzut din sat.

Ocolul pe albia râului a însemnat o călătorie de 25 de kilometri în infern. Albia dură era plină de bolovani. Pe cei mari îi ocoleam; deseori trebuia să îi dăm pe cei care erau mai mici cu mâna. La un cot mai adânc, malul se rupsese şi aruncase în drumul nostru nisip şi argilă. Swann încercă să treacă peste un dâmb de vreo doi metri. Roţile din faţă trecură peste vârf, dar apoi Land-Roverul rămase nemişcat drept pe mijloc în timp ce roţile se învârteau cu disperare. Yves opri în spate şi am coborât cu toţi să împingem. În timp ce puneam umărul sub roata din spate, m-am uitat înapoi şi i-am văzut pe cei doi iepuri prăbuşiţi cât erau de lungi în cel de-al doilea vehicul.

– Mişcaţi-vă cururile şi veniţi să împingeţi şi voi! am strigat.

– Du-te-n măta! spuse Iepurele Doi, dar amândoi coborâră încet şi făcură câţiva paşi înainte.

În loc să vină să ajute, se aşezară pe un bolovan neted. Am pornit să îi lovesc, apoi m-am oprit. Băieţii ăştia fuseseră distruşi de călătoria cu maşina, pe care noi, ceilalţi, o făcusem fără să ne gândim. Erau prea epuizaţi ca să mai reacţioneze la o bătaie. Erau din nou simple bagaje.

După patruzeci şi cinci de- minute de săpat extenuant şi de împins, am trecut ambele vehicule dincolo de vârf. M-

am întors spre băieţi, care nici nu vorbiseră şi nici nu se mişcaseră de când se aşezaseră pe bolovan.

– v Să mergem, băieţi, am spus.

Nu se mişcă nici unul. Gill se duse la ei, luă pe fiecare de câte o mână şi îi ridică în picioare. Se urcară şi apoi am pornit.

Ziua era înăbuşitoare. Orizontul era mărginit de o pâclă de căldură care te dezorienta. L-am văzut pe Swann picotind de două ori la volan.

– Opreşte,- am spus. Facem o pauză.

Am oprit la umbra făcută de malul râului. Gill şi cu mine am alimentat cele două Land-Rovere în timp ce ceilalţi s-au răcorit şi au băut pe săturate din apa pe care o aveam în maşini.

11 - Un comando pe două continente

La câteva mile depărtare'de sat, am ieşit din râu şi am urcat din nou pe drumul pe care îl părăsisem mai devreme. Înconjurul de 25 de kilometri ne luase trşi ore, Am întâlnit câte un păstor de capre din loc în loc, dar aceşti oameni de la ţară, crezând că suntem soldaţi, nu ne acordau nici o atenţie atâta timp cât le permiteam, să o facăv Am urmat drumul câţiva kilometri, îndreptând du-ne către o intersecţie de unde drumul din stânga ne va duce spre ţărm.

– Două vehicule în faţă, spuse Swann.

Intersecţia era marcată de un camion distrus al armatei şi caroseria unui Mercedes vechi....

– „ Pentru numele^ lui Dumnezeu, cum oare au reuşit să se ciocnească în locul ăsta uitat de toţi? întrebă G'ill.

– Au fost aduse aici, explică Swann, ca să marcheze intersecţia. Lâ fiecare furtună de nisip, drumurile dispar. Acum nu le văd.

Încetini până când practic abia ne târâm, în căutarea locului unde schimbam direcţia. Mi-a atras ceva atenţia. Am ridicat privirea de la deşertul de nisip şi am văzut un catâr/ apoi un om care ieşea dintr-o albie uscată ce se afla la numai patruzeci'dş metri mai încolo şi care era ascunsă.vederii. CJind ne-a văzut, omul. s-a oprit. Se apropiară de el 'mai mulţi, până au fost şase, fiecare cu câte un catâr. Erauţ. Oameni care nu, cunoscuseră civilizaţia, nomazi, îmbrăcaţi cu un arSestec de ^cu-verturi, acoperitori de cap şi haine aduse din occident. Erau înarmaţi cu carabine, dar nu făcură nici o încer-, care să le ridice.

– Miliţia, spuse Gill.

– - Contrabandişti, zise Swann.

Se opriră din ceea ce făceau şi îşi întoarseră privirile înspre noi. Deşi am trecut la mai puţin de douăzeci de metri de ei, nici unul nu spuse nimic. I-am ignorat cu totul, iaf ei nu au încercat să comunice cu noi. Au rămas nemişcaţi asemenea unor statui până nu ne-au mai văzut.

Am mai mers puţin, apoi am dat de albia altui râu. * Numai că râul acesta nu era secat. Se vedea un şuvoi subţire de apă murdară, închisă la culoare, dar era prima apă curgătoare' pe care o vedeam de zile întregi.

18

– Răcoresc cauciucurile,. explică Swann intrând cu maşina în mijlocul şuvoiului,; apoi opri, Yves îl urmă în cer de-al doilea vehicul. Am făcut acum o pauză lungă; ne-am spălat în râu iar apoi ne-am odihnit la umbra malului. Apa rece părea să înlăture încordarea şi tensiunea o dată cu straturile de praf roşu întărit pe noi. Trupurile erau încă istovite, dar ne simţeam deja mai bine; la căderea nopţii, pe deplin refăcuţi, vom fir gat* să înfruntăm din noti noaptea. Am aruncat apa peste cele două maşini înainte să pornim din nou la drum.

Pentru fraţii Verbruggen şi pentru mine călătoria se transforma într-una educativă. Supravieţuirea în deşert era ceva nou pentru noi, iar Swann era un instructor mintmât.

– Data viitoare când ajungem la o apă* spuse el, udaţi vehiculele, dar lăsaţi praful pe voi. Protejează împotriva arsurilor de soare. Trageţi turbanele mai pe faţă. Lăsaţi mânecile în jos. Arsura soarelui duce la deshidratare. Este cel mai periculos lucru cu care te confrunţi aici. Te poate scoate din tiz la fel de repede ca şi' în junglă. dar acolo ştii ce se întâmplă cu tine. Hainele de pe tine sunt ude leoarcă. Aici, în deşert, poţi pierde o jumătate de

litru de lichid pe oră, iar cămaşa nu e nici măcar udă la subsuori.

Ne arătă cum să_Mlăm direcţia cu ajutorul umbrei aruncată (Je Land-Rover în timp ce soarele se îndrepta către vest, cum să recunoaştem nisipul moale când lumina. era slabă după nuanţa lui purpurie, cum să găsim urme în nisipul întărit. # » '

Îi apucă mâna Iepurelui Doi atunci când tânărul încercă să îşi şteargă nisipul de pe pleoapele care îl usturau. Swann şi Yves purtau singurii ochelaij de protecţie rămaşOn Land-Rovers. Ceilalţi nu aveam nici măcar ochelari de soare.

. - Nu vă frecaţi Ja ochi, ne preveni el. Se zgârie globul ocular. Îi întinse băiatului gamela lui. Aşteaptă întotdeauna până când îi poţi spăla cu apă.

Opri şi îi avertiză şi pe cei dintr-a doua maşină.

– Aici puteţi orbi în trei ore. Mijiţi aşa ochii, spuse el, închizându-şi ochii până nu se mai văzură decât două crăpături. Nu fixaţi cu privirea orizontul sau vreun alt obiect prea mult. Uita ţi-vă spre o umbră de câte ori &veţi ocazia. Aşa se mai odihnesc şi ochii.

Data următoare când am făcut o pauză, ne-am adunat cu toţii să îl privim pe Swann cum îl învăţa pe Yves să manevreze un vehicul care scăpase de sub control.

– Dacă pierzi controlul când cobori un deal, nu apăsa pe frână. Lasă motorul aprins. Îndreapt-o cât poţi de repede. Dacă derapează cu spatele, manevrează în-direcţia,

respectivă, exact aşa cum faci pe gheaţă. Dar trebuie să stai cu faţa înspre baza dealului. Dacă nu atingi baza dealului cu roţile din faţă îndreptate, te răstorni.

– Când urci un deal, se întâmplă exact invers, explică el. Mergi drept în sus şi probabil că vei veni drept; înapoi. Poţi urca aşa o pantă de două ori mai âbruptă decât dacă te repezi cu capul înainte.

Făcând o serie de zigr-zaguri scurte, micuţul vehicul urcă repede panta. În vârf, Swann ieşi din maşină şi făcu o plecăciune adâncă, răspunzând astfel aplauzelor noastre.

■ E timpul, domnilor, vă rog, spuse.

Am traversat râul şi ne-am îndreptat spre vest pe un drum care speram că ne va duce în satul Borj-e-Chin. Conducta pe care o căutam o luase de-acum înspre sud, apoi la vreo 15 kilometri de Borj-e-Chin se îndrepta către vest şi trecea chiar pe la marginea satului. Dacă eram pe drumul bun, urma să întâlnim conducta chiar acolo unde se îndrepta dinspre sud spre vest. Drumul nostru continua apoi pe partea dinspre sud a conductei până în Borj-e-Chin. Spre nord, în afara oraşului Beh» behan, se făceau importante explorări petroliere. Chiar Borj-e-Chin răspundea de o secţiune a conductei. Aşa că ne aşteptam ^ă vedem oameni pe tot parcursul drumului, poate chiar oameni din miliţii, care protejau conducta.

Aveam nevoie de această conductă pentru a ne confirma trasejul. Nu exista nici un alt punct de reper pe care să îl găseşti cu mai mare uşurinţă în deşert - nu se poate să îţi scape o conductă dacă îţi traversează calea - sau un

punct mai bun" de reper dacă vrei să eviţi oraşele şi satele. Planul nostru era să urmăm conducta dincolo de Borj-e-Chin până la vreo 50 kilometri spre vest; acolo, în locul în care conducta o lua înspre nord- yest, către Ahwaz? ne vom îndepărta de ea într-un unghi de nouăzeej de grade către sud-vest pe un traseu care întâlnea o a doua conductă la o distanţă de aproximativ, 80 kilometri.

– Uite-o, strigă Swann când am ajuns pe creasta unui deluşor.

Conducta era drept în fată, iar cotitura nu era la mai mult de câţiva, kilometri la sud de noi. Yves scoase un strigăt de bucui;ie. Până şi iepurii s-au mai înveselit când au zărit-o. Era momentul când arşiţa zilei era în toi. Nu mai aveam de mers până la ţărmul mării decât, ceya mai mult de 150 kilometri, aşa că nu era ceva exagerat să aproximăm momentul sosirii de a doua zi. Cu cât devenea mai grea misiunea, cu atât parcă ne descurcam mai bine.

Şi nu era momentul să riscăm. Având în vedere ceea ce făcusem cu o zi în urmă, elicopterele voj: patrula în sus şi în. jos pe toată lungimea conductei. Am ieşit-de pe drum şi'am intrat cam 5 kilometri în deşert, apoi am mers paralel cu drumul până la Borj-e-Chin. Orice elicopter care păzea conducta, va merge în linie dreaptă pe^ deasupra ei, la mică altitudine; speram că nu ne,vor observa. Ne expuneam în continuare riscului de a întâlni, vreo echipă de reparaţii care străbătea zona venind de la cea mai apropiată casă sau de la una din staţiile de

reparaţii - ateliere mici în care se găseau fel de fel de scule, dar fără personal permanent - care se înălţau pe lângă volanţii de pe conductă la fiecare 20-25 kilometri.

Am ocolit oraşul Borj-e-Chin pe la sud, la o distanţă de câteva sute de metri. Aceste oraşe din deşert erau foarte primitive - o'mână de case construite din paiantă, cu acoperişuri plate, nezugrăvite,~ cu uşi care dădeau direct pe străzile nepavate. Câteva animale se mişcau de colo până colo, dar oamenii stăteau înăuntru- atunci când arşiţa era în toi.

Ne-am urmat drumul pe lângă conductă încă vreo 20 kilometri dincolo de Borj-e-Chin, apoi, când conducta se îndepărta de noi, o luam înspre siyi-vest. Ne-am continuat drumul prin deşert nu prea mult timp, apoi am dat de o altă albie de râu pe fundul căreia se vedea un mic curs de apă. Swann opri să răcorească maşinile şi îmi spuse:

– La vreo 5 kilometri de aici întâlnim un drum secundar larg. Poate chiar pavat. Din locul unde ajungem la drum şi până la 'Kuhgiluyeh este o porţiune de circa 30 kilometri care va fi foarte periculoasă. Va fi circulaţie mare pe această porţiune de drum din cauza conductei şi a staţiei seismografice.

– Ne ascundem aici până se lasă întunericul, am spus cu glas tare.

– Când se răcoreşte, traficul va fi şi mai intens, îmi aduse aminte Swann

– Da. Dar vom fi recunoscuţi mai greu.

Yves şi cu mine am curăţat rana lui Marcel cât de bine s-â putut în apa întunecată care curgea pe sub picioarele noastre, apoi am aplicat o cremă cu antibiotic şi arh pansat-o: Yves se agita în jurul fratelui său ca o cloşcă în jCirul puilor, dar nu prea aveam cu ce altceva să îl ajutăm în afară de a-l pansa. Marcel avea dureri, dar Dumnezeule, avusese şi alteori asemenea.dureri. Rămânea un soldat dat naibii de bun.

Am intrat printre dealuri şi ne-am ascuns cinci ore cât timp am aşteptat să se facă întuneric. Am dormit şi am. făcut de pază~ cu rândul la umbra celor două Land-Rovere. M-am bucurat să văd că Iepurii au dormit tot timpul.

Acum, când ne pregăteam pentru ultima etapă până la ţărm, stăteam cu moralul foarte bine cu toţii. Trecusem prin multe - zile în care ne-am ascuns, două lupte dure - încât să funcţionăm acum perfect ea echipă. Swann era din nou în elementul său în deşert. Pentru ceilalţi terenul era nou, dar eram prea buni profesionişti ca acest lucru să ne deranjeze. Sfârşitul misiunii era la depărtare. de o zi de noi; nici unul nu se îndoia că Nano ne va aştepta de dimineaţă. Ne înţelegeam foarte bine ca indivizi, ceea ce era relativ lipsit de importanţă 4n munca de mercenar, dar face totuşi-viaţa mai plăcută. Dar nu a existat cu adevărat nici un fel de uzură morală^, nici măcar în momentele cele mai grele. Oamenii aceştia cunoşteau prea bine meseria ca să se întâmple aşa ceva!

Gill găsea chiar timp să aibă grijă de băieţi. Cred că îl irita rolul de tată pe care i-l atribuiseră, apelând tot mai mult la el pentru încurajare şi ocrotire. Probabil că îl şi mustra un pic conştiinţa, pentru că din punctul nostru de vedere puteau fi foarte bine nişte simpli saci poştali. Poate că eu eram mai dur cu ei decât ceilalţi, dar mă călcau pe nervi.

La căderea nopţii, eram cu toţii odihniţi şi proaspeţi.

Ne- am întors la râu, l-am traversat, iar apoi am străbătut 5 kilometri de teren accidentat până am ajuns la drum. Aici ne-am trezit printre primele autovehicule pe care Je întâlneam de când părăsisem autostrada; jeepuri şi Land-Rovere se îndreptau spre oraş unde intra un alt drum secundar dinspre vest, ceea ce îl transforma într-un centru important pentru activitatea din deşert pe o suprafaţă de mulţi kilometri în jur. Celelalte vehicule păreau să transporte echipe de specialişti seisrnografi, unii iranieni, alţii occidentali judecând după felul în care erau îmbrăcaţi. Nu aveam altă alternativă decât să mergem alături de ei, dar aveam grijă să ne ascundem cum puteam ~ mai bine sub turbane şi nu am atras atenţia nimănui. Eram cam speriaţi la început, când conduceam printre celelalte vehicule dar, cu trecerea timpului, deveneam tot mai sigur de mine.

– Şi acum ce facem? întrebă Swann, reducând viteza atunci când am zărit primele'case la periferia oraşului.

– Ce dracu' am spus. Avem posibilitatea să recuperăm. Să mergem de-a dreptul, prin oraş. - Am tras pe margine

ca să lăsăm maşinile din urma noastră să ne depăşească. Le-âm spus băieţilor să se întindă -pe podea, apoi am intrai direct în oraş. În momentul în care ne-am apropiat destul, mi-am dat seama că făcusem o greşeală. Avea loc un târg săptămânal - vânzători care îşi lăudau mărfurile de pe jos, catâri încărcaţi cu zeci de coşuri, care abia se^mişcau în urma stăpânilor lor, copii care se zbenguiau printre fustele mamelor, bărbaţi care dădeau covoare pe obiecW din. alamă, femei care pregăteau mâncăruri picante" pe^cărbu^ Am re

dus viteza foarte mult, iar de 'două ori am oprit complet, în timp ce căruţele întorceau cu mare greutate pe strada îngustă şi aglomerată.

Ne aflam chiar în mijlocul oraşului, abia ieşiţi din bazar, când am văzut doi tineri strigând şi alergând către noi dinspre stânga. Calm, am lăsat mâna şă alunece de pe patul armei MP-5, unde.se odihnea perpendicular pe genunchi, pe trăgaci.

19

Cei doi tineri se despărţiră, fiecare repezindu-so spre câte unul din cele două vehicule; bătură în aripi şi în uşi atunci când trecură pe lângă ele, apoi îşi ridicară pumnii deasupra capetelor şi ne. aclamară cu frenezie. Se ridicară şi alte voci din rândul celor mai în vârstă. Credeau că suntem soldaţi revoluţionari. Ne-am ridicât armele şi le-am agitat deasupra capului, în aplauzele entuziaste ale mulţimii. După aceea, am ascuns ia fel de repede armele; nu existau arme marca MP-5 în Iran, iar

oamenii aceştia erau.atraşi de arme asemenea unor şcolari.

– Mai ai şi alte idei jDune? mă întoebă Swann după ce Ieşise din oraş.

– Isuse! am spus. E posibil să fi fost cea mai proastă idee pe care am avut-o vreodată în viaţa mea.

Am avut noroc pă s-a întâmplat aici şi nu la următoarea oprire. Behbehan era mult prea mare ca să trecem prin el în felul acesta/ O oră mai târziu ştiam că ne apropiam de oraş, dar Încă nu văzusem nici măcar o singură locuinţă, când Gill se aplecă în faţă de pe scaunul din spate şi îl apucă pe Swann de braţ.

– Opreşte! spuse el.

Swann trase pe dreapta. Cea de a doua maşină opri şi ea.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

– Sunt pichete în faţă, răspunse Gill. Un avanpost, ceva.

– De unde ştii?

Ezită mult înainte să răspundă.

– Nu ştiu. Spune-i expefienţă de treizeci de ani. Mi-a trecut ceva, aşa pe la nas, care îmi spune că există o tabără pe drumul acela.

Am aşteptat acolo în timp ce Gill şi Swann porniră înainte cu micul Land-Rover. Se întoarseră peste zece minute. Swann oprise motorul.

– Are dreptate, spuse Swann. E o tabără cu douăzeci-douăzeci şi cinci de oameni mai jos pe drum. Sub nici o formă nu se poate merge pe-acolo.

Behbehan era un oraş agitat, răsfirat pe un deal nu prea înalt, mărginit înspre nord de o regiune accidentată şi greu accesibilă. Singura noastră alternativă pentru, a Irece de pichete era să ocolim oraşul pe la sud. Trebuia să revenim pe drumul pe care îl părăseam spre ieşirea din oraş pentru a găsi apoi drumul spre ţărm. Dar pen-Iru a reveni pe ruta est-vest, la jumătatea ocolului de 180 de grade în jurul oraşului, trebuia să traversăm o şosea importantă pe direcţia nord-sud.

Când am ieşit de pfe drum şi am intrat în deşert, am ştiut că începea să ne părăsească norocul. Era ceva ce ţinea tot de instinct, la fel cum ştiuse Gill de pichete. Văzusem prea mulţi oameni, avusesem prea multe misiuni secrete. Dar nu mă aşteptam să facem o greşeală atât de prostească şi de fundamentală şi să neglijăm posibilitatea unor pichete pe celălalt drum.

Am mers prin deşert timp de douăzeci de minute şi nu am văzut pe nimeni. Am ajuns la drum şi am mers pe el fără să încetinim nici un moment. La nu- mai mult de şaptezeci şi cinci de metri spre nord erau câţiva tipi care stăteau în jurul câtorva jeepuri. Indivizii aceştia (frâu'tipici pentru miliţiile rurale de peste tot. Erau lo-

calnici la un fel de petrecere nocturnă în aer liber, practic fără o sferă clară de competenţă sau o structură de comandă. Când hotărau să se joace de-a soldaţii, îşi luau armele, corturi şi alcool, ridicau o tabără şi se distrau pe cinste. , N Ne auziseră pe când ne apropiam prin deşert. Fără sa le treacă vreun moment prin minte, că am putea fi duşmani - din nou mentalitate specifică miliţiilor - aşteptau să vadă cine eram. Când ne-au văzut, ne-au făcut cu toţii semne cu mâna şi ne-au întâmpinat cu strigăte; Le-am făcut şi noi semne la rândul nostru şi am trecut direct de partea cealaltă a drumului. Apoi am apăsat pe acceleraţie cât am putut încercând să o ştergem cât mai iute de-acolo, dar locul era extrem de accidentat aşa că doar ne-am hurducat cu 15-20 kilometri pe oră.

Se auziră două focuri de armă, trase în aer, apoi alte strigăte, de data aceasta denotând urgenţă.

– Lumini în urma noastră, spuse Gill întorcându-se pe scaun.

Una din maşinile lor venea cu viteză pe drum. La luminile unei a doua maşini am.văzut cinci sau şase tipi urcându-se în ea şi apoi'luându-se după, noi. Nu a tras nimeni în direcţia noastră. Poate că veneau să vadă dacă nu eram un grup cu care vroiau să fie şi ei. Dar când au ieşit de pe drum, s-au răsturnat.

Indivizii rămaşi la pichet au ştiut că ceva nu era în regulă când noi nu ne-am întors să îi ajutăm. S-au repezit să vadă de camarazii lor. Jeep-ul se răsucise complet în aer

şi aterizase la loc pe roţi. Câţiva dintre ei săriră din nou în maşină şi se luară după hoi, când văzură că nu era nici unul grav rănit. Începu o urmărire confuză la lumina unei luni strălucitoare.

Gill şi Yves erau mai buni şoferi decât şoferul jeepului şi în curând acesta nici nu se mai văzu. Ne-am îndepărtat şi mai mult de urmăritori, când cel de-al doilea Land-Rover al nostru se ridică mult peste o ridicătură, se desprinse de la pământ şi se prăbuşi în. albia nu prea adâncă a >unui torent. Gill şi Iepurele Doi au fost aruncaţi în spate ca nişte saci cu cartofi. Vehiculul se răsuci, se balansă, apoi căzu înapoi pe cele patru roţi. Yves reuşi să îl oprească.

Swann apăsă cu putere frâna şi am sărit afară. Gift era doar zdruncinat, dar puştiul era leşinat. I-am aruncat înapoi pe locurile lor şi am pornit iar.

Am ajuns la cel de-al doilea drum, de data aceasta apropiindu-ne cu mai multă grijă decât înainte. Am stins luminile la o sută de metri depărtare şi am înaintat încet, cu viteza întâi. Chiar când ajungeam la marginea drumului, un Land-Rover trecu ca o săgeată prin faţa noastră fără să ne vadă, îşi continuă drumul câteva sute de metri, întoarse şi apoi porni cu viteză înapoi, spre oraş. Aflaseră de noi de la celelalte pichete şi trecuseră prin oraş iar apoi ieşiseră pe drumul acesta mai repede decât reuşisem noi să străbatem regilmea. Eram prinşi ca într-o capcană între jeep-ul din urma noastră şi Land-Rover-ul tio pe drum. Şi iată-i că veneau.

– Faruri în spate? strigă Swann.* Continuau să aibă un handicap de vreo doi kilome^ tri, dar distanţa se reducea văzând cu ochii. Trebuia să Hcoatem din cursă una din cele două maşini înainte să îşi unească forţele. Am ales-o pe cea de pe drum, dinaintea noastră, sperând că numai unuţ din vehiculele noastre fusese observat.

Am sărit în celălalt Land-Rover şi Yves a parcurs în viteză câteva sute de metri de drum cu luminile stinse. Am ieşit de pe şosea şi am aşteptat.

Swann intră pe şosea şi aprinse farurile chiar când Land-Rover-ul iranienilor dispărea în oraş. Iranienii frânară brusc, întoarseră dinţr-o singură mişcare şfse repeziră înapoi către el. Swann porni în direcţia noastră. Mai întâi prima, apoi a doua maşină trecură în goană pe lângă noi, acum la o distanţă de numai douăzeci de secunde. Am intrat pe şosea cu luminile stinse şi am pornit cu luată viteza după ei.

Swann micşoră uşor viteza pentru a-i lăsa pe iranieni să se apropie de el. Strigau cu toţii foarte agitaţi când unul dintre ei se întoarse şi ne depistă pe urmele lor. Crezând că eram cei care veniseră de pe celălalt drum, ne făcură semne să ne apropiem de ei. Le-am făcut şi eu semn cu mâna, dar Yves îşi păstră poziţia.

Începură să ţintească din Land-Rover când au micşorat distanţa la treizeci de metri. Gill îl strigă pe Swann. Apăsă frâna până la fund, întoarse volanul pe trei sferturi ţii opri Land-Roverul de-a latul, blocând astfel drumul.

Iranienii apăsară şi ei cu putere pe frână şi maşina derapă, aşezându-se tot de-a latul. Am condus maşina noastră până la marginea drumului. Erau prinşi în cap-cana unui foc1 încrucişat. Începură să tragă, dar nu au reuşit nici măcar zece rafale. Timpul era mai preţios decât muniţiile. Vedeam deja farurile celei de a doua maşini apropiindu-se din depărtare. Trebuia să terminăm totul repede, fără să dăm foc Land-Rover-ului lor. Ne-am dat drumul. În câteva secunde erau sfâşiaţi de focul pistoalelor automate. Swann luă repede direcţia după lună şi am început să gonim prin deşert.

La un moment dat. În următoarea jumătate de oră, i-am pierdut pe urmăritorii noştri şi ne-am reluat direcţia iniţială înspre vest. Am pornit cu viteză pe drum, căutând cu disperare punctul de ieşire. La circa trei kilometri de satul următor, când drumul o lua uşor spre nord-vest trebuia să virăm către sud ca să întâlnim un râu în unghi drept faţă de noi. Râul acela însemna începutul drumului către ţărm. Dar nu aveam cum să ştim unde era fără să ajungem aproape chiar la sat. Căutam o vâlvătaie de gaze de la un câmp petrolier care se afla chiar dincolo de sat. Trebuia să luăm direcţia după aceasta şi apoi să mergem înapoi trei kilometri până găseam drumul care ne interesa. Asta însemna că, dacă nu ne grăbeam de mama focului, intram din nou chiar în cei care ne urmăreau.

Am mers cu toată viteza cam o oră înainte să vedem vâlvătaia în depărtare. Un sfert de oră mâi târziu, era posibil să nu o mai fi observat în lumina zorilor; se profila pe umbra unui deluşor şi era repede estompată de

lumina soarelui de dimineaţă. Am stabilit repede direcţia. Zece minute mai târziu, părăsisem drumul şi ne îndreptam spre sud prin deşert.

Acum lumina era mai puternică. Eram la mai puţin de doi kilometri de drum când am văzut în faţa noastră râul. Swann acceleră. • Trebuia neapărat să ne ascundem.

– Astăzi e nouăsprezece, am spus.

Nu răspunse nimeni, dar ştiau ce gândeam. Nano era de-acum încapă de o zi şi o noapte, iar noi eram încă departe de ţărmul mării.

Îmi pare rău de felul în care-am luat ultima dată direcţia, spuse Swann. Eram prea departe de sursa de lumină pe care o aveam la dispoziţie. Destul loc pentru a face o greşeală.

Părea că fiecare" kilometru pe care îl străbăteam comprima problemele care ne stăteau în faţă într-o masă tot mai densă.

Am aruncat o privire în urmă când am intrat în râu. Trei camioane de armată trecură îndepărtându-se de noi. Mi-am dat seama eă lucrurile ar fi putut sta mult mai rău. Urmăritorii noştri nu avuseseră timp să comunice cu Te-' heranul în legătură cu noi. Nu aveau cum să ştie în ce di-ivcţie mergeam pentru că nu aveau nici cea mai mică idee cine eram. Puteau presupune că eram gherile, forţe antirevoluţionare gare se îndreptau spre cine ştie ce punct nigur de pe hartă. Nu aveau nici un motiv sa presupună că mergeam spre ţărm.

Ne îndreptam spre un drum de coastă lângă Ban- dar-e-Deylam şi eram convins că nu vom fi deloc în siguranţă când vom ajunge acolo. Cum se va afla la Qum sau la Teheran de acţiunea noastră din noaptea precedentă, îşi' vor da curând seama cine eram şi nu le va fi deloc greu să urmeze dâra de cenuşă pe care le-o lăsasem la îndemână în urma noastră de când părăsise» autostrada cu. două zile în urmă. Vom fi daţi în urmărire generală în întreaga regiune. Din fericire, ne mişcăm din nou într-un teritoriu cu populaţie rărită, deşi nu era nici pe departe atât de neospitalier.ca cel pe care îl cunoscusem înainte. Deşertul renunţa la drepturile sale în favoarea savanei fără nici cea mai mică tragere de inimă şi, din loc în loc, erau presărate oaze cu apă şi copaci umbroşi.

– Unde dracU' sunt avioanele de cercetare? întrebă

Gill.

Am ridicat din umeri instinctiv, dar nu apăru pe cer nici unul. În curând simţeam miros de baltă marină şi de apă sărată. Am străbătut ultimii 35 de kilometri dintre râu şi ţărm în două ore şi jumătate.

Am ajuns pe un promontoriu lung şi am oprit cele două Land-Rovere acolo unde iarba se sfârşea la capătul unui mal înalt şi abrupt dincolo de care, dune uriaşe de nisip alb se întindeau până la o mare neagră cu irizări albastre. Drumul de coastă era chiar sub noi, la circa 4 kilometri mai departe. La nord-vest de noi, chiar pe linia orizontului, am zărit două platforme petroliere marine.

Gill scoase un binoclu din raniţa pe care o salvase din camionul în flăcări.

– Cred că sunt sondele de la Hendijan şi Bargan- shar, spuse el şi apoi se întoarse la hărţi să studieze traseul. Suntem cam la 15 kilometri de punctul de întâlnire.

.- Nu-i rău deloc, şi asta o spun eu, zise Swann.

– Acolo e locul de întâlnire, continuă Gill arătând spre un promontoriu şi o plajă dintre noi şi sondele din larg.

Am luat binoclul. Sperasem să văd un punct care să fie avionul lui Nano, dar nu îl zăream" nicăieri. Acum se ascundea, venind să ne ia doar în zori şi în amurg.

– I-am luat locul lui Yves la volan şi am coborât până la drumul de coastă urcând şi coborând de pe dunele uriaşe. Swann, în prima maşină, o luă încet în josul ultimei dune care se termina într-o vale abruptă la marginea drumului. I-am văzui roata din faţă dreapta trecând peste un bolovan pe jumătate îngropat în nisip. Maşina se lăsă în jos cu putere, intră într-o altă jpiatră, se răsuci şi derapă într-o parte până ce se lovi de fundul dur al văii cu un zgomot puternic, înnebunitor. Trupurile se împrăştiară peste tot. Land-Rover-ul se dădu peste cap o dată, continuă mişcarea şi ateriză pe spate. În mod absolut miraculos nu lovise pe nimeni.

– Cine-i rănit? am întrebat.

Swann se ridică în picioare cu greutate şi dădu din cap. Lui Gill i se tăiase respiraţia dar nu era rănit. Ie- purele

Unu arăta posac dar, în afară de un genunchi jupuit, nu avea nimic. Ne-am întors cu toţii către Iepurelet Doi.

Era prăbuşit la pământ şi se ţinea de braţul stâng care atârna fără vlagă. Era rupt imediat sub cot. Puştiul scâncea, tremura tot şi se vedea că suferă teribil. Pierdusem atelele şi morfina atunci când a ars camionul. Gill încercă să îndrepte fractura, dar puştiul se contor-' sionă şi urlă de durere mai să trezească şi morţii. L-am lăsat aşa cum era, i-am prins cu cureaua partea de sus a braţului de trup şi i-am legat încheietura peste mijloc.

– S-a rupt osia, mă informă Marcel ridicând din umeri.

Ne-am înghesuit cu toţii în Land-Rover-ul care mai rămăsese şi am traversat drumul d£ coastă. Ajunsesem, pe coastă la nord de orâşul Bandar-e-Deylam. Locui de întâlnire era la vest de noi, între oraşele Bandar-e-Deylam şi Hessar, unde o peninsulă micuţă dar mult ieşită în larg împărţea litoralul în două golfuri mici. Nano ne aştepta în primul din cele două golfuri.

Şoseaua trecea pe deasupra unei linii abrupte de coastă despărţită de mare de o întindere lată acoperită de dune. O fâşie verde pe toată lungimea coastei adăpostea mai mulţi oameni decât ne obişnuisem noi să vedem în interior.

– N-are cum să nu vadă avionul vreun ţăran sau vreun pescar, spuse Swann.

– Cu toată activitatea legată de exploatările petroliere de aici, spusei eu, un hidroavion nu e ceva nou în zona aceasta. Cum îl vor vedea,, imediat îl vor şi uita.

– = Ur> ţăran, poate, spuse Gill. Un marinar? Asta-i altceva.

Eram cu toţii perfect conştienţi de viesparul pe care îl stârnisem. Nu aveau nici un motiv să nu ne caute de-a lungul coastei. Orice om care se uita la o hartă putea foarte bine gândi că ne îndreptam către marele port petrolier Bandar-e-Shahpur ca să încercăm să fugim la bordul unui cargobot apusean. Era o alternaţivă evidentă pe care o ţineam în rezervă în caz că devenea necesar aşa ceva.

– Ce facem agum? spuse Yves când apăru în faţa noastră Bandar-e-Deylam.

– Ne duci prin el! i-am ordonat.

După numai câteva sute de metri de la intrarea în sat,-ne-am dat seama că repetasem greşeala de a trece prin mulţime în loc să o ocolim. Locul era un furnicar de camioane şi vehicule cu tracţiune pe patru roţi care deserveau sondele din sud, geologi străini, şoferi, petrolişti şi circa zece grupuri mici ale miliţiei. Yves pătrunse cu Land-Rover-ul pe prima stradă laterală şi ne-am continuat drumul pe străzile din spate până am ajuns în zona care se întindea la vest de oraş.

Ne ţinem acum departe de drumuri şi treceam printre dealurile din imediata apropiere a plajei; pentru ochii unui străin, eram încă o patrulă de coastă.

N La ora trei ajunsesem la destinaţie. Avionul nu se vedea nicăieri.

– Puştiul nu arată deloc bine, spuse Gill. Poate să facă un şoc, dacă nu îi punem la loc osul.

■- Nu mă atingeţi, strigă Iepurele Doi, apoi vocea îi deveni rugătoare. Vă implor!

Yves îl ţinu de spate iar eu i-am acoperit gura cu mâna. Gill pipăi braţul băiatului pe toată lungimea, apoi îşi încleştă pumnul mare pe încheieţura subţire şi trase încet în jos şi spre în afară. Băiatul dădu drumul unui ţipăt puternic, dar înăbuşit. Osul alunecă la locul său ca un sunet perceptibil. Iepurele Doi leşină.

Am făcut o atelă dintr-un bambus sălbatic ce creştea în apropiere, iar Gill îl pansă cât se putea de bine. cu ochiul format a unui vechi meseriaş. Am tras Land- Rover-ul aproape de un deal, l-am acoperit cu bambus şi ierburi şi ne-am aşezat să aşteptăm apusul soarelui.

– De unde ştii că tipul se ascunde? întrebă Yves. De unde ştii că nu a venit şi apoi a plecat?

– Pentru că îl cunosc pe Nano, am spus. Contez pe el, exact aşa cum contez şi pe tine.

Yves era îngrijorat pentru fratele său, dar nu îmi plăcea această presupunere. Acum era ora cinci; toate aceste

întrebări îşi vor găsi răspunsul peste două ore, când Nano trebuia să fie pe plajă. Trecea din când în când câte un elicopter de-a lungul ţărmului sau la câteva mile mai spre interior. Am stat liniştiţi la adăpostul dunelor, mişcându-se cât mai puţin posibil, până cu o oră înainte de apusul soarelui. Apoi am hotărât să mergem cu Land-Rover-ul cât mai aproape de plajă, chiar dacă asta însemna că ne expuneam unui pericol mai mare.de a fi descoperiţi. Când Nano va veni. va trebui să plecăm imediat.

Am parcurs ultimii 3 kilometri cu viteza întâi şi a doua, rugându-ne să nu apară deasupra noastră nici un avion de cercetare. O briză puternică de mare sufla nisipul din jurul nostru.'Am urmat curbura primului golf, apoi am urcat pe culmea promontoriului care pătrundea încă o milă în mare.

Swann- şi cu mine am pornit să facem o recunoaştere a plajei lăsându-i pe ceilalţi să stea întinşi lângă Land-Rover. Am străbătut un kilometru în sens invers pe creasta promontoriului, apoi m-am lăsat la pământ. În spatele plajei, vântul depusese strat peste strat formând dune gigantice, ale căror vârfuri erau în permanenţă spulberate. Ne-am lăsat la pământ la marginea unei dune, mult 'deasupra plajei. Am cercetat ţărmul cu binoclul căutând semne care să îmi arate că Nano fusese deja acolo.

– La dracu'. l-am auzit pe Swann. spunând încetişor, în timp ce mă atingea pe braţ şi îmi arăta ceva în spate, peste umărul meu.

Deasupra plajei din spatele nostru, planau două elicoptere ale forţelor aeriene, care ieşiseră apoi din raza1 noastră vizuală, undeva în partea cealâltă a crestei. Unul din ele, care îşi continuă zborul către sud reapăru un minut mai târziu. Ne-am grăbit să ne întoarcem ca să îi prevenjm pe ceilalţi să stea ascunşi, apoi Swann şi cu mine ne-am apropiat să descoperim ce se întâmpla. Era aproape Întuneric atunci când am urcat pe promontoriu. Vârful era un mic podiş acoperit cu ierburi pitice. Ne-am lăsat la pământ, apoi ne-am târât înainte către capătul promontoriului.

Mi-am ţinut brusc respiraţia.

Pe plajă mişunau soldaţi care ridicau o tabără, fuseseră deja înălţater patru corturi mari. Se mai descăr- cau încă arme şi materiale din elicopter.

Ancorată la o sută de metri în larg, se vedea o navă de patrulare bine consolidată. Mare; de douăzeci de picioare, după părerea mea. Cu pupa îndreptată către ţărm.

Legat de prora navei de patrulare, plutind liniştit în nemişcarea serii, era hidroavionul nostru.

21

Ţi-am spus că Nano va fi aici, i-am spus luiSwann.

– Ce crezi că s-a întâmplat? *

– Tipii ăştia nu sunt. aici de mult timp. Mai sunt încă fel de fei de lucruri împrăştiate pe plajă. Părerea mea e'că

l-au capturat pe Nano azi-dirfiineaţă sau în cursul zilei. Ridică tabăra să-ne întindă o cursă şi, după ritmul cu care se mişcă, nu ne aşteaptă prea curând. Nici măcar nu au pus pe cineva de pază.

– Omul tău e acolo? întrebă Swann. -}

– Nu îl văd nici pe el nici pe altcineva care ar4 putea fi copilotul.

Mi-am imaginat un scurt scenariu. Probabil că Nano a venit în golf în dimineaţa aceea să ne ia, au fost reperaţi şi luaţi de nava de patrulare. Le-o fi spus o poveste cu motorul^ care nu funcţionează, apoi cu trafic <le arme sau contrabandă cu droguri, dar mai devreme sau mai târziu au anunţat prin radio că au găsit un hidroavion cu doi spanioli la bord/ Noi practic desenasem o săgeată îndreptată spre plajă cu toate prostiile pe care le făcusem pe drum - conducta aruncată în aer, un blocaj rutier distrus la sud de ea, împuşcăturile de la Behb'ehan. Unei unităţi de informaţii i-ar fi trebuit cam trei minute să*, aşeze toate aceste fapte pe o hartă şi să îşi dea seama, că urma să fim luaţi de acolo. Singura întrebare care se punea era - de ce nu ne întinseseră deja o cursă? Nano îi convinsese că nu trebuie să sosim decât peste două-trei zile.

– Ştiu la ce te gândeşti, spuse Swann.

– Avionul acela este singura noastră posibilitate de a o şterge de aici, am zis. , - la să ne gândim la nişte variante, spuse el. Putem încerca să ajungem până la

Bandar-e-Shahpur şi acolo să ne strecurăm pe un vapor american.

– Nu avem destulă benzină ca să ajungem aşa de departe, am răspuns. Putem scăpa de tot echipamentul, să intrăm pe terenurile petrolifere şi să încercăm să ne dăm drept străini de la o instalaţie de foraj. Încercăm să facem rost de ajutor de la cineva. Cum ţi se pare?

– Pute! spuse el.

– De acord!

Suna frumos şi romantic când spuneai că vrei să găseşti ajutor în deşert, dar aşa ceva nu se întâmpla niciodată. Oamenii nu vroiau să ştie. Preferau să îşi salveze propria piefle. Tot aşa cum nu intra în discuţie nici Bandar- e-Shahpur. Rămăsesem cu un singur vehicul pentru şapte oameni şi aveam prea puţin combustibil ca să ajungem în portul Golfului. Transportam un puşti cu un braţ rupt. Rana lui Marcel Verbruggen nU era într-o stare critică, dar îl slăbea din cauza lipsei de odihnă şi îngrijiri.

Swann şi cu mine ne-am uitat încă o dată la golf ca la singura-cale viabilă de evadare. Avionul nostru, îmbrăcat în roşul şi galbenul strălucitor al Forţelor Aeriene Spaniole, părea o jucărie pe apă. Nava argintie de patrulare de-lângă avion şi siluetele micuţe de pe plajă conferau scenei aspectul ciudat al unui joc de copii.

– Cunoşti nava? l-am întrebat pe Swann.

– Model franţuzesc, răspunse. Cu un echipaj de doisprezece până la treisprezece. Tun Oerlikon de douăzeci

de milimetri la pupă. Mitralieră puternică şi lansator de rachete în. faţă.

Am numărat trei marinari pe plajă plus trei într-o barcă mică de cauciuc cu motor exterior care circula între vapor şi ţărm.

– Probabil că Nano este pe vapor împreună cu căpitanul şi cu restul echipajului, am presupus eu.

Am numărat pe plajă doisprezece oameni în uniforme, pe care Swann i-a identificat ca aparţinând infanteriei marine. Erau cu toţii înarmaţi cu< puşti mitraliere şi arme automate, dar nu se vedeau nicăieri mitraliere amplasate;

Se vedeau în schimb, destule lucruri răspândite pe plajă ca să le ajungă pentru o săptămână.:> - Puşcaşii iranieri sunt foarte buni, spuse Swann. Dar sunt al dracului de neglijenţi. Ne cred la peste opt sute de kilometri de aici.

Ne-am târât cu grijă înapoi până la Land-Rover.

– Avionul e acolo_? întrebă nerăbdător Iepurele Doi; se hrănea cu visul că siguranţa era doar la o oră de el.

– Ba bine că nu, am răspuhş.

Iepurele Doi îşi apucă braţul rupt cu mâna şi scânci de durere când le-am spus ce, a trebuit să facem. Iepurele Unu se retrase în cochilia lui. Ceilalţi ne-am apucat, de treabă.'

Ca să îl fac să se gândească la altceva, i-am ordonat Iepurelui Doi să ajute la îngroparea Land-Roverului sub ierburi şi nisip. Douăzeci de minute mai târziu, am luat tot echipamentul pe care îl puteam transporta şi am început să urcăm pe promontoriul de deasupra plajei. Solicitările fizice din timpul urcuşului mi-au lăsat mintea limpede să pot pune la punct un plan care îmi tot. umblase prin cap. Am ajuns pe culme când mai era încă destulă lumină, aşa că i-am putut observa pe oamenii de pe plaja de sub noi. Jumătate dintre ei se învârteau încă de colo-colo de parcă aşteptau ordine. Erau ca de obicei plini de încredere şi neglijenţi; tot nu stabiliseră puncte de supraveghere, Air» privit şi am aşteptat apusul soarelui.

Ultimul drum îl slăbise mult pe Marcel. În timp ce mă uitam, şi-a înăbuşit un geamăt de durere.

– Nu participi la acţiunea asta, i-am spus. Vei sta aici cu băieţii.

Va veni un moment când va trebui să îi urc în avion în mare grabă. Trebuia ca cineva să stea în urmă cu puştii aceştia, să îi facă să stea ascunşi şi să nu se îndepărteze.

– Merde de merde, a fost singurul său comentariu.

– Cum ajungem ia avion? întrebă nervos\ Iepurele Unu.

– Ai să înoţi, i-am spus.

Conform planului meu, câţiva dintre noi urmau să pună mâna pe avion, apoi ceilalţi vor înota câte doi. Vom tăia

geamandurile iar apoi vom pluti până ce ne vom în-depărta de navă şi abia atunci vom porni motoarele. v

– Nu înot tot drumul până acolo, spuse el.

•- Ba ai să o faci al naibii, băiete, i-am spus furios.

– Mai degrabă mă omori aici. Nu înot aşa de bine.

Mi-am dat brusc seama cât de imposibil 'era planul meu. ll puteam trage până acolo de păr pe Iepurele Unu dacă era necesar, dar nu îi. puteam duce pe Iepurele Doi şi pe Marcel fără o barcă. Şi îl uitasem pe Nano. Dacă era acolo - pe ţărm sau în navă - pleca şi el cu noi. Iepurele Unu îmi văzu expresia feţei schimbându-se. Mă apucă de braţ.

– Doar nu vă gândiţi să vă luptaţi cu treizeci de oameni? Nu fiţi nebuni! imploră el. Or să ne omoare pe toţi.

Swann se întoarse furios spre el.

– Dacă nu taci din gură, spuse el, îţi bag pumnul pe gât şi îţi trag limba afară cu rădăcină cu tot!

Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte ca noaptea să cuprindă plaja a fost un marinar care muta echipajul elicopterului în nava de patrulare. Vor mânca şi vor dormi mult mai confortabil decât cu puşcaşii. M-am uitat la avion. Plutea liniştit, aproape uitat; doar valurile clipo-ceau la pontoane.

Când se lăsă întunericul ne-am încărcat armele şi ne-am pregătit de luptă. Lăsându-î pe Marcel şi pe cei doi iepuri

pe loc, am pornit cu grijă în jos, spre un loc pe plajă la nu mai mult de o sută de metri de tabăra puşcaşilor marini. În timp ce ocupam o poziţie defensivă printre dune, i-am dat lui Gill, câteva instrucţiuni rapide.

Îşi descălţă cizmele şi îşi scoase toate celelalte haine, în afară de uniformă. Îşi prinse arma cu cuţitul şi apor se târî pe burtă, ca un şarpe; traversă nisipul şi intră în apă. Înota bras tară cel mai mic zgomot şi fără ca pe suprafaţa liniştită a apei să apară măcar o undă, dar avansa penibil de încet. Curând totuşi, capul său, care până atunci apăruse şi dispăruse din nou sub apă, se pierdu în noapte. Douăzeci de minute mai târziu am văzut prora avionului afundându-se uşor, apoi balansându-se de zece-cinspre- zece ori în timpul cât s-a strecurat la bord. Trecu o oră.

– Uite-l! spuse YVes..

L-am văzut la câţiva metri în larg, apropiindu-se de mal, o dată cu valurile care clipoceau. Când ajunse pe nisipul uscat, rămase întins cinci minute să îşi recapete suflul înainte să se târască înapoi până la noi. Se prăbuşi pe spate gâfâind.

■- E o linişte de mormânt acolo, spuse în cele din urtnă. Sunt oameni la bord, dar sunt cu toţii dedesubt. N-au pus nici măcar un om de pază pe punte. Am reMşit să intru în avion pe uşa magaziei.

– Ce-ai făcut cu echipamentul? l-am întrebat nerăbdător.

Avionul fusese percheziţionat, dar iranienii nu ştiau ce anume căutau. Dacă Nano ascunsese ca lumea lucrurile, era posibil să le fi trecut cu vederea.

– Ia-o încet, Gayle, spuse Gill. Dă-mi o şansă. Pungile cu exploziv.erau acolo, ascunse în spaţiile de sub scaune. N-am reuşit să găsesc mortierele

– Unde sunt pungile?

– Le-am lăsat pe nisip. Eram prea obosit să le car până aici sus.

Yves porni să recupereze pungile cu explozivi.

– Lasă-le, am spus.

Am început să mă gândesc, dar nu puteam face nimic fără mortiere.

– Trebuie să găsim mortierele, am spus în timp ce mă dezbrăcăm. Mă duc să mă uit şi eu.

– Mai lasă-mă câteva minute, spuse Gill, şi mă întorc cu tine.

Am înotat cu el înapoi până la avion când îşi reveni. Am descoperit că abia îmi mai trăgeam sufletul după o sută de metri. <^ill şi Swann erau antrenaţi pentru aşa ceva, dar eu nu eram obişnuit. Uniforma mă trăgea ca o adevărată ancoră marină. Am început să mi-o scot, apoi m-am răzgândit. Pur şi simplu nu mă puteam duce la luptă în maieu şi chiloţi. Am fobia mea când e vorba să

mori îmbrăcat în lenjerie de corp. Cei mai mulţi soldaţi gândesc la fel.

Gill*înota în faţă şi când am pus mâna pe ponton era deja în avion. M-am odihnit două «minute, apoi am făcut un pas pe scara mobilă de pe fuzelaj şi mi-am dat drumul în cală.

Ne-am uitat câteva minute la'navă din.carlinga, apoi ne-am apucat să desfacem avicfnul bucată cu bucată. Douăzeci de minute ne-am simţit frustraţi.

– Uite-le, am spus, sfâşiind spatele de la scaunul pilotului.

Nano le legase cu grijă printre ţevile din cele două locuri din carlinga, apoi le ascunsese sub o husă textilă. Am căutat o jumătate de oră încărcătura pentru mortiere, dar fără noroc.

– Ar putea fi în căuş, sub apă, sugeră Gill.

Se lăsă din nou în apă, apoi dispăru sub suprafaţa apei tiinp de şaizeci de secunde. Plămânii îi explodau când a ieşit la suprafaţă.

– Nu-i acolo, găfâi el. N

:- E pe navă, am spus.

– Ce facem?

– Mergem să o căutăm. Dar mai întâi ducem chestiile astea pe ţărm.

Am luat fiecare câte una..din'1Jmortierele de cinci kilograme şi jumătate- fiecaresi amv început^^ înotăm.pe;o parte către ţărm.'Gill a' a juns^u^ zece ^minute înaintea •mea la ţărm. În cele din^urmă^am^iimţH pământ solid 'sub picioare. M-am târât până lâ'grup trăgând mortierea după mine.

Faţa lui Yves se lumină când'ne văzu,, dar se întunecă la fel de repede.

– Unde sunt proiectilele pentru mortiere? întrebă.

– Pe navă. Trebuie să fie, spusei.

•- Aţi urcat pe navă?

– Nu, dar ne-am uitat la ea mult timp.

– Spaniolii tăi sunt acolo?

– Nu ştiu. E o linişte de mormânt pe navă. Oricum, trebuie să îi luăm şi pe ei. Nu reuşesc să pilotez avionul singur. În plus, eu nu-mi las oamenii.

– Asta înseamnă, spuse Swann, că trebuie să atacăm ambele grupuri. <4

– Trebuie să începem cu nava, am răspuns. Chiar dacă i-am dovedi pe cei de pe plajă fără mortiere, lucru de care mă îndoiesc, tunurile de pe navă ne-ar doborî. Gill, tu şi cu Yves pregătiţi-ne o poziţie bună pe plajă. Swann şi cu mine ne ducem pe navă.

Singura noastră speranţă de a câştiga acest joc era de a face această primă treabă fără zgomot, dar trebuie

făcută neapărat. Ne-am pus grenade şi cuţite la cingătoare, apoi câte un MP-5 cu amortizor pe spinare. Am luat fiecare câte o pungă cu exploziv de pe plajă. Am intrat în apă pentru a treia oară. Era trecut bine de miezul nopţii când ne-am atins ţinta. Ne-am urcat în avion ca să ne odihnim înainte să abordăm nava.

Am intrat din nou în apă, am adus barca de cauciuc de la pupa navei şi am legat-crla proră, unde nu putea fi văzută de oamenii de pe ţărm. M-am căţărat înapoi în avion împreună cu Swann.

– S-au aşezat cu toţii pentru noapte, spuse el.

Singurul sunet care venea de pe navă era murmurul abia auzit a trei oameni care stăteau de vorbă în timonerie. Ceilalţi păreau să doarmă. Uşa de la timonerie, care dădea spre "noi, era închisă. La câţiva metri în faţă era o punte neacoperită care ducea spre cabinele echipajului.

– Câţi sunt la bord? am întrebat.

– Am văzut cel puţin jumătate din echipaj pe ţărm. Vreo şase sau opt aici.

– Să mergem!

22

Ne-am lăsat în mare şi am înotat pe sub apă până la pupa navei, unde am ieşit la suprafaţă şi ne-am agăţat de ţevile turbinelor. Se putea urca uşor, pe o scară mobilă, direct pe punte, dar se vedea de pe ţărm, aşa că ne-am căţărat iute şi am rămas întinşi pe punte. Ne-am

furişat înainte spre covertă când nimeni nu a mişcat nici pe navă nici pe ţărm.

În timonerie, stăteau trei ofiţeri care discutau şi beau cafea. Mă gândisem să ne ocupăm întâi de cei care dormeau, dar nu aveam nici o speranţă că puteam trece pe covertă fără să fim văzuţi. I-am făcut semn lui Swann cj* îi vom termina mai întâi pe aceştia. Se încruntă. Luminile din timonerie erau aprinse; acţiunea noastră pulea fi văzută de pe ţărm. Unul dintre ofiţeri veni pe punte şt intră dedesubt, în cabina de la proră, în timp ce încercam să rezolv în minte acest lucru.

Cum a dispărut, Swann şi cu mine am păşit în linişte în timonerie. Două rafale au şuierat din arma mea MP-5. Amândoi bărbaţii au murit instantaneu. Swann a stins luminile, apoi s-a repezit afară şi ş-a lipit de peretele de dincolo de puntea în aer liber.

Răgazul de linişte a fost curmat de paşi care veneau dinspre, cabina de la proră. Bărbatul care tocmai coborâse apăru de pe punte, curios, dar nepăsător. Înainte ca piciorul rămas în urmă să atingă puntea, Swann îl cuprinse pe după gât cu braţul, îl răsuci -şi îşi implântă adânc cuţitul în rinichii omului. Acesta se prăbuşi în faţă şi căzu, împreună cu Swann,'peste balustrada de la punte. S-au rostogolit de-a lungul balustradei, ^apoi s-au răsturnat peste ea. L-am înşfăcat pe Swann de cămaşă în timp ce el îl ţinea pe mort de piept. Ne-am legănat periculos câteva secunde, apoi, încet, ne?-am recăpătat echilibrul. Trupul inert trecu de partea cealaltă a balustradei. Am tras ca nebunii cu

amândouă mâinile - aveam spatele complet neacoperit - până când Swann îşi recapătă echilibrul. Am tras cadavrul pe punte şi l-am întins. Ne-am reglat respiraţia. Swann dădea din cap ca în faţa unui miracol. Coborârăm.

Luminile erau aprinse în prima cabină care era o combinaţie între cambuză [8] şi popota marinarilor. Cei doi "piloţi ai elicopterului dormeau pe nişte bănci de-a lungul pereţilor. O uşă de lângă peretele despărţitor se bălăbănea încoace şi încolo. Dincolo de ea, se vedea cabina întunecată unde dormeau marinarii la proră.

Din doi paşi ca de pisică am străbătut camera. Am pus o mână, peste gura omului care dormea, având grijă ca bărbia să îi fie în podul palmei, cu degetele pecetluindu-i buzele. I-am prins capul la încheietura braţului şi l-am tras în sus. A dat din picioare şi şi-a deschis gura, dar mi-am apăsat degetele pe gâtlejul lui, iar cu mâna liberă i-am înfipt cuţitul în gât şi C14 o mişcare spre spate a mâinii, i-am tăiat beregata.

Swann şi-a omorât omul cam în acelaşi fel. Amândoi bărbaţii se zvârcoleau în chinurile morţii.

Se a(izi o voce dinspre camera cu paturi. Dintr-o singură mişcare Swann puse cuţitul în teacă şi înşfacă pistolul MP-5 de pe masa pe care îl lăsase. Un marinar tânăr, pe jumătate adormit şi doar cu chiloţi şi maieu pe el, păşi în cameră. Clipea des şi îşi mai freca încă ochii atunci când Swann îi puse ţeava în piept şi trase trăgaciul.

Arma se blocă.

8 Magazie de alimente pe navă. (N.Tr.)

ll lovi* cu patul puştii în bărbie şi îl trimise înapoi, prin uşa deschisă, în cabina de la proră. Swann-se împiedică de tocUl uşii şi se rostogoli în întuneric peste marinar. Căzură amândoi în spaţiul dintre paturi. Alţi doi marinari, încă ameţiţi de somn, săriră din paturi peste perechea de dedesubt. Lovită cu piciorul în timpul luptei, uşa se închise.

Am deschis uşa şi am tras la nivelul pieptului. Am ucis un om şi i-am făcut praf braţul celui de-al doilea. Am alergat în interior şi l-am ucis cu cuţitul în timp ce urla de durere. Swann nu făcuse o treabă prea bună cu marinarul de pe duşumea. I-am înfipt cuţitul în stomac. Ne-am întors în cambuză, am luat armele şi am aşteptat. "

Doar linişte, în barcă şi pe ţărm.

Ne-am despărţit şi am străbătut în fugă nava. Omorâscm întregul echipaj al navei, dar nu ei mă interesau în mod. deosebit.

– Nano nu-i aici, i-am spus lui Swărih:

– Âm găsit proiectilele pentru mortiere, îmi răspunse. Erau aşezate pe punte, la pupă.'

Swann potrivi focosul de pe pungi să declanşeze explozia în treizeci de minute, apoi le fixă pe fuzelaj, sub nivelul apei. Aduse barca de cauciuc pe partea navei care nu se vedea dinspre ţărm. Între timp, l-am proptit pe unul din ofiţerii morţi într-un scaun lângă timonă şi am aprins din nou luminile.

I-am trecut lui Swann cele şase proiectile, am aruncat odgonul care fixa avionul de barcă şi am coborât în barcă lângă el. Din zece lovituri rapide de vâslă eram lângă avion. Am încercat să îl împingem cu vâslele mai departe de barcă. Avionul se roti la 180°, apoi se opri. Uitasem de ancora din coadă care îl împiedica să se izbească de navă.

– Chestia asta e ancorată, spuse Swann; îşi scoase cuţitul şi începu să taie odgonul.

– Încetează! i-am şuierat. Dacă îl. tai, fa fi dus pe curent şi nu avem nici o posibilitate sS intervenim.

M-am căţărat în avion şi am luat ancora de rezerva de pe perete. Swann îmi dădu odgonul pe care îl aruncasem din barcă. Am legat ancora de el şi am coborât-o în barcă. Am vâslit până la coada vaporului şi Swann începu să taie cu furie odgonul gros care aţinea ancora. Desprins de ancoră, s-a dus la fund; o rafală de vânt îmi smulse avionul din mâini. Fără un zgomot, fu purtat de curent în largul mării.

Am înfăşcat'.vâslele'şi- ne-am grăbit să îl ajungem. Vântul îşi schimbă direcţia; avionul îl urrhă, se întoarse şi el şi trecu drept' pe" lâriga /braţele' noastre"• întinse,1 de data aceasta plutind că-tre ţărnirAm aruncat ancora peste, margine şi am dat drumul la odgon. În £atru secunde,; ancora ajunsese la fund. Avionul mai înaintă încă douăzeci de metri, apoi.rămase nemişcat. Era ^ încă ancorat prea aproape de barcă, dar nu aveam ce face. Âm întors barca spre plajă şi am adus-o la ţărm cât

de repede se putea având în vedere că trebuia să fim şi prudenţi.

Am tras barca pe nisip şi ne-am grăbit să ne ducem la, Gill şi Yves. Spre supărarea Vnea, l-am găsit şi pe Marcel cu ei.

– Îmi pare rău, spuse el, dar nu puteam săr pierd aşa ceva.

Îmi încălcaşe cu bună ştiinţă ordinele, dar voi discuta eu cu el mai târziu despre aceasta.

Lua.ţiV.aşteâ, am spus, dându-le lui Marcel şi'lui Gill câte o morţieră şi trei proiectile.

Le-ar fi plăcut trei sau patru proiectile dirijabile, dar din păcate nu le aveam. Intenţionam să îi aduc atât de aproape încât nu-.puteau să nu nimerească ţintelef

. - Gill, tu şi cu Marcel staţi aici cu mortierele. Noi, ceilalţi, vom înconjura tabăra şi vom veni pe partea cealaltă. Lăsaţi-ne zece minute să ne aşezăp pe poziţii. Apoi daţi drumul mortierelor. Şi acum luaţi aminte la ce o să vă spun. Nano şi copilotul său nu erau pe navă. Asta înseamnă că sunt undeva în tabără. Probabil într-unui din corturi. Trebuie să ne asumăm riscul de a-i lovi cu proiectilele. Insă riu există altă posibilitate de a face treaba asta. Dar când începe sa se tragă, dacă vedeţi doi tipi care nu sunt îti uniformă de marinar sau de puşcaşi, aveţi grijă, pentru numele lui Dumnezeu, să nu îi împuşcaţi. Presupun că sunt optsprezece ţinte în.tabără.

Şase marinari, pîus cam vreo doisprezece puşcaşi. Trebuie să îi ucidem absolut pe toţi.

Swann luă o altă armă în locul MP-5-ului pe care îl lăsase la bord, după care pornirăm toţi trei. Am înconjurat pe departe -tabăra, prin spatele primului şir de dune. La jumătatea drumului l-am lăsaft pe Yves, apoi Swann şi cu mine ne-am ascuns în spatele elicopterului, în partea cealaltă. a plajei. Am început să aşteptăm.

Bubuitul îndepărtat al mortierelor abia se auzi. Cinci secunde mai târziu, toate cele şase proiectile loviră pă-mântul aproape simultan cu un zgomot asurzitor care zgudui pământul de sub mine. Cinci din cele şase proiectile aterizaseră direct pe ţinte, distrugând tabăra. Trupurile erau aruncate în aer asemenea unor păpuşi. Un cort era complet-sfârşit. Un altul luă foc. Cei mai mulţi dintre oamenii care dormeau fuseseră ucişi în explozia iniţială. Supravieţuitorii erau acum într-o debandată totală. Câţiva tipi alergau cu bucăţi de cort, care mai ardeau, lipite de ei. Alţi trei ieşiră din flăcări cu hainele de pe ei arzând. I-am împuşcat pe doi dintre ei, apoi l-anrrecunoscut pe Nano. Căzu în.nisip, apoi se rostogoli să stingă hainele de pe el.

– Nano-! am strigat în timp ce toţi cinci ne apropiam, trăgând în aceiaşi timp. Aici!

Îşi ridică capul din nisip. Era nedumerit, apoi mă observă. Se ridică şi o luă la fugă, apoi se prăbuşi lângă mine.

– Eşti bine? am întrebat.

– Dacă sunt bine? întrebă el. Mi-ai salvat viaţa!

Hainele îi erau doar pârlite, dar sub uniforma ruptă, am văzut că îi intrase un şrapnel în picior. Mi s-a părıit că şi faţa îi era arsă, dar numai până m-am uitat rnai de-aproape. Era desfigurată de bătaie.

Cei câţiva iranieni care supravieţuiseră îşi luaseră deja armele şi răspundeau cu focuri de armă, dar oamenii mei îi doborau în focul încrucişat pus la cale de ei.

– Stai aici, i-am spus lui Nano, apoi mjam repezit înainte.

Mai erau încă vreo şase sau şapte în picioare, clar numai trei trăgeau cu arma. Yves era exact în mijlocul lor. Când începea lupta, îi plăcea să se apropie. Era mai priceput la aşa ceva decât oricare alt om de pe terenul de luptă. De data aceasta, sfârşi prin a se lupta corp-la-corp cu un tip, dar îi plăcea aşa ceva. Îl doborî pe iranian la pământ şi apoi îl ucise cu o lovitură de cuţit.

L-am văzut pe Gill schimbând focuri de armă cu un om care stătea- în apă până la mijloc. Probabil că încercase să se salveze înotând. Gill îi deschise pieptul cu o rafală trasă cu MP-5-ul său; în aceeaşi clipă, scoase un ţipăt din cauza Unui glonte care îl nimeri.

– Fereşte-te! strigă Gill.

M-am întors. Un puşcaş alerga cu toată viteza spre mine, pistolul său Armalite ţintindu-mi pieptul. M-am * mişcat. A tras, dar nu m-a nimerit. Am tras şi l-am ucis.

Mai trăiau doar doi puşcaşi. Au luat-o la fugă înspre dune. cu 'Yves şi Swann pe urmele lor. A urmat, un schimb de focuri, apoi oamenii mei s-au întors în., tabără.

– Asta e, spuse Swann..... ■/

– I-am terminat pe toţi, adăugă Yves.

O dată cu sfârşitul luptei, se strecurau pe nisip umbrele trandafirii ale zorilor. '

Am începutv să alerg după Gill^ în capătul celălalt al plajei,3 dar îmi făcu semn cu mâna că nu avea nimic.

M-am întors din nou la Nano. Nici unul din oasele de la picioare nu erau rupte, iar sângerarea se oprise aproape cu totul pe măsură ce rănile se închideau peste bucăţile de metal.

– Eşti bine? am repetat. '

– Este machote? şi, senor!

Încercă să zâmbească în timp ce privea printre pleoapele umflate cât nişte ouă de găină. Avusese" de-a face cu un măcelar, nu cu un meseriaş în ale torturii.

– La dracu', sunt serios.

– - Sunt sigur, zise el. Doar că m-au bătut ca pe fasole.

_ Deodată, Nano. se.ridică cu greutate şi alergă-poticnin-du-se în tabără:

– Emili ano!■ strigă el.

Dădu la o parte pânza care încă mai ardea şi care fusese cândva un cort. Copilotul nostru era mort, capul şi pieptul străpunse de fragmente din proiectile.

Gill veni lângă mine. Se ţinea'de braţ.

– Nimic fatal, spuse repede ca să mă liniştească. Un glonte prin mână.

Reuşise cum-ne-cum să îşi facă un bandaj cu cealaltă mână, dar sângele curgea şiroi prin bandaj.

– Cred că mi-a rupt degetul mare, zise.

Avea dureri mult mai mari decât vroia să recunoască. Yves şi cu mine l-am doftoricit cum ne-am priceput, apoi am. adunat întreaga echipă în jurul meu ca să văd ce pierderi aveam. În încăierare, rana lui Marcel se deschisese din nou şi sângera mult, dar am rezolvat problema cu un nou pansament. Ceilalţi erau întregi. Câteva coate jupuite, două-trei zgârieturi, dar eram întregi. Sw;ann avea o mică tăietură în obraz, unde prinsese ceva - o bucăţică de piatră sau o aşchie, nu un glonte. Pe mine nu mă atinsese nimic.

I-am bandajat picioarele lui Nano - nu avea rost să încercăm să îi scoatem aici bucăţile de proiectil - iar el se ridică în picioare.

– Avionul! strigă Swann.

Şi eu şi el am pornit în acelaşi timp în fugă înspre barca de cauciuc. Fixasem special încărcăturile pe un focos scurt, astfel încât dacă lucrurile mergeau prost pe plajă, explozia să creeze o diversiune. Imediat după luptă.

v uitasem de avionul ~căre încă plutea periculos aproape d€ navă. M-am uitat repede la ceas. Era o chestiune de minute.

Am pus barca pe creasta unui val, am sărit în ea şi am.început să vâslim cu putere. Era ceva fără speranţă. Avionul se afla la cel puţin cinci "minute depărtare şi se putea ca asta să însemne prea mult.

Swann lăsă vâsla, luă cablul de pornire de la motor şi trase de el cu putere, Aproape că ne-am răsturnat în momentul în care motorul s-a trezit la viaţă. Swann deveni stăpân pe situaţie şi treizeci de secunde mai târziu mă căţăram în avion. În timp ce el încerca să taie odgonul de la ancoră cu cuţitul, am ocupat scaunul pilotului, am. Învârtit vrep zece butoane şi apoi am apăsat aprinderea. Motorul se roti o dată. De două ori. De cinci ori. Şi nu pornea.

Odgonul de la proră era tăiat. Swann îşi agita ambele mâini deasupra^ capului ca să îmi atragă atenţia.

– Haide! strigă el. Ieşi de-acolo! Nava sare în aer.

Am dat din cap că nu şi i-am făcut un semn cu mâna. Trase şocul şi porni cu barca înspre ţărm. Am apăsat butonul care acţiona cel de-al doilea motor. Pârâi tro:iii.

Apoi se trezi la viaţă. Am tras şocul şi am pornit în largul mării, tahometţrul legănându-se ca nebun în zona roşie.

Un adevărat vulcan a erupt în urma mea. Trecură în zbor peste carlingă resturi din navă care căzură asemenea unor bucăţi uriaşe de gheaţă în marea calmă din jurul meu. Un.val uriaş rie ridică pe coama lui. Am alunecat înapoi, în urma lui. Avionul se roti. ca un titirez cu o aripă, despicând apa înspumată. Un al doilea val ne ridică în.faţa lui. Pierdusem cu totul controlul, ia fel ca un tren deraiat pe uri drum în pantă. Mă luptam cu manşa, dar riu făcea altceva decât să se zbată sălbatic în bătaia vântului. Motorul mergea neconţrolat, încercând să se desprindă de aripi.

Apoi, brusc, se termină totul. Mai.urmară două, trei valuri. Dar abia ne legănară. Am micşorat turaţia motorului şi am întors către ţărm.'

Gill era în apă cu Swann şi puneau la loc barca de cauciuc care se răsturnase. Yves urcă anevoie pe ţărm cu vâslele sub braţ. Cei trei aduseră la mal mica plută de cauciuc, iar Swann se puse pe treabă, încercând să pornească motorul.

Cei doi iepuri coborâseră din ascunzătoarea lor de pe faleză alergând pe.plajă. "După cum alergau, cu siguranţă că se gândeau că îi părăseam? întregul grup se adună nerăbdător în timp ce Swann trase de mai.multe ori de cablul de pornire a motorului. Se luminase bine de ziuă şi doream din tot sufletul sa scăpăm de-aici înainte să apară alţi oameni. Dacă nu din alt motiv, atunci

pentru că cineva avea să se intereseze de elicopterul acesta blestemat îndâtă ce nu vor reuşi să îl prindă prin radio.

Swann renunţă la motor. El şi cu Yves luară vâslele şi împinseră barca în apă. Gill, Nano şi Iepureli Unu se urcară în ea şi cei doi îi aduseră în larg vâslind cu toata puterea. Cei trei se urcară în avion,, iar Nano se aşează în faţă, pe locul copilotului.

– Adu mortierele şi toate armele pe care le poţi căra, i-am strigat lui Swann în timp ce se întorcea către plajă.

Iepurele Doi şi Marcel aşteptară în barcă, iar Swann şi Yves cercetară terenul de luptă în căutare de mortiere;, Armalite şi orice alte arme pe care le-ar fi putut găsi. Se aruncară în barcă şi porniră către noi.

– Poţi pilota? l-am întrebat pe Nano.

Fără ancoră, aveam probleme mari încercând să pornesc motorul rece menţinându-ne în acelaşi timp poziţia, pentru că avionul se întorcea iot timpul. În cele din urmă, l-am lăsat să plutească în derivă, având în stăre de funcţionare doar motorul de pe partea dinspre ţărm. Când ne-am apropiat prea mult, am accelerat motorul, ne-am îndepărtat înspre larg cu vreo sută de metri, apoi a început din nou să plutească în derivă.

' - Mă descurc, şpusş Nano. Picioarele îi sângerau din nou şi avea dureri, dar Nano ştia să rabde. Trăia şi se bucura să scape din locul acesta.

Am reuşit cumva să aşezăm barca lângă avion. Swann şi cu Yves aruncară armele în avion. Se urcă toată lumea în cală şi Yves închise uşa.

Am făcut serţmul victoriei şi ne-am întors la manşă. Doua elicoptere mari Bell 212 se îndreptau, pe linia orizontului, direct spre noi.

23

Nu erau aparate de luptă sau de cercetare, ci elicoptere grele de transport, care aduceau oameni pentru a întări capul de pod. Zburau la înălţime mică, dar nu aveau cum să nu fi văzut explozia la orizont. Se apropiau acum., urmând linia ţărmului. În câteva secunde aveau să fie deasupra locului unde se dăduse lupta.

– Motorul* numărul unu î i-am strigat lui Nano. Porneşte-l î

Motorul urui) tuşi scurt, urui din nou, apoi porni. Am tras socul la maximum la ambele motoare.

– Pianul de zbor către nord, strigă Nano. Sub bord.

M-am aplecat după hărţi.

Cele două elicoptere dădeau târcoale plajei ca muştele unei mortăciuni. Se roteau deasupra masacrului pe care îl lăsasem în urmă, dar nici unul nu îndrăznea sfi se lase la sol. Tot ceea ce vedeau era un.hidroavion micuţ, roşu-şi-galben, care.se deplasa în spirale în golf. Nu se putea ca doar echipajul avionului să fi făcut^aşa prăpăd ' Cu siguranţă că mai erau şi alţii pe undeva prin. jur.

În timp ce un elicopter se rotea deasupra plajei, celălalt trecu pe deasupra noastră spre mare şi se întoarse spre noi. Aceste elicoptere de transport ny erau înarmate, aşa că se aprbpiau de noi doar să ne privească. Veni mai aproape. Prea aproape după gustul lui Yves, care deschise uşa de la cală şi îşi descărcă în direcţia lui MP-5. Elicopterul se distanţă şi se grăbi să se întoarcă spre plaja deasupra căreia primul elicopter continua să se rotească. Apoi se luă după noi, iar cel de-al doilea, dând naştere unei adevărate furtuni de nisip, lăsă la sol un pluton de puşcaşi. O retragere pe plajă - fuga cu Land-Roverul - era acum un capitol încheiat.

– De ce au schimbat rolurile? întreba Nano

– Cel care vine acum este 'elicopterul de comandă. Nu transportă trupe. Mai uşor de manevrat.

Ne învârteam în cercuri, largi la mai puţin de o suta de metri de ţărm. Elicopterul trecu chiar prin faţa avionului nostru. O voce strigă către noi în jarsi printr-un megafon. Văzând că nu încetinim, rămase în spate şi veni drept deasupra noastră, la numai câţiva metri deasuprj fuzelajului. Ne putea opri foarte uşor, lăsându-se peste noi, dar dacă îşi prindea skiul în suprastructura noastră, ne duceam cu toţiilâ fund. Am rămas pe poziţie.

O dată cu mărirea arcului pe care îl trasam, viteza creştea şi ea. Am ajuns la 100 kilometri, apoi la 115 kilometri. La 130 kilometri pe oră, avionul ne va ridica pe „scară" - pontonul va ieşi din apă şi vom plana doar pe

ultimii câţiva centimetri de fuzelaj - iar apoi în câteva secunde vom lua calea aerului.

Pilotul elicopterului îşi dădu seama că ne apropiem de viteza de decolare. Se îndepărtă cam la o sută de metri de metri de noi, apoi veni direct în faţa noastră, aşa de joc şi cu o viteză atât de mare încât vedeam în jos chiar În elicele sale. Refuzam să reduc viteza. Dinspre plajă, începură să şuiere gloanţele pe lângă noi. Veni din nou, de data aceasta şi mai aproape decât înainte.

– O să fim ucişi! strigă Iepurele Doi. Să ne întoarcem pe plajă!

– Uită-te pe plajă, nătărăule! spuse Swann.

Vreo zece bărbaţi, în picioare sau culcaţi pe burtă, trăgeau spre noi cu arme automate. Alţi doi montau o puşcă mitralieră, în timp ce un al treilea îngenunchie lângă ei, cu cartuşiera în mână, pentru a-i aproviziona. Am aruncat o privire înapoi înspre mare. Elicopterul se întoarse şi venea din nou cu viteză spre noi. În clipa aceea, ne-am ridicat pe,,scarăk'.

Deschide căuşul! i-am strigat lui Nano.

Apăsă butonul fără să ezite. Avionul se cutremura cu putere. Am ajuns la douăzeci de mile pe oră în doar două secunde din cauza apei care năvăli în rezervorul de 50.000 de litri de sub noi.

– Ţine-o la scară! strigă el.

Am ambalat motorul până când indicatorul ajunse în zona roşie. Avionul se străduia din toate puterile sale şi am reuşit să prindem viteză şi să ne întoarcem pe scară. Ne-am deplasat aşa cam cinci sau şase secunde, apoi am simţit că pierdem din nou viteză. Dacă luam apă la o asemenea viteză, nu puteam rămâne pe scară.

– Închide-l! am strigat.

Nano închise căuşul. Motoarele îşi recâştigară turaţia. Am întors într-un arc larg paralel cu plaja, am ajuns pe scară, imediat sub viteza de decolare.

13 - Un comando pe două continente

"TVpăru din nou elicopterul, cu dispozitiv automat de ''cuplate la manşă;,Eră la trei metri deasupra apei, îndreptat Să/intre direct în noi. Am ambalat motoarele la maximum şiA am 'tras manşa cu putere/Ne-am ridicat.

^e roteam cu 130 de kilometri pe oră, la nici o jumătate de metru deasupra apei. Elicopterul venea cu viteză din dreapta, la circa şase metri în faţă. Am tras din nou manşa cu toată puterea. Avionul stătea pe cdadă ca un! căţeluş care făcea sluj pentru a căpăta de mâncare. ^

;- Deschîde'căuşul! am strigat.

Cu podul palmei,. Nano declanşă sistemul de deschidere a căuşului. Douăzeci şi patru de mii de litri de apă se revărsară din pântecele hidroavionului. Loviră elicopterul cu puterea unui pumn uriaş. Elicele se frânseră ca nişte crenguţe, bucăţi mari şi mai mici aterizară în mare.

Uriaşul transportor lovi apa. se rupse în două,.rămase o clipă la suprafaţă, iar apoi începu să se scufunde.

Coada avionului se ridică în aer şi ne-am răsturnat venind cu partea' din fată în jos. Din carlingă, vedeam sub noi rămăşiţele elicopterului. În clipa următoarea aveam să fim deasupra lui. Motoarele scrâşniră, luptându-se zadarnic cu aerul în timp ce noi încercam în continuare să redresăm aparatul.

Nano apucă manşa lui. iar eu am tras cu furie, pentru a treia oară, de a mea. Botul avionului se ridică cu câteva grade. Ne-am prăbuşit pe mare, dar am căzut pe pontonul de sub noi. Ne-am lovit cu putere, ne-am săltat, ne-am dezechilibrat din nou şi am căzut. Aripile se stabilizară. Gloanţele muşcau din fuselâj cu o regularitate-înspăimântătoare, dar am reuşit să ajungem încă o dată la scară şi am decolat. Am izbucnit în mod spontan în urale şi fluierături; strigam şi băteam cu toţii din palme. M-am uitat la Nano. Zâmbea cu gura pânăla urechi.

– Ei, omule, îmi spuse, ăsta da pilotaj.

Am manevrat spre dreapta şi ne-am îndepărtat de plajă. Luând altitudine, am văzut ce mai rămăsese din elice plutind la suprafaţă şi conturul fuselajului scufundat sub valuri.

A fost cea mai norocoasă manevră de decolare pe care am făcut-o vreodată. Avionul se putea rupe în două încă de când lovise prima dată apa. Dar reuşisem, şi asta conta.

Cel de-al \30ilea, elicopter nu ne urmărea pentru că nu avea nici o posibilita'te de 'a ne doborî. Acest lucru nu mă linişti câtuşi de puJm^pentru • 'că' %uni eram probabil -cău-* taţi de toate Forţel^.Âeriene Iraniener Âm pornit spre vest, peste Golf, zburân^ 'atât jde jos, încât paletele elicei sfârtecau stropii aruncaţi de ^Valurile; înspumate ale^ării.' Zborul era şi mai:':'dificitipentru -'că,<,'avâ pe ceilalţi înghesuiţi în compartiment.aşa de aproape \m spatele Iui Nano şi al meu,•■centrul de" greutate- era mult preav în' faţă; Trebuia să zburăm 'ţinând cont de acest dezechilibru', tot drumul ţdevîntoarcere..Pârcă"eratei""o navă,''doar că nefde1; plasam, mult mai- rapid.* Am coborât lâ 'suprafaţa apei^şi am luat în căuş 2.000 de litri de apă astfel* încât să aducem centrul de greutate cât-'mai locul- sau firide.

Ne-am deplasat cam 80'kilometri" spre "vestul Golfului, rugându-ne ca iranienii să^ creadă 'că; he îndreptăm' spre Kuwait sau spre Emirate, oriunde în altă parte/ îiar nu înapoi în Iran. - - Dacă te mai îndepărtezi mult, nu o să ne mai patern întoarce pe ruta care trebuie, spuse Nano aplecându-se peste hărţi.

– Nu vreau să intrăm în avioariele Forţelor Aeriene.- Ne vom întoarce la o oră după decolare. Băieţii vor^ ter-mina până atunci de cercetat coastă^ în sus şi în. jos.^

Am virat spre nord. Am zburat patruzeci şi cinci' de minute, apoi Nano mă bătu uşor pe umăr şi îmi arătă ceva ios:

– Vezi insula? E Dara Inlet.

l Peste alte câteva minute. Îmi arătă din nou:

– Platforma de la Barganshar, spuse el arătându-mi un complex marin uriaş.

Ne-am apropiat de coastă între insula Dara şi oraşul peninsular Kaparha. Aceasta însemnă că ne aflam la 65 kilometri mai spre vest faţă de ruta noastră, mult prea aproape de graniţa irakiană ca să'.fim liniştiţi.

– Urmând direcţia ^aceasta vom ajunge mai sus de delta râului Karun, 'spuse^Nâno^

Delta, o fâşie cu o lăţime de 160 kilometri, aflată între un şir de munţi spre est 'îşi graniţă' irakiană spre vest, era o zonă cu o populaţie densă, cu^o bază militară la Ahwaz; acolo eram cel mai expuşi. Zburam sub scutul de radar iranian, dar aceasta nu însemna că nu puteam fi observaţi de un avion de cercetare.

– Îndreaptă-mă către munţi, am spus. l-am aruncat o privire lui Nano.

Mi-am dat seama pentru prima dată cat de râu arăta. Treptat, emoţia luptei şi bucuria de a fi liber se risipeau: rămânea doar durerea ca un memento. Îşi atinse cu grijă picioarele în locurile unde bucăţelele de proiectile ridica-seră carnea şi formaseră un ie) de noduri urâte, negre. Bătaia îi desfigurase aproape în întregime faţa. Fiecare cuvânt rostit printre buzele crăpate şi umflate însemna un efort.

– Trebuie să te aduni, am spus. Nu sunt în stare să fac acest zbor singur. Atâta timp cât eşti în aer. trebuie să te concentrezi pe planul de zbor.

Nano nu era un puştan. Ştia că dacă altcineva i-ar fi putut lua locul; ar dormi în spate sau ar primi îngrijiri din partea lui Yves şi a lui Swann. Nu era nimeni altcineva

– Mă descurc, spuse el.

Am luat-o spre nord-vest şi ne-am îndreptat către munţi.. Eram acum tot.timpul cu ochii pe hartă. Semnele rutiere treceau pe lângă noi la fel ca stâlpii telefonici pe lâpgă o maşină care, circulă cu viteză. Vroiam să interceptăm drumul iniţial lângă un sat care se numeşte Deh Molia. Aceasta ne-ar duce pe lângă o bază aeriană la vest de Ahwaz şi o alta mai spre nord, lângă Sulaiman. Era un zbor riscant, dar relieful era foarte variat şi intenţionam să îl folosesc pentru a ne ascunde. Iranienii nu prea aveau cu ce să ne doboare, dacă rămâneam destul de jos. Era. greu să loveşti un CL-215 care zbura razant deasupra copacilor, care intra şi ieşea din văi adânci, un avion sofisticat cu o viteză de peste 350 kilometri pe oră. Ca să îi lovească, ar fi trebuit să aibă un pilot nu bun, ci foarte bun. Când am ajuns în zona dealurilor, ne-am simţit mult mai în siguranţă.

N-am văzut Deh Molia şi nici un râu pe care vroiam să îl folosim ca punct de referinţă.

– Unde ne aflăm? l-am întrebat pe Nano.

– Nu-s prea sigur, dar am luat-o în direcţia bună. Trebuie să întâlnim în curând două conducte. Ne vor spune unde ne aflăm.

Dacă nu treceam pe lângă^ele, fără^ă le vedem, zburând cu 275 kilometri pe ora| la nivelul pământului, nu ar fi fost deloc greu să o facem. I-am pus; pe băieţii din spate să se uite pe fereastra cabinei.

– Uite-o pe prima, spuse Nano. Dispăru la^fel de repede cum ne apăruse în faţă. Dacă treceam' peste q^a doua conductă la 16 kilometri de prima şi care era pară^ lelă cu aceasta, însemna că" eram pe direcţia cea bună^ Dacă ajungeam la ea înainte de a străbate cei 16 kilometri) însemna că eram la vest. de direcţia corectă, pentru că aceste două conducte se uneau înainte de a intra în Ban- dar-e-Shahpur.

– Se vede a doua,conductă, spuse Yves.

Eram deasupra ei. Nano opri crbhbmetrul şi notă ceva pe o hârtie.,...

– Suntem aproape unde trebuie, spuse el.

24

– Avioane cu reacţie. Deasupra noastră, în stânca, spuse Marcel.

Urmele de vapori lăsate de avioanele cu reacţie, erau la o înălţime în jur 'de zece mii de metri. Nimeni nu ne" putea zări de acolo, (dar eram expuşi" faţă de once jzbura: mai jos. Când intersectam ruta planificată iniţial,

aveam; să ne îndreptăm spre nord-vest şi să urmăm frontiera ira- no-irakiană'în direcţia nord-nord vest până 'în. Kurdistan. Dar mai întâi trebuia să ajungem'în zona dealurilor, '

Am zburat de-a lungul rutei toată ziua; Nu mă interesa absolut\deloc care. era direcţia la un moment dat Era posibil să ne abatem din cauza vântului, să înconjurăm un munte, să evităm o bază aeriană. Dar la un'punct oarecare, Nano trebuia să găsească drumul-înapoi, - la"'ruta principală, care constituia calea'de orientare spre Kurdistan. 1

Doream din tot sufletul să ne orientăm corect cât mai curând.

– Încearcă să găseşti nişte frecvenţe radio ale Forţelor Aeriene Iraniene, i-am spUs lui Nano. Cel puţin putem afla cine ne urmăreşte.

Nano meşteri* la radio vreo cincisprezece minute înainte să îl închidă dezgustat. Se întoarse la hărţile şi tabelele sale» «

– Baza de la Ahwaz are un radio-far TACÂN spuse el înfrigurat.

Puse repede în funcţiune dispozitivul VOR/DME2.

f- Am pierdut semnalele, spuse.

„Către" şi „Dinspre" se aprinseseră în locurile de unde căzuseră semnalele.

Nano cehtră instrumentul pe poziţia VOR Am obţinut o orientare către direcţia nord a vârfului aeronavei.

– Nici un fel de semnal audio, spuse Nano. jVoiâm un semnal' în cod morse care să ne confirme că nu^primeam un semnal fals de radio-far. Am mai zburat timp de zece minute, semnalul radiofarului continua limpede şi puternic. <

– Să ne asumăm riscul că 4e^ectoruLae semnale audio este oprit. Să folosim radio-fârul, spuse. Nano.

– Viteza, faţă "de sol o sută şi optzeci kilometri pe oră, spuse el. Era mult sub viteza noastră în aer şi arăta că existau curenţi puternici din direcţia vestică. Am închis semnalul „DINSPRE" şi ne-am îndepărtat de staţia radio. Acţionând invers »în raport cu DME 4 şi studiind hărţile, Nanone-a găsit b^rută sigura în direcţia lacului Şahul Pahlavi, care se mărginea cu baza aeriană de la 'Dizful.

Pentru a avea "confirmareâ direcţiei trebuia să găsim o joncţjune în formă de T de-a lungul conductei petroliere - aceeaşi pe care o urmasem în Land Rover cu două zile mai devreme - ar fi trebuit să apară la oarecare distanţă de partea stânga, a avionului. Am ajuns exact deasupra joncţiunii în formă de T. Nano şi-a studiat diagramele şi mâzgăli ceva.

– Socotesc că ne aflăm la şaptezeci şi'opt de kilometri est de Ahwaz, spuse. La 5 kilometri mai la^ vest faţă de rută.

1 Sistem americarv mâi vechi, de navigaţie cu ajutorul. căruia., se poâte afla po-ziţia^aeronaver prin; principiul navigaţiei sferice;- CN.Tr.)

Sistem combinat de măsurare'a poziţiei şi altitudinii avionului. (N. Tr.)

3 Sistem de râdiohavigâţie folosit pe scară mondială.; (N.Tr.)

4 Sistem de măsurare a altitudinii la care zboară un avion. <N. Tr.)

Ne descurcasem bine. Era instinctul, un pic de noroc şi un pilotaj extrem de bun.

^ '? Eram acum la două ore de zbor în interior în raport cu coasta. Pusesem extrem de încordaţi în prima oră - încercând să rezolvăm problemele de navigaţie, să evităm cele două aeroporturi sudice, să descifrăm conturul tefenului, să studiem hărţi necunoscute, să scrutăm aerul după aeronave duşmane. ' N

În deltă ne-am bucurat de luxul de a urrha râuri pe direcţia nord-sud. Avionul şi-a continuat; drumul, în zgomotul motoarelor, în timp ce noi urmăream conductele petroliere. Intenţionam'să zburăm razant pe marginea ultimului râu dintre noi şi colinele din dreapta noastră.

După şaptezeci de kilometri am pierdu t semnalui DME de la Ahwaz. Bănuiam că nu ne descurcasem prea bine cu el din cauza altitudinii reduse la.care zburam,.dar' lacul Şahul Pahlavi era aşa de mare încât puteam să ne

abatem câteva grade într-o parte şi totuşi să dăm de el." - Râu în. dreapta, spuse Nano.

Asta însemna că ne apropiam de baza aeriană de la' Sulaiman. Am coborât aeronava aşa de jos în largul canion al râului încât uneori vedeam malurile pe ambele laturi ale avionului. Am trecut pe lângă o conductă şi urii pod de cale ferată care ducea la Sulaiman dar nu am reuşit să depistez nimic din activitatea militară'pe care o anticipam în jurul acestui centru petrolier.

Am trecut rapid la o sută de metri de colina pe care se ridica satul Shushtar; unele case erau deasupra aripilor avionului nostru. Probabil că sătenilor le căzuseră izmenele de pe ei de frică, dar nu îmi făceam grijă că âr fi putut raporta trecerea unui avion pe-acAlo. Erau obişnuiţi să vadă piloţi cu capetele înfierbântate care veneau de pe câmpurile petrolifere din deşert. 7

Odată trecuţi de Shushtar, am urmat cursul râului până când acesta îşi schimba brusc direcţia spre est, în apropierea. Oraşului.^Gatvand de la poalele lanţului muntos din faţă. Ne-"ăm^strecuraţ printre dealuri^ deşi asta însemna că ne âbăteam uşor spre nord-est. fată de ruta noastră.

Începea să-mi placă. Acest zbor se transforma într-o adevărată cursă de plăcere. Aveam un avion bun, -un copi- lot superb. Eram pe rută şi în orar. Nano şi cu mine făcusem atâtea misiuni de aprovizionare încât eram obişnuiţi să citim hărţile tactice la viteze mult mai mari decât

cele o sută nouăzeci de kilometri pe oră la care am redus i viteza printre munţi.

, Ne stăteau în faţă*' mai multe ore de zbor. Aveam amândoi nevoie să ne relaxăm un pic\ M-am lăsat pe spate şi m-am relaxat oftând. Nano arăta mai zdravăn, moralul iui scăzut revenindu-i la normal.

– Acum povesteşte-mi ce ţi s-a întâmplat, i-am spus.

– Am sosit la locul de întânire 'în dimineaţa de-opt-sprezece, exact conform programului, spuse Nano. Aveam documente false de livrare pentru o companie petrolieră din.Dubai. Emiliano a venit cu mine pe post de copilot, Pobrecito, era un prieten bun. Nu ştia în ce se bagă. Era un simplu pilot la compania Spantax. Avea nevoie de barii. Pe dr.um am aterizat în Mediterana şi am schimbat numerele de înregistrare. La Cairo a apărut o mică problemă cu planurile de zbor dar un bacşiş minim a rezolvat totul.

– Cât? am întrebat.

– Q mie de lire sterline.

De asta îl angajasem pe Nano şi îi dădusem mulţi bani. Nu îi' era frică să-şi folosească iniţiativa.

– Când am sosit, în golf era o mică navă care descărca butoaie de combustibil pe o barjă. A trebuit să zburăm câteva ore în susul şi,în josul coastei, apoi am aterizat să luăm carburantul. Tocmai' terminasem de alimentat - dădeam gaură la butoaie ca să se scufunde - când ne-a depistat o barcă de patrulare. Nu aveam nici o şansă să

scăpăm aşi că am sărit în avion şi ani ascuns tot ce am putut.

Indivizii ăştia au venit la bord, înarmaţi până în dinţi şi, mamă doamne, furioşi mai erau. Ne-au îmbrâncit prin tot avionul înainte să spună ceva. Emiliano era cu adevărat înspăimântat. Am încercat să le spun că avionul rămă-sese în pană, dar asta i-a enervat de două ori mai tare; credeam că o să ne omoare în bătaiie, aşa că am spus că suntem contrabandişti. Asta i-a calmat un pic. Ne-au dus

Ia barca cu motor. Căpitanul era un om de treabă. Dorea răspunsuri dar nu avea de gând să ne omoare. Ne-au chestioniat ore în şir. Emiliano şi cu mine nu ne puteam purie jde acord poveştile şi nu ştiau pe care dintre noi să-I creadă. Căpitanul a renunţat şi a luaţ legătura prin radio.

Un elicopter a adus puşcaşii aceia marini. Căpitanul a încercat să ne apare, dar puşcaşii ne-au dus de pe navă pi:plajă. Şi au început să ne bată al dracului de rău.

Mi-au băgat capul într-o găleată cu apă. Credeam că am murit. Nu scoteau mare lucru de la mine pentru că n-am încetat să vorbesc nici o clipă. Bietul Emiliano nu ştia cum să inventeze o poveste ca să-i facă să-şi piardă vremea cu asta. A refuzat să vorbească şi s-au năpustit şi mai furioşi asupra lui. Nu prea aveau cu ce să ne tortu-reze, aşa că au spus că ne duc la o închisoare. Emiliano a cedat. cr~:

, Nano făcu o pauză.

– Să nu trecem uşor peste Emiliano. spuse cu seriozitate. Era un tip tare. Nu l-au făcut să vorbească uşor.

– Din fericire, nu-i spusesem mare lucru. Tot ceea ce ştia este că aşteptam să luăm pe cineva. Le-am spus. că nu urma să sosiţi decât peste două zile. Nu m-au crezut. M-au chinuit bine, mi-au pus pistolul, la tâmplă. Dar ştiam că e singura şansă pe care o aveam, aşa că am ţinut-o cu aceeaşi poveste. Cred că i-afn convins. Erau foarte încântaţi că- pot să te captureze. Intenţionau să ne execute pe toţi odată.

M-au băgat într-un cort cu doi nidivizi care au încercat să mă reguleze şi când am renunţat ia asta m-au bătut până mi-am pierdut cunoştinţa. După aceea nu-mi mai amintesc decât că alergam pe-plajă cu hainele în flăcări.

M-am întors să îl privesc pe Nano. Trebuia să fie tare până şi să stea pe scaun, darămite să mai conducă şi un avion. Aveam noroc că nu. Îi torturaseră mâinile, altfel nu ar fi putut să mă ajute să conduc avionul. Avea vreo două coaste rupte, dar restul rănilor erau doar superficiale. O să-şi revină. Părea că îmi citeşte gândurile.

– O să mă fac bine, spuse el liniştit.

25

Zborul era spectaculos acum. Eram adesea sub nivelul vârfului dealurilor, urir&ndu-ne drumul printr-un labirint de steiuri stâncoase. Era un ţinut pustiu, nelocuit, având şosele la distanţă de kilometri intre ele. Am depistat una mergând în direcţia noastră. Folosind-o ca semn de

marcaj, intram şi ieşeam dintre coline, zărind-o din când în când. Zburam încet, dar până să trecem de lacul Şâhul Pahlavi, eram îngrijorat că vom fi descoperiţi de vreun avion.

– . Lac înainte, spuse Nano.

Lacul Şahul Pahlavi se întindea la marginea munţilor revărsându-şi apele în delta aflată mai jos. Am traversat lacul la vârful său cel mai nord-estic; apele sale albastre, amintindu-he tentant că ne depărtasem bine de Dizful şi de baza sa aeriană. Mă simţeam cât se poate de mândru.

– Să zburăm exact pe deasupra următoarei baze aeriene, am spus.

Iepurele Doi aflat în spate sedase un ţipăt:

– Nu-ţi fă griji puştiule, am zis. Glumeam doar.

Iepurelui Unu părea să îi placă zborul. Aşa ceva întrecea de departe orice altceva mai făcuse el de câtva timp. Iepurele Doi dormea aproape tot timpul. Fusese aşa de speriat în ultimele câteva zile, încâ i se terminase adrenalina.

Zburam acum tot timpul la nivelul solului - cam la o sută de metri deasupra şi se consuma foarte mult carburant - trecând peste dealurile mici şi înconjurându-le pe cele mari. Am închis radarul din vârful avionului şi ne ghidam după conductele petroliere atunci când zburam deasupra lor. Am zărit o conductă'pe care nu ar fi trebuit să o vedem; aşa ne-am dat seama că suntem prea aproape de Shahabad. Am mpdificat direcţia'de deplasare şi am

zburat printre Shahabad şi Kermanshâh," două oraşe mari la o depărtare until de altul de numai jaizeci de kilometri, dar am trecut ca un proiectil printre "ele şi am avut noroc.

■- Aeronava pe stânga, spuse Gill. '

Am văzut două avioane cu elice zburând la o înălţime destul de joasă dar aproape la limita vizibilităţii. Nu ne-au depistat.

(Pe la aniiază, când ne apropiam de frontiera irakiană, am trecut pe sub nişte nori de joasă altitudine, cu descărcări, electrice, ce atârnau deasupra dealurilor de la frontieră. Tunetele furtunii se rostogoleau de pe vârfurile mai înalte şi vremea proastă ne cuprindea din toate părţile. Mai era mult până la lăsatul serii, dar deja nu se mai vedea din cauza burniţei şi a norilor.

Am simţit brusc cum mă cuprinde oboseala. Nano şi cu mine zburam de ore întregi fără1 o pauză. ^Trebuia concentrare totală din partea amândurora ca să ne menţinem pe direcţie şi să evităm vreo. greşeală fatală de pilotaj. Mi-am dat seama că în ultimele câteva ore rezistasem numai cu un consum enorm de energie nervoasă, dar zborul era captivant. Mi-am ridicat pantalonii şi am apucat manşa cu forţe proaspete. Acum eram pe drumul spre casă. Nu era momentul să ne poticnim.

Am stabilit direcţia după radiofaml de joasă frecvenţă de la Kermanshah până la frontiera irakiană, încrucişând-o cu un radiofar dintr-o localitate numită Kifri, de pe

teritoriul Irakului. Dar amândouă aceste radiofaruri erau prea intermitente şi nu ne puteam baza în totalitate pe ele pentru calculele noastre.

Vroiam să traversăm frontiera spre Irak peste vârful de est al lacului Halabja, un lac uriaş cu un baraj hidro-electric şi de irigaţii la capătul său vestic. Hărţile ne arătau'că traversasem frontiera dar nu văzusem lacul din cauză altitudinii joase la care zburam.

Uite-l! exclamă Nano în timp ce avionul zbura şerpuit printre doi munţi de mică altitudine, pentru ca brusc să ajungem într-o vale întinsă mărginită de munţi. *Doamne Dumnezeule! strigă Swann."

* i Drept în faţa noastră, la nici trei sute cincizeci de metri depărtare era barajul Darbandikan, unul din cele mai importante obiective militare din Orientul Mijlociu.

Am întors avionul şi am luat-o înapoi.

Ne aflam acum în Kurdistan, dar unde? Am stabilit repede direcţia după un drum care mergea pe marginea lacului, apoi din nou ajutându-ne de Banch, un aeroport de pe partea iraniană a frontierei. Am pierdut prea repede al doilea radiofar şi am trecut în zbor peste ceea ce probabil că era oraşul Halabja. Ne descurcasem destul de bine până acum şi reuşisem să ne menţinem direcţia; nu prea mai conta că rătăcisem drumul aşa de aproape de capăt.

– Ne-am rătăcit, spuse Nano, uitându-se când la hartă, când la peisajul de dedesubt.

Am trecut peste un drum important.

– Mergi înainte şi înapoi pe drumul acela până găseşti o intersecţie, spuse el.

Am- zburat în cercuri tot mai largi până când am găsit un al doilea drum. Într^-o direcţie ducea la Sulaima- yah, un oraş de frontieră de unde irakienii lansaseră multe campanii împotriva kurzilor. Ne-am întors şi am zburat în direcţia opusă, spre oraşul de frontieră Penjwin. Dincolo de Penjwin se întindea râul care ne conduce la lacul de mare înălţime din lanţurile muntoase kurde Uilde ne aştepta Big Kevin. M-am uitat la ceas.

– Sunt sigur că radiofarul lui Big Kevin funcţionează la ora asta. am spus. Vezi dacă poţi prinde semnalul.

Nu am prins nimic timp de câteva minute. Apoi, la nord de Penjwin am prins un NDB - semnal de radiofar nedirecţionai - semnalizat de ADF::-ul nostru pe direcţia vest, dar avea o deschidere de,treizeci'de grade, ceea ce îl făcea inutil din punctul nostru de vedere.

– Dacă este radiofarul lui Big Kevin, râul este undeva în apropiere, am spus, dar unde?

Am zburat spre nord-vest până când instrumentele, au indicat că radiofarul se află în spatele nostru. Ne învă-luiau norii şi lumina scădea în intensitate văzând cu ochii. Curenţii de aer începură să zgâlţâie avionul. Mai era extrem de puţin timp până la lăsarea nopţii şi furtuna dir, munţii înalţi ne obliga să zburăm jos şi nu reuşeam să- găsim râul.

Zburam acum pe deasupra unor văi, căutând cu disperare direcţiile nord-sud. Indicatorul ADF-ului balansa violent; semnalul radiofarului venea când din faţă, când din spate. Nano luă din nou în mână carneţelul său.

tf? ADF - aparat indicator al direcţiei de zbor. (N. Tr.)

– Calculez cât îi trebuie indicatorului să traverseze cele 270 de grade până la aripa din stânga a aeronavei, explică el.

Am uitat de acul indicator oscilant, am întors spre direcţia arătată de Nano şi am zburat în susul primei văi pe care am văzut-o.

– Iată-l! am strigat arătând spre un râu cu ape înspumate care curgea repede pe fundul văii.

– De unde ştii că este râul nostru? întrebă Nano.

– Pentru că este singurul pe care îl avem. O să-i urmăm pe o distanţă de şaisprezece kilometri, am zis.

Am coborât flâpsurile avionului şi am redus viteza la o sută patruzeci de kilometri.. Înaintea noastră, valea se îngusta dramatic; trebuia să fiu pregătit să% zbor pe o parte în caz că se închidea complet. Fulgerele brăzdau cerul, tunetele bubuiau şi picături enorme de ploaie se loveau de fereastra carlingii. Eram condamnaţi să zburăm pe valea aceasta. Nano se uită la secundarul ceasului cu o lanternă mică.

– Cinci kilometri, spuse. Şase... Şapte...

La circa zece kilometri scoase o exclamaţie--de bucurie, - Indicatorul s-a stabilizat! strigă.

Din spate se auziră urale..

Râul urcă încet pe o distanţă de încă opt kilometri. Apoi versanţii văii se desfăcură într-un V larg. Norii se sparseră. Lacul se întindea drept înainte.

26

Era un loc lung şi îngust, poate de opt kilometri lungime şi trei kilometri şi jumătate în punctul său cel mai lat. Dar cu excepţia terasei naturale-care apărea din* când în când la marginea lacului, pretutindeni, pantele abrupte ale muntelui coborau până la nivelul apei. Am parcurs repede lacul, am^tras,1a mal şi ne-am întors din nou. Nu văzusem nici oAfachetă, nici un foc de semnalizare.

>0- Dacă nu este^ lacul nostru, oricum va trebui să amerizăm aici pe timpul nopţii, am spus. '

^Am făcut din nou o întoarcere scurtă şi'am zburat în susul lacului pentru a doua oară- lătă-l, strigă Marcel.

La capătul de nord-vest al lacului, de pe un platou întins acoperit cu rămăşiţe glaciare, o rachetă de semnalizare se înălţă strălucitoare pe cer timp de câteva clipe. Două focuri mari de tabără apărură pe linia ţărmului. Ne-am apropiat uşor, zburând în susul lacului. Am amerizat şi am străbătut distanţa dintre cele două focuri. Vreo zece oameni aşteptau răbdători pe malul stâncos. La circa nouăsprezece metri de mal, în largul lacului, Big Kevin

stătea în picioare la prora unei bărci uriaşe acoperită cu piei. Doi vâslaşi trăgeau la rame.

Big Kevin făcu semn cu mâna să ne oprim şi să ancorăm la câţiva metri de barca lui. Am oprit ambele motoare. Big Kevin veni până sub fereastra cabinei.

– Totul e-n regulă? strigă.

– Avem răniţi, am răspuns. În rest, totul e în ordine.

Big Kevin se întoarse şi strigă ceva către oamenii de pe ţărm. Doi se îndepărtară în fugă să aducă medicamente. Big Kevin urcă la bord şi veni la mine în cabină.

– Oamenii mei au reuşit să ajungă? am întrebat.

Doi dintre ei. da.

– Pe cine am pierdut?

■- Puştiul iranian.

Iepurele Unu îl'apucă pe Big Kevin de braţ.

■- Trăieşte? imploră el.

– Nu.

Amândoi băieţii începură să plângă. În ciuda comportării lor bizare. Îşi iubeau vărul. Am privit înapoi spre ţărm. De data aceasta i-am depistat pe Freeman şi Davis îmbrăcaţi în veşminte kurde, dar stând un pic mai departe de ceilalţi. Nici unul nu parea să aibă răni vizibile. Făcură semn eu mâna şi strigară.

Ne-am înghesuit cu toţii în barca lui. Big Kevin. Când am ajuns la ţărm ne-a, întâmpinat obişnuitati privire lungă, împietrită a celor mai mulţi oameni, dar^ăm fost salutaţi cu căldură de^câţiva dintre conducătorii„lor şi cu exuberanţă de Dayis'şi Freeman când au văzut că eram cu toţii şi mai mulf sau mai puţin teferi^'

Terasa pe care stăteam era mai mare" decât păruse din aer. Se vedeau vreo" zece-douăsprezece corturi mari printre care mişunau şi câteva sute de oameni. Jumătate dintre ei erau femei împărţind povara cu bărbaţii lor în prima linie a acestui război uitat. Mi-am întors privirile în josul lacului şi spre munţii de dincolo. Păreau la fel de singuri ca nişte exploratori pe un continent pustiu. Nu se zărea nici un pescar, nici un cioban de capre sau de oi. Totuşi, ştiam că pantele acestea mişunau de cer- cetaşii şi pichetele lui Big Kevin. Cerul se închise complet deasupra, protejându-ne de ochii curioşi ai avioanelor de recunoaştere. Mă simţeam foarte sigur aici.

Kurzii erau tot aşa de rezistenţi şi slabi ca şi pielea din care se fac şeile; feţele lor, brăzdate, vorbeau de viaţa trăită în aer liber. Bărbaţii purtau pantaloni bufanţi vârâţi în bocanci de stofă şi blană. De la umăr la coapsă atârna câte o bandulieră, căptuşită cel mai adesea cu o centură din piele sau o împletitură de pânză, în care îşi ţineau gloanţele. Capetele le erau acoperite cu turbane care păreau mai degrabă indiene decât arabe. "Fiecare-om avea cel puţin două carabine, plus o sumedenie de pum- nale bătute cu pietre preţioase, grenade şi banduliere.

Femeile se mişcau de colo-colo cu o libertate ce le era refuzată în alte părţi ale lumii musulmane. Toate purtau rochii lungi arăbeşti dar feţele le erau 'neacoperite şi nu le era teamă să se uite ţintă la un bărbat. Atât bărbaţii cât şi femeile purtau verigi şi brăţări, inele şi coliere. Danturile aveau lucrări strălucitoare executate din aur.

Aceşti rebeli munteni neînfricaţi erau mai duri decât tot" ceea ce văzusem pe durata călătoriei. "Ochii le erau la fel de ascuţiţi ca şi cuţitele; străpungători, penetranţi. Pe feţele lor nu vedeai niciodată altceva decât o expresie de ferocitate ţinuta sub control. Kurzii erau cazacii Iranului. -.

Arme vechi de vânătoare, carabine şi arme AK-47 erau prezenţe pretutindeni în tabără. Existau cai şi catâri', căruţe încărcate cu alimente şi numiţii. Copiii erau în altă parte şf asta mi-a spus că unitatea aceasta era în crima linie ia rezistenţei kurde.

Odată ajunşi* Ja. mal; nu ne-am bucurat de vreun tratament special. Oamenii nu ne' acordau nici o atenţie sau ne urmăreau bănuitori cu privirea, dar se mişcau re-pede când era vorba să îi îndeplinească ordinele lui Big Kevin.

– Doar să nu le staţi în drum, ne-a ordonat Big Kevin, Comportaţi-vă normal. Cei doi puşti rămân în cort până la plecare.

Iepurii au fost luaţi şi duşi în altă parte.

– Ce s-a întâmplat cu puştiul şi cu fata? l-am întrebat pe Big Kevin când am rămas singuri.

– Nu ştiu nimic de nici o fată, răspunse el. Oamenii tăi au sosit aici singuri. O să te pun la curent cu asta mai târziu.

Davis şi Freeman veniră lângă noi_ Davis îmi dădu o ploscă de piele pe care unul din bărbaţii mai în vârstă o trecuse fiecăruia din oamenii echipei mele. Am ridicat-o deasupra capului şi din ea mi-a ţâşnit în gură un şuvoi de vin roşu ca sângele. Era ceva dezgustător, dar am reuşit să înghit fără să mă înec.

Odată scăpaţi de ceremonii, doar câţiva kurzi au mai încercat să discute cu noi. Trei bărbaţi în vârstă, care păreau să fie consilierii tribului, au rămas aproape de Big Kevin. Am observat că Big Kevin nu ridica deloc glasul atunci când dădea ordine. Oamenii accştia îi dădeau imediat ascultare, dar nu din teamă faţă de autoritate.

Nori negri de furtună blocau acum ultimele urme de lumină slabă a zilei. Noaptea a venit brusc, rece şi umedă, în toată tabăra apărură focuri. Două femei îi luară- pe răniţii noştri ca să îi îngrijească. x

Rămaşi singuri, Davis şi Freeman ne-au întâmpinat ca pe nişte veri de mult pierduţi.- - - E grozav să vă vedem din nou băieţi, spuse Freeman. Ne-am făcut griji din cauza voastră.

– O treabă nemaipomenită, Rivers, spuse Davis.

Aproape că eram prea zdruncinat să răspund.

– Mă bucur să vă văd, oameni buni, am spus. Facem o scurtă analiză peste o oră.

Big Kevin ne conduse la un cort american. Ca să oprească vânturile. reci de munte, căptuşiseră pânza de cort cu piei de animale. Înăuntru alte piei acopereau saltelele de paie de pe pământ. Era plăcut şi comod dar şi foarte tentant. Dar bănuiam că vor trece multe ore până

Bă reuşesc să adorm aici. Mi-am lăsat oamenii şi am ieşit afară cu Big Kevin.

– Cortul meu este alături de al vostru, spuse.

– Am adus cu noi foarte multe arme, i-am spus. Ale noastre proprii şi unele iraniene. Acum nu mai avem nevoie de toate - doar câteva pistoale mitralieră MP-5 şi armele noastre de corp. Vreau să-ţi las restul ţie.

– Păstraţi-le la voi până mai târziu, spuse el.

– Vreau să aducem lucrurile înăuntru înainte să se întunece şi mai tare.

– Bine, spuse Big Kevin, dar să vă dau ceva în care să le înfăşuraţi.

Big Kevin trimise un om să ne aducă o foaie din pânză de cort. O jumătate de oră mai târziu Yves şi Swann au adus în cort armele, înfăşurate şi legate ca o mumie.

Big Kevin mă duse în cortul lui.

– Veţi rămâne aici toată ziua de mâine. Chestia aia, spuse el arătând spre norul jos de afară, nu o să se ridice

timp de cel puţin douăzeci şi patru de ore. Aşa că staţi liniştiţi şi încercaţi să vă relaxaţi. Vă vom însănătoşi răniţii, o să vă aducem nişte mâncare ca lumea şi o sa discutăm despre timpurile de odinioară.

– Trebuie să stau de vorbă cu oâmenii mei, am insistat.

. - Asta poate să mai aştepte încă o oră,, spuse. Mai întâi hai afară şi stai lângă foc cu câţiva din oamenii mei. Adu-i şi pe ceilalţi cu tine.

Am adunat oamenii. Mâna. lui Gill fusese bandajată. Marcel era gol până la mijloc. Rana îi era curată şi cineva i-o bandajase cum scrie la carte, cu tifon şi leucoplast.

Pentru noi, lângă foc, fuseseră.aşezate rogojini în mijlocul unui grup de douăzeci de oameni. Am discutat între noi şi am schimbat saluturi neinteligibile cu gazdele. S-au trecut de la unul la altul vin şi o pipă cu haşiş. M-?im - descurcat cu primul dar a trebuit să mă prefac la al doilea. Era o substanţă rău mirositoare. I-am simţit gustul încă înainte de a o duce la buze. M-am prefăcut că trag în piept şi am trecut-o mai departe.

Dincolo de grupul din jurul focului, era un du-te •vino, continuu, oameni care îşi vedeau de treburile lor zilnice fără nici o legătură cu sosirea noastră, femeile s-au mai învârtit pe margine câtva timp să se uite la noi, apoi au plecat să pregătească un ospăţ. Nu erau înarmate, dar împărţeau câmpul de luptă, cărau poverile,4 îngrijeau rănile. Şi mureau ca şi bărbaţii. \

După o jumătate de oră, Big Kevin se aplecă spre mine şi-mi spuse în şoapta să le dau gazdelor noastre kurde, cadou, armele şi banii pe care îi adusesem pentru ei. _ '■■':v

Swann şi cu mine am adus din cort echipamentul, încă împachetat, am făcut un tur al cercului din jurul focului, apoi am aşezat pachetul jos, în faţa celor trei bărbaţi mai în. vârstă. Big Kevin desfăcu pânza de cort. Se auzi un murmur de apreciere. Bărbaţii începură să. se agite şi să discute între ei în timp ce Big Kevin lua fiecare piesă şi o prezentă. Doi sau trei dintre oameni arătară spre mortiere. Big Kevin puse unul jos pe pământ, îl sprijini cu braţul şi se prefăcu că intro^ duce pe ţeavă un proiectil. -Numără cinci secunde apoi imită zgomotul unei explozii puternice şi îşi ridică mâinile ca şă arate că era vorba de un nor de praf. Oamenii aplaudară şi aclamară. Apoi. Big Kevin apucă un pistol mitralieră MP-5, îl încărcă în timp ce vorbea şi îl ridică deasupra capului. Îmi făcu semn.

Mi-am luat propriul meu MP-5, am păşit până în faţa căpeteniei, am făcut o plecăciune şi i l-am înmânat. Ochii i se luminară; faţa i se deschise într-un zâmbet ce îi dezgoli dinţii de aur a căror strălucire aproape mă orbiră. Mâinile nepricepute învârtiră câteva clipe arma apoi, spre uimirea mea, mi-o dădu înapoi. Bătrânul nu ştia aproape nimic în materie de arme.

Cu un gest al mâinii sale osoase, îmi arătă că trebuia să îi fac o demonstraţie Cercul de oameni se deschise spre lac şi am tras În aer salvă după salvă - la început foc cu foc, apoi foc automat. Bătrânul se xidică şi îmi luă arma

din mână. O ridică spre cer cu^omână. Mulţimea îl aclamă frenetic. Zâmbind încă, o prinse cu putere în ambele mâini, se aplecă pe spate, îşi închise ochii pe jumătate şi împroşca cu gloanţe cerul nopţii. Oamenii izbucniră iarăşi în urale. Câţiva săriră în picioare şi îşi descărcară propriile arme spre cer.

Când toată lumea se linişti din nou, Big Kevin rosti o scurtă cuvântare în legătură cu ceea ce aduceam pentru cauza lor. Hotărâsem să le ofer kurzilor tot ceea ce aveam asupra mea, mai puţin 10.000 lire sterline 'pentru cheltuieli curente. Asta se ridica cam la 40.000 de lire sterline. Era o amendă financiară pentru Valner, Mirza şi restul grupului, pentru toate minciunile şi înşelăciunile. Mi-am desfăcut cingătoarea cu bani de Sub'cămaşă, am întins-o pe pământ în faţa bătrânului, am deschis buzunarele şi am scos teancurile de baneonte. Mulţimea fu cuprinsă de extaz când Big Kevin le-â spus cât înseamnă această sumă, în moneda locală. Atitudinea de reţinere so- ' bră faţă de noi dispăru şi deveniră cu toţii un grup vesel care petrecea la lumina focului.

Zărisem animale puse câte două la frigare prin toată tabăra. Acum au fost aduse în grabă, cincisprezece sau douăzeci de capre pentru toată mulţimea, şase oi pentru cei privilegiaţi şi musafiri. Vase mari de lemn cu legume proaspete şi cartofi aburinzi au fost puse în faţa noastră de femei. Am tăiat de pe carcasă felii/de carne friptă şi ani mâncat-o cu legume şi o pâine consistentă care se făi •âimţa în gură. Am încercat să refuz vinul gros dar Big Kevin îmi făcu reproşuri.

– Nu refuza, spuse. Ar fi o insultă.

M-am forţat să mai iau o înghiţitură.

– Nu vreau să mă îmbăt, am spus.

Nu e cazul. E pe jumătate sânge.

Femeile veniseră şi ele acum la"petrecere. Erau bine dispuse şi le plăcea să se agite în jurul nostru ca să ne simţim bine. Dădeau fuga şi mai; puneau în faţa noastră un vas cu mâncare, apoi; se retrăgeau - dar nu foarte departe - şi mâncau cu 'degetele din propriile lor vase. Multe din tradiţiile islamice se duceau pe apa Sâmbetei când erai o naţiune proscrisă.

Gill se ameţi un pic şi începu să picotească. Vârsta îşi spunea cuvântul. Marcel îşi redobândise moralul dupa atenţia acordată rănilor sale. Acum el şi fratele său râ - deau şi beau zdravăn din vinul cu sânge, urlau şi cântau franţuzeşte.

Masa se încheie cu prăjituri şi o enorma plăcintă ce semăna cu savarină cu rom, îndulcită cu' miere şi um- plută cu o cremă galbenă. Mi s-a lipit pe mâini când am încercat să mănânc un pic. Aluatul lipicios îmi aduse, aminte de iepuri, şi mi-am dat seama că nu erau de faţă.

– Unde sunt puştii? l-am întrebat pe Big Kevin„

– Stau în umbră până plecaţi. Au fost spălaţi. Braţul celui mic a fost pus la loc. O să li se dea şi de mâncare. Dar nu o să-şi arate feţele în tabăra asta.

Big Kevin nu dădu nici o explicaţie şi nici eu nu am cerut vreuna. Zărisem frică pe feţele băieţilor, atunci când ajunsesem la ţărm. Kurzii şi iranienii se omorau unii pe alţii de mult timp. Oamenii aceştia nu aveau timp de diletanţi bogaţi din Teheran.

Câţiva oameni se luaseră după fraţii Verbruggen şi începuseră să cânte propriile lor cântece. Alţii săriră în picioare şi începură să danseze dansuri graţioase şi dinamice. Exact atunci când toţi ceilalţi erau mai în formă, am simţit că mă cuprinde epuizarea.

– O să discutăm mâine dimineaţă, le-am spus lui Davis şi Freeman. Mai poate aştepta încă douăsprezece ore.

Gill dormea deja lângă mine cu faţa în jos pe rogojină. Îl ajutară doi oameni să ajungă până în cort.

Big Kevin stătea în dreapta mea şi îmi vorbea calm ^ despre kurzi.

– Revoluţia iraniană nu ne poate permite să supravieţuim. Kurzii sunt musulmani, aşa că' revoluţionarii consideră că neînţelegerile ar fi trebuii să înceteze o dată cu apariţia republicii islamice. Dar kurzii nu sunt irakieni. Nu sunt nici iranieni.

– Avem zilnic lupte de hărţuială cu iranienii. Armata iraniană trimite patrule în sate care sunt ale noastre, de zece ani. Curând aici va fi un război în toată legea. Oamenii aceştia, spuse el arătând spre petrecăreţii din jurul focului de tabără, vor muri. Poate, până la ultimul. - Şi copiii lor şi copiii copiilor lor; dar kurzii nu vor renunţa

niciodată: În cinci sau zece sau cincisprezece ani va exista o republică kurdă. Ei nu cer nimănui nimic, Nu recurg la terorism. Tot ceea ce fac este să ducă un război pentru libertate şi independenţă.

Există o înţelegere de încetare a focului cu irakienii, nu-i aşa? am întrebat.

* - Nu o încetare a focului. O înţelegere. Din când la când, aproape fără răutate - poate ca să ne reamin-.

tească - avioane ale Forţelor Irakiene vin până aici şi ne aruncă în aer unul din sate. Bătrânii şi coţ>iii mor în exerciţiile de tragere ale piloţilor de pe avioanele de vânătoare irakiene. Cu excepţia acestui lucru, avem un modus vivendi cu irakienii chiar în acest moment.

Dar iranienii vor fi curând aici. Cât timp vom fi aici, cu cauza noastră, republica lor islamică nu se va simţi niciodată sigură. Dar nu o să-i înfrângă niciodată pe kurzi. Ne putem retrage în munţii aceştia şi vom lupta cu ei încă cincizeci de ani de aici încolo. Vom mânca iarbă şi coajă de pe copaci, cum făceau partizanii lui/Tito. Dar nu vom renunţa niciodată. Nu vom putea ajunge niciodată la o înţelegere cu Khomeini. Nu va accepta nimic altceva decât dispariţia totală a poporului kurd.

27

Când în cele din urmă se termină toată mâncarea, oamenii se despărţiră pe grupuri: unii jucau fel de fel de jocuri, alţii cântau şi dansau la lumina focului de tabără. Doi bărbaţi stăteau umăr la umăr. cu genunchii îndoiţi şi

mâinile făcute căuş în faţa lor. Unul câte unul, cei mai tineri alergau către ei, săreau în mâinile făcute căuş şi erau aruncaţi peste cap într-un salt înapoi. Bărbatul care putea să facă cele mai multe salturi peste cap înainte să atingă pământul era învingător. Mulţimea urlă aprobatoare şi chiar îi ovaţionă pe câţiva care aterizară în cap şi se loviră atât de tare încât îşi pierdură cunoştinţa.

Au fost şi două lupte simulate "cu cuţitul şi lupte energice corp la corp. Big -Kevin se băgă şi el în luptă şi îl apucă pe un uriaş ca într-o menghină. Se rostogoliră câteva minute pe iarbă, apoi se bătură reciproc cu palma pe spate, încheind astfel armistiţiu.

Big Kevin era un om diferit faţă de străinul stângaci pe care îl văzusem în Europa; acolo, faţă de tot ceea ce îl înconjura, era nelalocul său. Mi-am dat seama că nu îl văzusem niciodată zâmbind. Aici faţa sa era toată numai zâmbet din dragoste pentru oamenii aceştia şi asta în timp ce umbla printre ei glumind, strângându-i la piept, bă- tându-i uşor cu palma pe spate pe cei mai tineri, tachinân- du-lq pe femei. Era un uriaş aici, iubit şi respectat de toţi. Se întoarse râzând lângă mine.

– Ai luat legătura cu Tarik? am întrebat.

– Dimineaţă.

– Vreo problemă în privinţa legăturii cu Mirza?

– Pentru Dumnezeu, relaxează-te şi simte-te şi tu bine măcar o dată în viaţă, spuse Big Kevin cu o undă de exasperare'blândă.

Şi pe el şi pe mine ne cam luaseră apele din cauza vinului şi a zilei obositoare şi lungi. Am mai încercat o dată.

– Au avut probleme oamenii mei ca să ajungă la tine?

– Nu. Am fost surprins când au apărut doar ei doi. Când ne-a contactat Mirza, am presupus că veneaţi cu toţii dinspre nord. Băiatul a murit printre oamenii mei. Îl voi lăsa pe Freeman şi pe Davis să te informeze în această privinţă.

M-am lăsat păgubaş şi m-am dus în cortul nostru. M-am prăbuşit sub straturile de piei de animale şi blănuri şi m-am cufundat într-un somn adânc.

Când dincolo de lac lumina zorilor bătea în roşu, am înşfăcat o bucată de pâine şi un vas cu cafea neagră, tare, de lângă foc. Big Kevin era în tabără, mişcându-se în linişte dar ştiind exact ce vroia. Swann stătea în picioare la malul apei cu mâinile înfundate în buzunare ca să le apere de aerul rece al zorilor. M-am dus lângă el.

– Adună-i pe oameni ca să stăm de vorbă peste treizeci de minute, am zis.

Big Kevin şi cu mine i-am trezit pe Iepuri dintr-un somn adânc. Iepurele Doi îşi revenea foarte bine după ce avusese braţul rupt; putea chiar să mârâie un pic.

– Mai mult ca sigur, vom sta aici astăzi şi la noap-^ te, le-am spus. Nu care cumva să încercaţi să ieşiţi din acest cort. Nu aveţi voie/sUb nici o'formă să discreditaţi ospitalitatea oamenilor/de "aici. Dacă aveţi neapărată nevoie de ceva, va fi în permanenţă cineva lângă cortul vostru.

– Ce s-a întâmplat cu Daro? se interesă Iepurele Doi de soarta vărului său.

– Annabel e aici? întrebă Iepurele Unu.

– O să aflaţi mai târziu, am zis eu, după ce voi discuta cu oamenii mei.

Big Kevin mă urmă pentru a participa şi el la discuţie. Când am intrat în cort erau cu toţii îmbrăcaţi şi trândăveau care pe unde puteau.

– Să auzim ce s-a întâmplat, am spus.

Începu Freeman.

– Afurisiţii dracului au atacat casa, zise el. A trebuit să luptăm ca să reuşim să ieşim de-afcolo. Am.şters-o cu puştiul. Se simţea groaznic.

– Rănit?

– Nu, nu în focul luptei. Din închisoare. Din cauza bătăilor. Se opri o clipă, apoi continuă: Cei din reţeaua lui Mirza ne-au condus până la oamenii lui Big Kevin. Ne-au adus aici călare pe cai. Puştiul a murit pe drum.

Freeman aşteptă să spun ceva. Când a văzut că eu nu o fac, începu Davis să vorbească:

– Călătoria a fost prea grea pentru el.

– Asta â fost totul? am întrebat.

– Asta.e. Ce ar mai putea să fie? spuse Davis.

M-am întors spre restul oamenilor:

– O să mai stăm aici încă douăzeci şi patru de ore. Faceţi ce vreţi. Odihniţi-vă. Pescuiţi. Fiţi amabili, dar staţi cât mai departe posibil de kurzi. Poate că nu pare, dâr ne aflăm aici în mijlocul unei zone de luptă. Aceşti 'oameni ne-au* salvat vieţile, aşa încât vă rog să îi trataţi ca atare, având tot timpul acest lucru în minte. Liberi.

Porniră toţi şase să iasă din cort.

– Jack, i-am spus lui Davis, tu şi cu Freeman mai rămâneţi puţin. Big Kevin, aş vrea să rămâi şi tu... În regulă, le-am spus celor doi, vreau să-mi povestiţi din nou ce s-a întâmplat la Qazvin.

– Ascultă/ bătrâne, spuse-JDa vis pe un ton obraz-' nic, ţi-am raportat deja. Am străbătut un drum al dracului de greu până aici. L-am făcut, şi asta e totul.

– Minţi! am spus.;,T'"

Davis nu era obişnuit ca oamenii să îi vorbească în felul acesta. Faţa i se învineţi"de furie,.dar nu spuse nimic.

– Să vă spun ce.ştiu eu despre treaba asta, am con-' tinuat. Tu, Davis, nu erai în casa conspirativă atunci când v~au atacat. Voi doi aţi fost despărţiţi aproape toată ziua - tu cu fata. Freeman cu Iepurele Trei - până a reuşit Mirza să vă adune. Indiferent ce ascunzi, o să aflu chiar acum.

A răspuns Freeman:

– Gayle, spuse el,, nu am avut nici o putere să îl împiedic pe Căpitanul Davis să plece. Vreau ca acest lucru să fie înregistrat şi cunoscut chiar acum.

Era felul lui Freeman de a consemna o reclamaţie oficială, informându-mă că Davis se folosise de gradul său astfel, încât să poată face ceva despre care ştia că nu este bine. În această misiune, Davis nu îi era superior în grad lui Freeman, dar înapoi, la Londra, îi era într-adevăr superior, iar Freeman nu avea cum să nu ţină seama de acest lucru.

– Explică-te, i-am spus lui Freeman.

– Cum aţi plecat cu camioneta spre Teheran, Căpitanul Davis i-a ordonat iranianului care o escorta pe fată să rămână pe loc cu noi. Mi-a spus că pleacă împreună cu fata. Am discutat cu el, dar nu a tolerat aşa ceva. În cele din urmă, mi-a ordonat să-mi ţin gura. Mi-a spus că îi plăcea fata şi că acesta era motivul pentru, care avea loc separarea.

Freeman nu era un om care să aibă darul vorbirii, acum îşi căuta cuvintele astfel încât relatarea să fie cât mai riguroasă şi mai exactă.

Davis sări între noi.

– Asta-i o prostie! strigă el; pumniLi se înroşi- 'seră şi îi tremurau de tare ce îi strângea. E o minciună de la început şi până la sfârşit. N-am plecat nici un moment cu fata. Eram acolo când au atacat casa. Am fost separaţi în timpul luptei care. a urmat.

– Costul neglijenţei acestui om, interveni Big Kevin, a fost viaţa flăcăului şi aproape că şi viaţa voastră.

Aceste ultime cuvinte îl treziră pe Davis. Să umbli''după o femeie şi să minţi că nu e adevărat era un lucru, dar;Să ne pună în pericol pe toţi ceilalţi era altă treabă. Erau;în discuţie capacitatea şi etica sa profesională. Ne avea /împotriva lui pe noi toţi şi o ştia foarte bine.

– Şi ce dacă păsărică a vrut să mă reguleze? De unde dracu' să ştiu ce o să se întâmple? A zis că putem lua heroina şi să ne întoarcem în cincisprezece minute.

– Cincisprezece minute? Nu v-ati întors nici în două ore. Ştiai care era programul. Pur şi simplu nu-ţi păsa nici cât de-o ceapă degerată de misiune sau de restul oamenilor. Să auzim din nou povestea, de la început.

– De acord. Fata şi cu mine ne dădeam în^bărci. Am pierdut noţiunea timpului. Tot oraşul ăla blestemat exploda în jurul nostru. Ne-am luat valea. A aranjat să stăm într-un apartament deasupra unei brutării. Oamenii

lui Mirza ne-au cules de-acolo şi ne-au dus să îi întâlnim pe Freeman şi pe Iepure. Ne-au urcat -într-un Land-Rover şi ne-au trimis să ne întâlnim cu oamenii lui Big Kevin.

.- Ce s-a întâmplat cu fata? am întrebat.

– A rămas acolo atunci când noi am pornit spre nord.

De data aceasta aproape că am crezut povestea lui Davis, până mi-am dat seama cât era de absurdă. Era vorba de o fată al cărei prieten tocmai fusese adus pe jumătate mort din cauza torturii şi a reacţiei de abstinenţă de la droguri. Iar acum Davis îmi spunea că fata a plecat ca să facă^ rost de nişte heroină care îi putea salva viaţa dar nu îi păsa aşa de mult cât să se întoarcă, şi asta doar pentru că îi picase cu tronc un străin în haine murdare pe care îl cunoscuse exact acum cincisprezece minute. Davis avea cârlig la femei, dar asta era prea mult. Poate ca o atacase şi se luptaseră tot timpul. Poate că o violase. Nu era treaba mea, aşa că chestiunea rămânea în suspensie. Dar îmi displăcea minciuna josnică la care fusese nevoit să recurgă pentru a ieşi cu faţa curată. M-am întors spre Freeman.

– Sula tipului ăsta aproape că ne-a ucis pe toţi. * Este sarcina ta să înlocuieşti un ofiţer pe câmpul de luptă atunci când este inapt să comande. În mod evident, Da-^vis era inapt.

M-am oprit pentru a mări efectul. L-am văzut cu coada ochiului pe £>avis fierbând de furie dar nu i-am acordat nici o atenţie.

– Repet, domnule, spuse Freeman, nu am putut să-l influenţez cu nimic pe Căpitanul Davis ca să nu plece.

– Liber; am spus.

Freeman ieşi din cort. Nu simţeam nici un resentiment din partea lui. M-am întors din nou la Davis..

– Eşti un soldat tare păcătos, nu crezi, Davis? ani zis. I-ai dat lui Freeman în cap cu gradul militar. Ai uitat pgntru ce ne aflam aici. Ai pus în pericol operaţiunea şi ai cauzat piprdere de vieţi omeneşti.

– Putem vorbi între patru ochi? întrebă Davis.

– - Totul va avea loc în prezenţa comandantului de aici. Este în jurisdicţia lui Big Kevin.

M-am întors spre Big Kevin:

– Ai pierdut vreun om în timp ce i-ai adus aici? Spune-mi ce ştii despre moartea băiatului.

– N-am pierdut pe nimeni, spuse Big Kevin. Oamenii mei spun că băiatul nu era în stare să meargă sau să călărească, Trebuia transportat, dar nu aveam cu ce să îl transportăm. Spun că tremura ca un om cuprins de boala copiilor, tremura din cap până în picioare.

Totul deveni deodată clar.

– Puştiul nu şi-a luat heroina, nu? am strigat la Davis. De asta a rămas acolo. Ai abuzat de ea, iar apoi şi-a dat seama că aveai de gând să laşi băiatul să moară. Nu putea să vină cu tine, chiar dacă asta ar fi costat-o viaţa.

Davis rămase cu capul plecat dar nu spuse nimic.'

\ - A călătorit o vreme, continuă Kevin. Apoi l-au legat pe spatele calului. Călăreau cu toţii şi el a căzut, mort. I s-a oprit inima.

În meseria mea nu judeci un om la o curte marţială şi îl împuşti pentru un incident ca acesta. Dar nici nu laşi să treacă nepedepsit. Este o chestiune de etică profesională.

– Eşti vinovat de moartea băiatului, i-am spus lui Davis.

L-am chemat pe Gill în cort.

– Sergent Gill, am spus, în calitate de subofiţer principâl, vreau să fii martor la ceea ce se întâmplă aici. Căpitane Davis, drepţi.

jf Davis era un dur, un ofiţer cu multă experienţă, f- Dar ştia că aveam grad superior, şi nu într-o singură armată, şi mai ştia că exista printre mercenari un cod de comportament. Luă poziţia de drepţi.

– Diurna şi bonificaţia ta de 25.000 de lire sunt prin prezenta reduse la jumătate. Restul va fi distribuit între ceilalţi membri ai echipei.

Davis luă foc.

28

– Curvă ce eşti! ţipă el.

Se năpusti asupra mea, dar Big Kevin şi cu Gill îl, doborârâ la pământ. Se linişti pe dată. Îi dădură dru- I mul. Se ridică, dar nu mai încercă să mă atace. | - Am să te omor, spuse liniştit. Încearcă doar şi I eşti un om mort. Mi-am făcut treaba, şi primesc toţi % banii.

* - îti spun acum, avându-l ca martor pe Sergentul Gill, că vei suporta o pierdere de cincizeci la sută din / câştig. Nu mai avem ce discuta. Cazul e închis. Liber. Davis vroia să mai discute, dar Big Kevin îl scoase din cort. L-am auzit vorbindu-i afară lui Swann cu o 1 voce normală. Îşi recăpătase calmul. Îl adusesem înăuntru pentru că aşa se cădea şi din motive de justiţie militară, nimic altceva. Nu il umilisem audiindu-l în faţa celorlalţi oameni. Animozitatea dintre noi era ceva'per- > sonal. Din punctul meu de vedere, ceilalţi nu vor şti ^ niciodată de existenţa ei.

! Am petrecut ziua învârtindu-ne prin tabără. Nano, Ă care se prăbuşise în cort după ce primise îngrijiri meii dicale, apăru din nou. Rănile îi erau curate şi se închi-^ v deau - cele mai multe bucăţele din proiectil fuseseră 1 îndepărtate - şi, ca urmare a unui somn de cincispre- K zece ore, începea să se comporte din nou ca de obicei. V Big Kevin îmi aduse o geantă turtită din piele plină j cu hărţi de navigaţie pe care se vedea traseul nostru ff* prin spaţiul aerian irakian şi o scrisoare pentru mine din W partea Colonelului Tarik. Trecuse printre liniile armate E cu riscuri deosebite pentru Tarik.

– Pot să am încredere în Tarik? l-am întrebat pe Big Kevin.

– Gâtă Încredere poţi avea în orice om, răspunse el. Am luptat împotriva lui timp de cinci ani şi este un soldat de onoare, cum sunt toţi din această parte a lumii. De când lucrurile s-au împuţit pe partea iraniană, Tarik şi cu mine avem un fel de. legătură oarecum fragilă. Se foloseşte de noi ca să îi infiltrăm agenţi în Iran. »

Planul de zbor al lui Tarik era extrem de simplu. Ne ducea direct pe deasupra regiunilor nordice ale Irakului şi Siriei. Dar pe o pagină ne dădea instrucţiuni în care sublinia, faptul că era imperativ să nu ne abatem de la traseu. Nu exista nici o indicaţie cum că ne aflam sau nu sub protecţia lui în Siria. Dacă nu era asigurată pe plan intern, mă rugam să trimită vreun avion undeva şi să creeze o diversiune. Dar Siria era o ţară mare. Majoritatea avioanelor lor erau concentrate pe graniţele cu Libanul şi Israelul, spre sud-vest şi vest.

M-am uitat la notiţa adresată mie personal. Era caldă şi scurtă: ne ura să avem noroc şi sublinia din nou să nu ne abatem de la traseu. Tarik îşi plătise datoria- pe de-a-ntregul.

Gândul mi se întoarse cu câteva săptămâni în urmă când sărisem din avion în avion între Geneva şi Londra, Ziirich şi Frankfurt, Munchen şi Madrid. Ceea ce putea să pară o schemă inutil de încărcată fusese de fapt preambulul - interpretarea arhitectului, ca să spun aşa - construirii unui mecanism sigur care acum producea dividende. Nu intenţionam să confer misiunii noastre o importanţă pe care nu o merita. Se apelase la Big Kevin ca să îl convingă pe Tarik de faptul că urma să aibă loc o

anumită misiune comandată de mine şi că îndeplinirea ei cu succes nu era păgubitoare pentru irakieni. Big Kevin avea motivele sale, care nu aveau legătură cu misiunea noastră, pentru a o face; Tarik le avea pe ale sale pentru a coopera. Era posibil ca şi nişte bani să fi trecut dintr-o mână în alta.' Mirza avea o organizaţie care funcţiona dinainte ca măcar să se fi gândit cineva la noi şi care, probabil, mai funcţiona încă în absenţa noastră. Ii unsesem pe cei din Comitetul 500 şi nu îmi puseseră beţe în roate. Miiler se folosise de noi ca să îşi introducă patru oameni în Teheran. Fiecare avea propriile sale interese. Aceste interese se îmbinaseră asemenea roţilor într-un ceas elveţian. Maşinăria fuse.se atât de bine construită încă de la început încât, în ciuda unei săptămâni plină de cele mai înspăimântătoare nenorociri, toţi şapte şi doi dintre iepuri stăteam bine-mersi lângă un lac din Kurdistan, la distanţă de o zi de sfârşitul misiunii.

L-am pus pe Gill să supervizeze alimentarea avionului, ajutat de Davis şi Freeman. Kurzii aduseseră^bidoanele peste munţi, pe spatele catârilor. Lui Marcel i-am dat liber: şi lui Nano. Aveau amândoi nevoie de timp pentru a-şi reface forţele. Nici eu n-am făcut nimic. Eram obosit. Îmi făcusem partea mea de treabă aducând avionul în acest loc şi a doua zi'mă aştepta acelaşi lucru.

Am pălăvrăgit cu Big Kevin o oră lângă foc. L-am întrebat ce făcea; nu erau mulţi cei care alegeau să rămână mai mulţi ani în munţi alături de kurzi. Am pus la cale şi o mică, afacere; am discutat să îi livrez prin compania mea arme, printr-un contract la Anvers.

I-am povestit despre operaţiunea noastră. Nu avea rost să ai secrete faţă de un om ca Big Kevin. Nu a reuşit să facă mai multă lumină în privinţa misiunii; înţelegea la fel de puţin ca şi mine. Mă lăsă lângă foc pentru a se ocupa de oamenii săi. I-am chemat pe iepuri.

Braţul Iepurelui Doi era într-o stare destul de bună. aşa că, exact ca şi fratele său, începu să se plângă şi să facă scandal. De o săptămână stătuseră închişi. În case conspirative. În camioane, în automobile de teren. În-tr-un avion, iar acum într-un cort. Nu-mi era milă de ei. Muriseră oameni luptând pentru ei. Nu aveau să ne pericliteze poziţia faţă de kurzi doar ca să se uite la un loc şi la. un munte. Tocmai le friscam ridichea când am auzit strigăte dinspre plajă.

I-am recunoscut vocea lui Davis, urlând furios mai întâi în engleză, apoi în arabă. I-au. răspuns pe un ton la fel de ridicat doi kurzi. M-Jam repezit afară din cort. Davis şi doi kurzi eraîijn faza când ^se împingeau şi se îmbrânceau, ţipând, ca din gură de şarpe. Freeman încercă să îi despartă, dar când interveni între cei trei bărbaţi, kurzii crezură că îi lua apărarea lui Davis.

Totul s-a petrecut într-o clipă. Cei patru «bărbaţi erau la pământ în timp ce alţi cincizeci se adunaseră în jurul lor şi strigau. Big Kevin a ajuns înaintea mea la îocul luptei. S-a aplecat şi i-a smuls pe D#vis şi pe Freeman de peste adversarii lor mai micuţi. Un cuţit curbat fulgeră de la o cingătoare. Big Kevin strigă un ordin. Lupta se termină la fel de repede cum începuse.

L-am înţrebat pe Big Kevin ce se întâmplase, li întrebă pe martori.

' - Omului tău Davis nu îi place felul în care e organizată tabăra, spuse el.

– Să îşi ceară şcuze? am întrebat. ~

Să nu ceri niciodată scuze faţă de oamenii aceştia.

Am mâncat liniştiţi în jurul focului în seara aceea şi ne-am retras devreme.

M-am uitat din nou la scrisoarea lui Tarik. „Ştiu că ceea ce faci e spre binele, tuturor"; îmi scrisese. Mi-am dat seama că Tarik îmi era prieten şi nu un datprnic ce îşi plătea datoriile. În meseria mea, prieteniile stmt ciudate. Puteam să nu văd un om douăzeci de ani, dar exista o legătură între noi care nu era distrusă de timp sau distanţă. Când ne întâlneam data următoare, salutai nostru era cald şi sincer.

Cierul se lumină.

Până dimineaţa, norii se lăsaseră din nou peste cele mai înalte culmi şi peste văile de sus, deşi nu destul de jos încât,să ne împiedice plecarea. L-am căutat pe Big Kevin.

– Plecăm, am spus. Transmite-i prin radio lui Mirza că probabil -vom sosi pe coasta Libanului la ora 19.

Speram ca mesajul transmis de la Big Kevin la Mirza şi apoi la Valner să ajungă la Chimoum înaintea noastră.

– Asta ne oferă o oră pentru cazul în care pierdem timp pe drum, am spus.

– Ce vei face dacă veţi ajunge mai devreme?

– Stăm în larg.

– Este teritoriul controlat de navele înarmate ale Israelului, spuse elT ;>

Ştiu. Şi pot foarte bine să ne arunce în aer sau să ne întrebe cine suntem.

Întâlnirea era la trei mile în larg, pe un curs de 250

V grade faţă.de turnul de la aeroportul din Beirut. Anticipasem că Tarik ne va da voie şă folosim o rută peste sut dul Irakului. Când se dovedi că trecea spre nord, m-am hotărât să zbor direct peste Siria până la Mediterana, apoi să cobor de-a lungul coastei razant cu marea, fără să violez spaţiul aerian libanez.

I-am dat, de asemenea, lui Big Kevin un mesaj co-, dificat, pentru Terţa Parte la Geneva, ordonându-i sâ în-% gheţe fondurile lui Davis până la noi instrucţiuni, ţ Ne-am luat ia revedere pe malul stâncos de la Big

V Kevin şi de la cei câţiva Oameni care ne ajutaseră. I-am ţ scos repede pe iepuri din cort şi i-am aruncat în barcă şi * apoi în avion cât de repede posibil. Ne îmbarcam cu rezervoarele pline, cu puţin balast în rezervorul de apă, ceva arme, mâncare şi multă bună dispoziţie.

} Sosisem atât de spectaculos cu două zile în urmă în l capătul estic al "lacului. Plecam acum înspre vest. Tra- I seul până la primul punct de reper, râul Little Zab, era I aproape în linie dreaptă pornind de la vale. Am străbătut I de -două ori Lacul în sus şi în jos uitându-ne după sfărâ- ff mături, apoi am decolat, biciuind crestele valurilor în spi- I râie din ce în ce mai largi până am ajuns la scară şi

.atunci ne-am ridicat. \:■;.; în timp ce îndreptam avionul înspre vest, l-am vă- ţf zufc pe Big Kevin pe ţărmul de dedesubt. Ridică braţul şi | ne făcu uşor cu. mâna.

f 29

i ţ Am survolat capătul lacului imediat după ora zece.

Am mers direct în susul văii; munţii se dădeau cu iu^- ţfcală la o parte din faţa noastră. Se ridicară norii. La cincizeci de mile de la locul de unde decolasem am dat de..un-cer frumos, senin. rV.

: Am ieşit din Kurdistan pe o^direcţie de 275°. Am tre- /: jt pe la sud de oraşul Taqtaq, zburând mai departe la numai o sută de metri de sol. Am trecut la numai câţiva kilometri mai la sud de barajul de la Dukan; zburaim prea jos ca să îl putem vedea. Ajunserăm la Little Zab iar când, 50 de kilometri mai departe, se lăţea dintr-o dată, am coborât direct pe malul din dreapta noastră. Când râul s-a despărţit în două, un braţ luând-o spre stânga şi altul spre dreapta, am luat-o exact prin vârful literei V desenate de cele două braţe, am traversat o linie de cale ferată şi un drum principal şi ne-am trezit într-un deşert acoperit de o vegetaţie sălbatică, sărăcăcioasă; părea să

nu se mai termine. Era un ţinut întins, monoton, fără nici un fel de jaloane naturale sau orice alt semn care să arate că omul ar fi pus vreodată piciorul acolo. Undeva în acest peisaj pustiu trebuia să interceptăm răul Wadi Tharthar.

– Fiţi cu ochii după râu, le-am spus celor din spate.

Cu încă doi pasageri, compartimentul din spate era foarte înghesuit. Dar toată lumea se relaxase vizibil după ce trecusem de munţi.- Eram pe ultima porţiune de drum şi o simţeam.

– Se apropie un avion dinspre dreapta, îmi strigă Nano.

– La ce altitudine?

În loc să-mi răspundă, Nano se întoarse cu faţa către ceilalţi. Aceştia nu îi auziseră cuvintele din cauza zgomotului motoarelor.

– r Ţineţi-vă de pălării, băieţi, spuse el calm.

Un aparat Suchov SU-7 trecu prin faţa noastră cu cinci sute de mile pe oră, zdruncinându-se avionul ca pe o jucărie de copil şi aproape asurzindu-ne. Patru secunde mai târziu, un al doilea avion repetă cascadoria. Eram speriat, iar eu fusesem prevenit. Băieţii din spate aproape că au avut un atac de inimă.

Cele două avioane de luptă urcară la 1.500 de metri, apoi începură să se rotească pentru a ţine pasul cu noi.

– Cred că au venit de la Kirkuk, am spus eu referindu-mă la baza aeriană aflată chiar la sud de direcţia noastră de deplasare.

– Ce dracu' vor? întrebă Nano.

– Ne reamintesc aşa, puţin, să nu ne îndepărtăm de traseu şi să nu nesocotim instrucţiunile lui Tarik. Nu vor să ieşim de pe rută şi să o luăm spre sud, violând spaţiul aerian al Bagdadului. Uite râul, am spus arătându-i Wadi Tharthar.

Râul ieşea în relief ca fiind singurul punct de referinţă pe o distanţă de kilometri în jur. Am părăsit direcţia spre vest şi am luat-o spre sud-vest, către Siria. Cele două*avioane de luptă.se.întoarseră încet, o dată cu noi, ne supravegheară câteva minute, apoi se îndepărtară.

De la râu, mai aveam încă 220 de kilometri de zbor peste Deşertul Al Jazira. 7A1 Jazira era un deşert sălbatic, pustiu, doar cu câteva smârcuri sărater care îi defineau perimetrul. Vedeam sare de ambele părţi ale avionului când: eram încă deasupra nisipului; asta însemna că zburam, peste o adâncitură pe care o făcea nisipul în sare şi care ne deturna de la traseu cu vreo 4-5 kilometri. Am schimbat direcţia cu 250° şi ne-am îndreptat către, graniţa siriană.

Am interceptat un semnal radio care ne-a menţinut pe direcţie spre o veche conductă petrolieră care traversa graniţa dintre Irak şi Siria. Instrucţiunile lui Tarik îmi cereau să trec graniţa lângă oraşul Abu Kemăl, dar să nu vin în apropierea conductei până nu ajungeam la un

punct cunoscut 'drep^t T-2. T-2 era în Siria - notiţa lui Tarik specifica foarte t clar că nici măcar el nu ne putea proteja dacă zburam peste partea irakiană a conductei.

Am survolat un4~âu de lângă graniţă, am depistat şi am ocolit oraşul Abu Kemal şi am schimbat direcţia de zbor cu 10° spre sud. Am interceptat conducta puţin prea devreme şi a trebuit să ne retragem şi să, zburăm câteva mile peste porţiunea ei nordică până am văzut T-2 dedesubt. T-2 era o staţia de întreţinere pentru conductă, un grup de magaziUcare înconjurau o clădire a administraţiei, deasupra căreia era pictat simbolul „T-2" cu caractere mari. Eram în Siria, ieşisem din spaţiul aerian irakian rşi 'poate v de sub mâna protectoare a lui Tarik. Nu aveam nimic ^altceva de făcut decât să ur-măm conducta pe o distanţă de încă 350 de kilometri până la graniţa libaneză.

Nano şi cu mine" ne-am limitat la discuţii de carlingă. Bărbaţii din spate discutau'.calm cu o urmă de nelinişte în voce. Nici unul nu\se simţea uşurat, chiar dacă ne apropiam repede xle destinaţie. Curenţii de aer din Faţă ne micşorară viteza* cu câteva noduri. Am zburat pe deasupra staţiilor T-3 şivŢ-4. Âm trecut de "punctul de reper de lângă Palmyro'care marca jumătatea distanţei.

15 - Un comando pe două continente

Cei din spate stăteau înghesuiţi şi incomoţl. Trecuse puţin de amiază şi era o arşiţă înăbuşitoare în cabină.

– Cât mai avem? întrebă Iepurele Doi.

– Nu prea mult, am răspuns.

– Astăzi? Mâine? Când?

Băieţii aceştia nu ştiau dacă mai era o oră sau o lună până la sfârşitul misiunii.

– Nu prea mult.

– Unde mergem? La Tel Aviv? Haifa?

– Ai să vezi.

– O să reuşim?

– Tu nu o să reuşeşti dacă nu îţi ţii gura.

Băiatul se retrase mânios în sine. Swann îl luă în râs pe Davis în legătură cu fata, dar gluma nu a fost gustată. Era im butoi cu pulbere căruia nimeni nu vroia să îi dea foc.

– Vă fac cinste amândurora diseară, spuse Gill, aplecându-se în faţă ca să ne bată pe Nano şi pe mine pe umăr.

' * Ne ascundeam cu toţii nelinişstea că puteam fi interceptaţi în ultimul moment de sirieni. Siria era ultimul loc unde am fi vrut să fim prinşi; sirienii sunt nişte ticăloşi cu adevărat siniştri. Am îndreptat botul avionului în jos. Şaptezeci de metri. Treizeci şi cinci. Douăzeci şi cinci. L-am îndreptat la douăzeci şi trei de metri. Până şi Nano era impresionat.

– Cono! spuse.

– Isuse? se auzi din spate.

Davis începu să vorbească şi să râdă nervos, arborând o mină curajoasă faţă de ceilalţi. Când nimeni nu reacţionă, se căţără în partea din spate a calei şi se rezemă acolo în semiîntuneric, fără., să mai vorbească cu cineva.

Gill aduse vorba de soţia lui; era nerăbdător să se întoarcă acasă, la familie. Fraţii 'Verbruggen făcură o paralelă între această misiune şi actele la care mai fusesem împreună. „Ţi aduci 'aminte, în Biafra...?" spunea Unul, sau „Asta îmi aduce aminte de ziua aceea în Congo..." începeam să fim relaxaţi, poate prea curând, dar nu ne puteam împotrivi acestei senzaţii.

– Ne apropiem de Homs cam repede, mă preveni Nano.

Doream să evit ultimul oraş sirian; avea un trafic aerian deosebit de intens. Oraşul se întinsese în. deşert; conducta,'care odinioară îl înconjura, trecea acum prin suburbiile oraşului. Trebuia să zburăm exact pe deasupra ei dacă doream să urmărm traseul care ne fusese recomandat.

– 30 de kilometri, spuse Nano.

Am virat pe 6 tangentă de 230°, spre un loc unde graniţa libaneză forma un intrând în Siria. Din momentul în care mă aflam în Liban, m-aş fi simţit oarecum în siguranţă. Avioanele libaneze stăteau practic numai la sol din cauza războiului civil. Existau probleme între sirieni şi libanezi în partea de sucf a ţării, departe de ruta propusă.

– Becharre, i-am spus lui Nano, arătându-i, pe lângă aripa din stânga, un vârf semeţ, care ştiam că era în Liban, chiar lângă graniţă. M-am întors către cei din spate.

– Suntem deasupra Libanului.

Urale.

Am zburat în linie dreapta peste această ţară, având mereu vârful Becharre la sud de noi şi Tripoli spre nord. În câteva minute, apărură sub noi apele albastre ale Medrteranei.

30

Am zburat mai departe razant cu valurile. Consideram că suntem în siguranţă, dar oricum nu ne puteam permite să riscăm. Era o zonă cu trafic aerian intens. Se vedeau dâre de la avioanele cu reacţie pe tot cerul, dar mult deasupra noastră. Aveam două ore avans faţă de momentul întâlnirii cu Chimoum.

■- Hai să înotăm, am spuk

Am coborât pe mare la zece mile de oraşul Tripoli. Această zonă a Mediteranei nu era circulată, asa că riscul nu era prea mare. Spre sud, mai aproape de Beirut, era cam periculos. ' - '

Eram ocupat cu manevrarea avionului, aşa că nu am auzit începutul discuţiei. Când am oprit motoarele, am auzit cuvinte înfierbântate dinspre cabina din spate.

– l Puteam să mor, spuse Freeman cu glasul tremurându-i de furie.

– Las-o baltă, sergent, spuse Davis. Nimeni n-a păţit nimic.

– Ba da, Gill a fost rănit, ţipă Freeman. Marcel a fost împuşcat. Iar puştiul a murit. Şi toate pentru că eşti un soldat de mâna a treia. Şi să nu o mai faci pe superiorul în grad cu mine, Davis, că o să fie ultima dată.

Am ieşit din carlingă chiar când ceilalţi îi împiedi- dicau pe cei doi să se sfâşie între ei.

– Staţi liniştiţi, băieţi! Aproape că am ajuns acasă. Nu e momentul pentru neînţelegeri în unitatea noastră.

– Du-te-n măta, Rivers, spuse Davis. Nu-ţi mai primesc ordinele. De-acum încolo o să-mi am singur de grijă. Vă puteţi duce dracului cu toţii.

Eram prea ocupat cu scosul uniformei transpirate de pe mine ca să îi mai şi răspund.

– Haide! i-am spus lui Swann. Să ne aruncăm în apă.

Doi câte doi, am înotat şi ne-am zbenguit în jurul avionului. A fost ceva fantastic, ca şi cum apa şi soarele erau numai ale noastre. O dată cu zâmbetul care înflorea în ochii oamenilor pentru prima dată, păreau sa se ducă şi zilele de încordare de până atunci. Până şi Gill sări în apă şi se bălăci folosindu-se de braţul întreg. Iepurele Unu s-a înmuiat şi el de câteva ori, ţinându-se strâns de pontoane.

– Tiburon, spuse Nano calm, arătând spre apă, la câţiva metri în spatele băiatului.

– Ce-i aia? întrebă el.

– Rechin.

Băiatul se căţără la loc pe ponton şi cu toate că am râs de el, nu s-a mai aventurat din nou.

Peste o oră şi jumătate, curaţi şi răcoriţi, ne-am ridicat iar în aer. De data aceasta am urcat la o mie de metri. Am luat relevmentul [9] unui semnal radio dinspre

UN COMANDO PE DOUÂ CONTINENTF

Beirut, am "stabilizat cursul, după care am coborât din nou la nivelul mării,. Am diminuat relevmentul acestui semnai până ne-am aflât pe o direcţie radială. Am continuat zborul pe această direcţie cu puţin peste viteza minimă de zbor.

– Barcă chiar în faţă, spuse Nano, cu drapel arborat.

O şalupă mare, rapidă - cândva un iaht, acum vopsită cenuşiu, cu o puşcă mitralieră de calibru 50 montată la pupa - cu motoarele pornite, plutea pe marea calmă. De catarg era prins un steag verde cu o semilună galbenă, semnalul nostru de recunoaştere. Am amerizat şi am tras lângă ea. Cinci-şase oameni, înarmaţi cu automate, se învârteau pe punte, iar..alţi doi stăteau degeaba lângă

---

9 Unghi format de o direcţie de referinţă cu direcţia unei raze vizuale sau cu direcţia aparentă a unui emiţător de unde electromagnetice. (N. Tr.)

mitralieră; nici unul nu făcu vreun gest de amenințare înspre noi. Chimoum mă chemă de pe covertă prinţr-un megafon.

– Urcă pe punte, Rivers! strigă.

Mai lucrasem'cu Chimoum, dar de la distanţă, şi aşteptam cu nerăbdare să îl întâlnesc. Era un tip care avea controlul asupra lucrurilor. În iureşul războiului civil, crease din Liban o mininaţiune, susţinut de zăngăni tui automatelor Armatei Israelului.

Dădu un ordin scurt..O barcă din cauciuc mă transportă până la şalupă, apoi remorcă butoaiele cu carburant până la -Nano care, ajutat de Yves, supraveghea alimentarea. Ceilalţi din echipajul meu se târâră pe aripi ca să se uite şi să stea ia soare. Conform ordinelor mele, iepurii rămaseră ascunşi.

Chimoum mă întâmpină cu un zâmbet cald şî o strângere puternică de mână. Era un om înalt, zvelt, până în patruzeci de ani, chipeş şi atrăgător, îmbrăcat eu o uniforma bine croită. Sub braţ îi atârna un pistol mitralieră Sig, de fabricaţie" elveţiană; etala la şold o armă cromată, de calibru "45. •

Am discutat despre^întâmplări din trecut.

– Iţi cunosc calităţile, Rivers/spuse Chimoum. Sper să mai facem afaceri şi în viitor.

Am mai discutat despre'arme, apoi aduse vorba de perimetrii acestei misiuni. Nu

ştia"exact^ce'ianume*,facem, dar ştia că este o operaţiune importantă^ Din

229

cauza legăturii cu Valner, ştia că avelam în spate o organizaţie europeană mare. Renunţă să mai încerce să scoală ceva de la mine după ce i-am îndepărtat şi cea de a treia întrebare discretă cu o mişcare a mâinii.

– Tot carburantul e la bord! îmi strigă Nano.

M-am uitat la Chimoum. A urmat o pauză scurtă.

– Asta face opt mii de lire, spuse el.

– Cinci mii, am spus. E tot ce am pentru carburantul ăsta.

Luă cele cinci mii fără o altă vorbă. Cu siguranţă că Valner îi plătise deja o mică avere pentru treaba asta.

– De aici vă duceţi în Cipru, spuse Chimoum, Nu am răspuns. ^, - Am pentru tine un mesaj de la Valner. Planurile s-au schimbat. Trebuie să ignoraţi coordonatele anterioare. La 5 kilometri mai la sud-de punctul iniţial de destinaţie, urmează să întâlniţi o barcă ce va avea un steag similar cu al nostru.

Am simţit cum stomacul mi se strânge, dar am rămas calm la suprafaţă.

– Ceva nu merge bine? am întrebat.

– Eu doar îţi transmit mesajul lui Valner, răspunse Chimoum. Te aşteaptă chiar acum. s

Ne-am luat la revedere. Oamenii mei şi cu mine ne-am îngrămădit din nou în avion şi am decolat. Nu am spus nimic în legătură cu schimbarea planului; numai i-am transmis coordonatele modificate lui Nano fără alt comentariu. Aveam în faţa noastră încă un scurt zbor, iar apoi totul se va termina. V

Era frumos să terminăm misiunea în acest fel. Orizontul spre vest ardea ca o flacără strălucitoare, portocalie, din cauza sparelui care apunea. Sub noi, neagră; se întindea Mediterana. Coasta Asiei ne împungea din spate. La o oră în faţa noastră ne aştepta Europa.

Pe această ultimă porţiune de zbor am coborât avionul până la 350 metri. Zburam acum pe una din cele mai aglomerate rute aeriene din Mediterana. La altitudinea aceea şi la viteza noastră de zfior, Forţele Aeriene ale Turciei 'ne-ar considera în cel mai rău caz, ca fiirid contrabandişti. Atâta-timp cât nu violam spaţiul aerian cipriot, nu aveam nimifc a ne teme.

Am rememorat evenimentele din ultimele zece zile. Trebuia să consider misiunea un succes, în ciuda pierderii puştiului. Îi scosesem pe toţi oamenii mei. Dacă Iepurele Trei ar fi fost printre prieteni atunci când sosisem, ar sta şi el acum în partea din spate a avionului.

La cinci mile de Cipru, în lumina tot mai slabă a serii, am depistat o navă mare. M-am apropiat şi am înconjurat-o o dată. Steagul verde cu semiluna galbenă flutura pe catarg. Valner stătea pe punte şi făcea încet semne cu mâinile deasupra capului.

Ca răspuns, am mişcat aripile avionului, apoi am dat înapoi ca să amerizez.

Din cauza mişcării valurilor, am aşezat avionul în aceeaşi direcţie în care călătorea şi barca. Am ţinut avionul nemişcat cât a tras alături de noi nava. Era un trauler vechi, din lemn, cu trei bărbaţi pe punte care semănau aşa de bine cu nişte pescari ciprioţi că poate chiar erau. Valner stătea singur pe covertă, îmbrăcat, chiar şi aici, cu impecabilul său costum negru de om de afaceri.

Anticipasem o izbucnire de urale bucuroase atunci când vom găsi nava^ dar toată lumea rămase tăcută. Simţeam în aer nelinişte şi prudenţă. Am înaintat pe apă spre pupă, după o frânghie de amarare. Am auzit în spatele meu cum cineva trăgea cocoşul armei.

– Las motoarele să meargă, spuse Nano.

31

Valner veni la pupă să mă întâmpine. Pe faţa lui zâmbitoare nu se vedea nici un semn de înşelăciune.

– Ceilalţi staţi aici, am spus.

Am coborât pe botul avionului şi am sărit pe trauler, - Cum a mers? întrebă Valner zâmbind şi întinzând o mână înainte să îi pot răspunde.

– L-am pierdut pe văr, am zis.

Valner se încruntă.

– Vina voastră. Era pe jumătate mort când am ajuns acolo. Un drogat.

– Să nu discutăm acum despre asta, spuse Valner. Ceilalţi doi băieţi sunt bine?

– Sunt bine. Dar nu prea meritau să fie salvaţi. Cel mic are o mână ruptă. Şi fiindcă veni vorba şi oamenii mei sunt bine.

– A, bun. Bun, spuse Valner absent.

– Îi aduc pe toţi la bord.

– Nu, lasă-i deocamdată în avion.

Valner era mult prea abrupt. Se întâmpla ceva ce nu îmi plăcea.

– Ascultă, am spus, dacă mai durează mult, băieţii or •sa se înfurie.

În cele din urmă, Valner îi dădu drumul:

– Nu vi-i putem lua pe iepuri de pe cap aici. Am explodat. Am început să urlu la Valner.

– Ce tot spui acolo?

– Pur şi simplu nu se poate întâmpla aşa ceva în

Cipru.

– Aşa ne-a fost înţelegerea şi aici ai să-i primeşti.

– Înţelegerea s-a schimbat.

– Şi care-i alternativa, fir-ar ea a dracului? îi aruncăm peste bord?

– Am aranjat să îi lăsaţi în Tunisia.

– Dumnezeii ei de treabă! Clocoteam. Asta-i la peste 1.600 de kilometri de-aici, Valner vorbi rar şi ferm. \

– E singurul lucru ce îţi putem oferi.

– Vreau'să ştiu de ce nu îi putem lăsa aici.

– Pentru că nu îi putem accepta.

Atunci îi debarcăm în Israel. Îi putem duce acolo într-o oră.

– Cunoşti deja povestea asta, spuse Valner.

– Nu cunosc deloc povestea asta.

– Dacă duci iepurii în Israel, sunteţi cu toţii terminaţi.

– Grozav. Întâi urma să îi ducem în Turcia. Apoi în Germania. Irak. Ai vrut, la un moment dat, să se ducă în Irak, Acum a căzut şi Ciprul. Nu îi putem^duce în Israel. Îl scot pe puşti din avion şi ţi-i aduc la bordul bărcii chiar acum.

M-am îndreptat către avion.

■■ - Gayle, spuse Valner liniştit, dacă se întâmplă aşa ceva, nu pleacă nimeni nicăieri. Nu vă mai întoarceţi nici unul în locui de unde aţi venit.

M-am întors şi am pus mâna pe pistol.

– Nu mă ameninţa, Valner. N-am chef de aşa ceva.. Nu trebuie decât să fac un semn cu mâna şi barca asta va dispărea în două minute.

– Te asigur, Gayle, că nu ameninţ pe nimeni. E un avertisment. Şi nu vine din partea mea. Iepurii trebuie depuşi în Tunisia.

Am ridicat mâinile spre cer.

– Ştii ce se întâmplă în Iran, am spus. Cu siguranţa că ştii ce călătorie am făcut. Până unde au fost oamenii dispuşi să meargă ca să ne ajute. Când am ţijuns în Kurdistan, a trebuit să îi ascundem pe băieţi.-Kurzii nu vroiau să ştie de ei., Ce naiba e aşa de important la tipii ăştia?

– Ştii tot ceea ce e cazul să ştii. Mai adaug doar atât: Acceptarea băieţilor nu mai cade în răspunderea mea.

Tot ceea ce îmi puteam imagina din această remarcă era că legătura din Bavaria nu mai exista. Intraseră pe fir informaţiile şi preluasem toată treaba.

– Ai pus la punct o operaţiune formidabilă, Gavle, spuse Valter. Abia astăzi am reuşit să punem totul cap la cap.^ Ne-ai pus la încercare calităţile enigmistice cu avionul tău spaniol care ne-a ţinut ocupaţi până acum două ore. Ar fi păcat să îl arunci acum în aer.

Era clar că Valner nu vorbea acum despre bavarezi. Numai o reţea importantă de informaţii putea afla tot ceea ce pusesem la cale în ultima lună.

– Iţi promit, imploră Valner, du-i pe băieţii ăştia în Tunisia şi s-a terminat.

Când a văzut că n\X răspund, a abordat o altă tactică.

– Eşti expus la maximum în Spania, Rivers. O groază de oameni sunt implicaţi. Şi-au pus numele pe documente. Au învârtit nameni şi echipamente. Doar nu vrei ca prietenii tăi să se ducă la fund. Şi asta se va întâmpla dacă nu te conformezi ordinelor.

Dacă aş fi crezut că într-adevăr Valner mă ameninţa, l-aş fi omorât. Dar ceea ce spunea era adevărat. Puteam să trag după mine o mulţime de prieteni. Santa, Miguei

Nano, şeful lui Nano. Cine ştie? Poate Valner. Terţa Parte din Geneva, Mirza. Chiar Big Kevin. Cu siguranţă Tarik. Sfârşitul operaţiunii nu mersese chiar ca pe roate. Descoperiseră deja în Iran un agent german împuşcat. Reţeaua Sui Mirza n^u mai era un secret, în parte şi din pauza a ceea rce făcuse Davis. Şi asta fusese sub comanda mea. Auzeam uşi închizându-se în urma noastră. Miiller a închis probabil compania de camioane. A pierdut două maşini Volvo şi un agent. Era sigur că Mirza se retrăsese în vizuină. Acum, o putere mai mare decât oricare dintre noi încerca să înoade capetele rămase descoperite.

Cel puţin Valner ne oferea o posibilitate de a ieşi pe partea cealaltă a tunelului; această ieşire nu putea fi închisă decât după ce erau predaţi iepurii, iar ei erau la noi.

– Ciprioţii, spuse Valner gânditor, s-au săturat până peste cap şă fie mereu prinşi între est şi vest. Au şi el războiul lor aici. Nu mai vor să vadă terorişti al OEF-ului, paraşutişti egipteni, spioni americani sau iepuri din Teheran. Doar nu vrei să eşuezi chiar aici.

– Ceea ce îmi ceri e nebunie curată, i-am spus. Ar,însemna să forţez avionul până la limita absolută.

– Gayle, spuse Valner cu răbdare, de parcă Sorbea cu un copil de şase ani, ştim că poţi pilota avionul până în Tunisia.

– Şi ce dacă pot? am întrebat. Ce facem când ajungem acolo? Vom avea nevoie de carburant, altfel nu putem pleca. Cineva trebuie să mi-i ia de pe cap pe iepuri.

– Veţi fi aşteptaţi.

– La dracu', încă un răspuns vag ca acesta şi jur că te împuşc.

Îmi dădu instrucţiuni clare, coordonate, date de recunoaştere. Eram la bord de douăzeci de minute. Cred că băieţii din avion mureau de nerăbdare.

– În regulă, Valner, am spus. Îi aduc pe toţi pe barcă; să audă chiar de la tine.

Am spus acest lucru ca să îl fac pe Valner să se simtă stingherit şi am reuşit. ^

– Nu e nevoie, spuse. Nu e ^cazul să-i faci să-şi piardă timpul.

– Nu ne grăbim, zisei. Mai transpiră şi tu. Noi transpirăm de-atâtea zile.

I-am adus pe toţi pe barcă şi ani avansat pe puntea] din faţă. Iepurii erau agitaţi; ştiau că ceva *nu era în regulă. M-am uitat să descopăr vreun semn de recunoaş-; tere între ei şi Valner, dar nU a fost nimic. Echipa stătea; calmă, nimeni nu puse nici o întrebare; aşteptau ras-: punsuri. .

Un marinar ne-a adus sticle cu bere rece într-o ladă cu gheaţă. Valner se duse dedesubt şi îi spuse cuiva să ne facă tuturor omletă. În cele din urmă, nu mai putu să amâne. Veni şi rămase în picioare lângă mine şi vedeam clar că nu ştia cu ce să înceapă. Am luat iniţiativa şi le-am spus tuturor ceea ce ştiam.

Iepurii îşi ieşiră din minţi.

– Ce o să ni se întânijle? strigă cel mic.

– Vă rog să aveţi grijă de noi, imploră Iepurele Unu.

Era pentru prima dată pe punctul de a izbucni în plâns. Crezuse -că salvarea era aproape şi apoi, deodată, era la 1600 de kilometri depărtare.

– Nu vreau să merg în Tunisia, spuse.

– Băieţaş, spuse Swann, tu mergi acolo unde te ducem noi.

– Te rog! Te rog! Iepurele Doi îl implora pe Valner.

– Şi de unde ştim că nu o să se întâmple exact acelaşi lucru şi în Tunisia? întrebă Nano. De unde facem rost de carburant?

– Veţi fi aşteptaţi, îi spuse Valner cu aceeaşi imprecizie enervantă.

.- Aşteptaţi? Aşteptaţi de cine? întrebă Iepurele] Unu. Vreau să ştiu ce se întâmplă.

Valner îl luă în primire pe Iepurele Unu; se simţea furia în glasul său.

– Ascultă - şi îi spuse băiatului pe un nume de alint pe care nu l-am prins - ştii bine despre ce e vorba. Ţine-ţi gura. Pentru că oamenii ăştia nu or să înghită aşa ceva.

M-am uitat la Valner.

– Nu e cazul să ne faci servicii. Ne putem avea de grijă şi singuri.

– Ştiţi că veţi fi ocrotiţi, îi spuse Valner băiatului:

Amândoi tinerii păreau ceva mai pbtoliţi. Oamenii mei erau mult mai calmi în legătură cu schimbarea planurilor decât eram eu. Davis a-fost cel care a trebuit să aibă o nemulţumire.

– E ceva ciudat, spuse. Vreau să fiu sigur că o să iasă mai mulţi bani din asta.

– Eu zic să-i dăm bătaie, spuse Gill, părând să rostească ceea ce însemna un consens; nu era cu adevărat o dramă.

Celor doi fraţi Verbruggen nu le păsa unde se încheia misiunea.

– Suntem lăsaţi tot în Malaga? întrebă Yves, ne- ştiind cui să îi adreseseze întrebarea.

– Vă lăsăm în Melilla su Almeria. Aveţi promisiunea mea, am spus.

– Schimbaţi culoarea avionului înainte să ajungeţi acolo, ne înyaţă Valner. Puneţi la loc numărul de înmatriculare spaniol.

Ce altceva puteam să facem decât'sa ne vedem mai departe de treabă.

32

Valner îmi spuse că sunt paranoic atunci când am discutat dacă să duc avionul la altitudine ca să fac economie de carburant.

– Aici e Mediterana, Gayle. Nu e nici un război. Ai putea fi oricine şi te-ai putea duce oriunde.

Apoi mă avertiză să stau departe de Malta.

– Nu mişcă nimic în zona Mediteranei, -îmi reaminti el, fără ca cei din RAF [10] să nu ştie.

Instrucţiunile ne cereau să stăm în largul portul uT Kelibia, la promontoriu. Yom fi întâmpinaţi de o barcă.

---

10 Royal Air Force — Forţele Aeriene Regale. (N. Tr.)

Când se lăsă noaptea, ne-am ^uat zborul de lângă coasta Ciprului. Am urcat avionul la 250 m, am rămas pe un singur inductor şi am obţinut o viteză destul de rezonabilă de 300 de kilometri pe oră. M-am iăsat în scaun. Punctul de destinaţie se afla la 2000 de kilometri înaintea noastră, drept pe deasupra Mediteranei.

Era o treabă de rutină'. Ceilalţi dormiră cu intermitenţe în spate, în timp ce Nano şi cu mine-am stat pe rând la manşă. Am intrat pe frecventele din zonă. Pălăvrăgeală din belşug, dar nimic despre noi. Am primit informaţii despre starea vremii din Malta. Le-am spuş că eram o cursă regulată şi ne-am identificat cu numărul de livrare american.

Când ne-am apropiat de coasta Tunisiei, Nano trecu la manşă şi eu m-am dus în spate. Valner avea dreptate, O jsă ajungem şi or să mai şi rămână câteva guri de carburant.

– Toată lumea-i bine? am întrebat.

– Ce dracu' crezi că se întâmplă? întrebă Marcel

– Ştii exact cât ştiu şi eu. Dai' în Tunisia încetăm să mai primim ordine. Dacă încep cine ştie ce chestie, îi aruncăm în aer. Tragem avionul la mal şi decolăm. Vreo obiecţie? <>

– l Da, spuse Gill. Nu vreau să mă duc la fund într-o ţară arabă. Şicilia e la numai 130 de kilometri- Sâ mergem acolo şi după aceea, fie ce-o fi, Am căzui cu toţii de

acord. În mod normal aveam exact atâta carburant cât să ajungem acolo.

– Şi noi? se auzi vocea Iepurelui Doi.

– V-am târât destul de departe, am spus. Vă mai puteţi descurca şi singuri o vreme.

Ne-am ţăsat pe apă la sud de insula italiană Pantelle- ria, la numai 35 de kilometri de coasta Tunisiei, lângă Kelibia. În timp ce Nano scoase barca pneumatică, m-am uitat după vopsele şi şabloane.

– Tu doar urcă-te în barcă, Gayle, îmi zise el.

Aveam grijă să ţin barca lângă avion: în timpul acesta Nano zgârie fuselajul cu unghiile apoi desprinse ~ o coală enormă de plastic adeziv, vopsită astfel încât să fie la fel cu avionul. De sub ea, apăru rondela spaniolă, proaspătă şi neatinsă. Crucea de pe coadă şi numărul ini- ţial de înregistraree erau acoperite în acelaşi fel. În două minute, avionul era din nou spaniol.

– Un truc vechi de-al contrabandiştilor, spune Nano zâmbind.

Ne-am urcat iarăşi în avion şi cincisprezece minute mai târziu amerizam la câteva sute de metri de ţărm, chiar în dreptul portului Ke-libia. Era o nebunie ce' facşam. Am stat acolo o oră, ziua în amiaza mare, în ţimp ce bărcile de pescuit mişunau peste tot în jurul nostru; din când în când, plutea pe lângă noi şi câte o barcă cu pânze. Mai devreme sau mai târziu, autorităţile portuare vor trimite cu siguranţă un cuter ca să vadă ce gânduri avem.

În lac de asta, s-a apropiat un iaht venind din zona portului unde se aflau ambarcaţiunile de plăcere. Portul era plin de asemenea ambarcaţiuni, probabil că Kelibia era o staţiune de vară.

Iahtul rămase la treizeci de metri de^ noi. Era de fabricaţie italiană; o navă luxoasă, de cursa lungă, mare şi rapidă. Yves şi Swann se urcară în barca pneumatică şi au stat lângă flotor, cu un MP-5 şi cu Sterling-ul la picioare. Se prefăceau, fără prea mare succes, că reparau ceva la flotor. Nu păcăleau pe nimeni şi de altfel nici nu aveau această intenţie. Subliniau doar dispoziţia în care n^ aflam cu toţii.

– Noroc, domnule Rivers! Vreţi să veniţi la bord? bubui o voce peste ape.

33

Era un salut prietenos, transmis printr-un microfon de pe covertă, într-o engleză de şcoală publică de oună calitate. Persoana care era la bord aşteptă până'deveni clar că nu aveam de gând să mă urc în bărcuţa noastră de cauciuc şi atunci coborâră barca lor. Un marinar porni motorul să vină să mă ia.

Era tunisian, la fel ca ceilalţi cinci care se învârteau pe punte, după toate aparenţele fără să le pese că un hidroâvion cu două motoare era ancorat la douăzeci de metri de proră, pe partea dreaptă. Nu am scos nici o vorbă nici el şi nici eu.

– Vă rog să vă duceţi la timonerie, spuse, el cu un accent puternic.

Am urcat la bord, mi-am aranjat pistolul 45 de la şold aşa, ca să vadă toată lumea, şi am pornit spre covertă. Bănuiam că barca avea vreo 20-25 de metri lungime, ceea ce îi conferea posibilitatea unui număr triplu de marinari, un lucru de care orice navă de plăcere avea nevoie. Am intrat într-o cabină elegantă, cu mobilă lustruită din lemn de tek, piele şi oţel inoxidabil, mai potrivită pentru un grup adunat la un cocteil decât pentru uri mercenar într-o uniformă mizerabilă. Cabina era goală. Am trecut printr-o deschizătură din capătul îndepărtat şi am urcat două trepte până la timonerie.

Cei doi bărbaţi care m-au salutat semănau atât de mult cu ceea ce anticipasem deja, încât mă simţeam descurajat. Ţinuta de croazieră era dată de costumele de canotaj pe care le purtau, de pantofii negri cu şireturi, de cămăşile albe şi cravatele clubului şi de tenul palid. Manierele lor, dacă treceai cu vederea faptul că nu s-au prezentat, erau la fel de ireproşabile ca şi îmbrăcămintea.

Puteam să trăiesc perfect şi cu această omisiune. Jocul devenea murdar. Oamenii îşi închipuie că spui: „A, englezi. Eşti pe mâini sigure!" Un mare rahat. Sunt la fel de perfizi ca şi ceilalţi.

Primul bărbat zâmbi primul. Era cu' siguranţă Omul de la ambasadă. Fără îndoială vreun subsecretar cam la cincizeci de ani, care aştepta să iasă la pensie şi îi erau

absolut neplăcute asemenea treburi. Cel de-al doilea era mult mai tânăr; avea în jur de treizeci de ani. Mirosea; de la o poştă că face parte din serviciul de informaţii britanic. Mai subtil, înţelegeţi ce vreau să spun. Când nu am zâmbit, a renunţat să mai zâmbească şi el.

– Vă rugăm, ne-aţi putea însoţi în salonul de jos? spuse Subsecretarul.

Ne-am aşezat pe scaun în jurul unei mese din lemn bine lustruit.

' - Aveţi iepurii cil dumneavoastră, întrebă Subsecretarul. >

– Iepurii Unu şi Doi. Vărul a murit.

Nici unul dintre ei nu păru afectat de veste.

– În regulă. Iată ce trebuie să faci, continuă el.

– Ce-aţi spus?

Informaţiile puteau vorbi în fond şi ele:

– Domnule Rivers, spuse el, nu ne creaţi probleme. Sunt deja destule probleme în legătură cu această afacere. O să vă spunem acum ce trebuie să faceţi.

M-am aşezat mai bine pe scaun ca să îl ascult. Parcă eram la Whitehall, cu toate că această "întrunire era diferită de altele o sufa la care participasem acolo. Subsecretarul scoase mai multe pagini cuprinzând instrucţiuni tipărite, dintr-o geantă din piele moale, tipică pentru Whitehall, de pe care nu lipsea decât coroana imprimată.

– Domnule Rivers, presupun că' intenţia dumitale, este de a te întoarce cu avionul la Mallorca, după ce îţi vei lăsa oamenii în altă parte. Nu o să fie chiar aşa.

Se întoarse la instrucţiuni, le citi pentru sine, apoi mi le citi şi mie.

– Urmează să îi înmânaţi pe iepuri reprezentanţilor noştri - făcu o pauză pentru a mă face să înţeleg că el şi informaţiile erau „reprezentanţiik4 - de pe această navă. Te vei întoarce" la avionul dumitale şi îţi vei continua drumul împreună cu oamenii dumitale în jurul capului, până în Golful Tunisului, unde veţi fi alimentaţi ca avion spaniol. La puţin timp după aceea veţi li întâmpinaţi de o a doua barcă. Toţi, cu excepţia pilotului, veţi pleca cu barca.

L-am întrerupt. ^

– Dacă te aştepţi ca pilotul meu să ducă singur avionul înapoi la Mallorca, atunci te înşeli amarnic. Nu e deloc în formă. A fost torturat două zile. E terminai. E rănit. Zboară deja de trei zile. Nu poate s-o facă.

– Domnule Rivers, spuse domnul,,Informaţii", nu prea poţi să apari pe_ aeroportul Son San Juan din Palma într-un avion al Forţelor Aeriene Spaniole.

– Nu despre asta-i vorba, am spus. Tipul pur şi simplu nu o să reuşească. Ştiu că pe dumneata nu te interesează acest zbor, dar pe mine mă interesează. Este omul meu şi o să am grijă de el. O să-ţi uşurez misiunea. Se vor simţi mai bine patronii dumitale dacă se scufundă în

mare sau dacă aducem cu-bine avionul ina- poi la Mallorca?

Cei doi se uitară- unul la altul.

– În regulă, domnule Rivers, duci dumneata avionul înapoi. Toţi oamenii dumitale au paşapoarte, nu?„. Bun. Atunci restul este.simplu.

– Vor fi puşi la bordul unui avion al Liniilor Aeriene cu destinaţia Londra.

– Se pare că aţi trecut cu vederea faptul că poartă uniforme, am spus eu. O să-i lăsaţi să apară la Heath-row de parcă tocmai s-ar întoarce de pe frontul rusesc?

– Avem la bord câte un rând de haine pentru fiecare om. În mărimile corespunzătoare.

– S-o spunem pe cea dreaptă. Oamenii mei ar putea avea probleme?

Dacă există un lucru pe lumea aceasta care să sperie un mercenar înveterat, atunci este posibilitatea de a avea probleme din partea propriului său guvern.

– Domnule Rivers, tot ceea ce trebuie să facă este să acţioneze cu cap- şi să se întoarcă la Londra, spuse domnul Informaţii cu răbdare şi exasperare evidentă. Nu o să le permitem să umble de colo-colo prin Spania. Nu o să permitem nimănui să umble de colo-colo nicăieri în altă parte. Vrem să punem un "capac peste treaba aceasta, astfel încât să ne putem duce cu toţii acasă liniştiţi şi fără probleme.

Cuvintele îi fură întrerupte de agitaţia de pe punte. Swann îmi strigă numele. Într-o secundă, pistolul cu trăgaciul ridicat, se afla în mâna mea.

– Să nu încercaţi vreo porcărie, că vă zbor creierii! am spus. 7

34

– Nu fi aşa de dramatic, domnule Rivers, spuse domnul „Informaţii" zâmbind dispreţuitor; credea că poate să mă pună într-o situaţie jenantă.

– Nu e vorba de nici o dramă, spusei. Faceţi exact ceea ce vă spun. şi o să vă duceţi acasă astă-seară să vă vedeţi copilaşii. Dacă din întâmplare credeţi că glumesc, citiţi-mi dosarul. Sunt sigur că îl aveţi chiar aici, în gentuţa voastră de piele.

M -am îndreptat spre uşă, apoi i-am chemat şi pe ei. L-am pus pe Subsecretar să urce scara înaintea noastră, apoi am lipit pistolul 45 de ceafa domnului „Informaţii" şi l-am urmat pe scări în sus, treaptă cu treaptă.

Swan era pe punte cu Sterling-ul în mână. Yves aducea echipajul sub ameninţarea arrftei sale MP-5; ţineau mâinile ridicate deasupra capului- în poziţie perfect verticală.

– Ce se întâmplă? am întrebat.

– Cât ai fost jos,. explică Swann^ au trimis barca să ia iepurii. N-aveam de gând să le dăm nici măcar un căcat

până nu ştiam ce-i cu tine. Au început să se certe cu noi, aşa că am hotărât să luăm barca.

Barca era legată de avionul nostru iar cei doi marinari din ea în bătaia puştilor. Echipajul se destinse atunci când am apărut cu englezii. Unul dintre ei lăsă mâinile în jos pe lângă el.

– Mâinile sus! ţipă Swann, lovindu-l pe om în stomac cu ţeava Sterling-ului său; eram pe punctul de a-i spulbera pe toţi doar dintr-un sentiment de frustrare.

– Nu împuşca încă pe nimeni, am spus. Nu da drumul la navă.

Ceilalţi oameni ai mei ieşiseră din avion.

– Nano, am urlat cât am putut, stai în carlingă. Fii gata de plecare.

– Nu vine nimeni la bordul avionului, le-am ordonat celorlalţi. Dacă ceva nu iese cum trebuie, aruncaţi nava în aer.

I-am condus pe cei doi englezi la timonerie.

– Staţi jos, le-am spus. Dacă se mişcă vreunul, vă zbor creierii.

De acord, ne făcea plăcere să avem puterea, dar şi oamenii aceştia ne învârtiseră destul. Trebuie să recunosc faptul că cei doi erau destul de calmi. Dar ştiau că nici o „vorbă din cele pe care le spusesem nu era o simplă glumă. Afară, cu Swann şi cu Yves, echipajul era

mai înspăimântat. Nu se aflau aici pentru experienţa lor de marinari.

– Ar fi bine, oameni buni, să pricepeţi că nu ne jucăm. Avem alternative la spanacul ăla de listă plină cu instrucţiuni. O să trebuiască să ii convingeţi pe oamenii mei că Au vor avea probleme odată ajunşi acasă; dacă nu,, o să lucrăm aşa cum ştim noi. Dacă lucrăm aşa^ cum ştim noi, n-o să câştige nimeni.

Bineînţeles că nu aveam de gând să îi omorâm pe băieţi, dar ei nu aveau cum să ştie aceasta.

– Iepurii aceştia vorbesc mult, am zis; lasă-i să se întrebe şi să-şi facă griii, mă gândeam eu, cât de multe ştiam. Ei, şi-acum spuneţi-mi, continuai eu, ce-i cu to?tă zarva asta? De ce avem aşa al dracului de multe probleme?

Domnul „Informaţii" luă conducerea acum şi spuse:

,- Sincer vorbind, operaţiunea pe care ai pus-o la cale a fost prea ascunsă. Au fost lăsaţi în întuneric o mulţime de oameni." Se pare că dumneata erai singurul care ştiai exact ce se întâmplă. Intr-un fel, din cauza aceasta ne-a fost greu să păstrăm secretul acestei misiuni. Nu ştiam unde să ne protejăm proprii noştri oameni.

– Încercăm de zile în şir să umplem golurile, spuse Subsecretarul. După ce ne-am dat seama că ţi-ai folosif legătura din Spania, am ajuns într-un punct mort. Nimeni nu ne-a dat nici un indiciu. Omul tău din Geneva ne-a condus pe o pistă falsă.

Terţa Parte. Exact pentru aşa ceva există.

– Ai lăsat un om în Iran, continuă el vorbind despre Hans. Cadavrul a fost identificat. Suntem cu toţii acum în colimator pentru violarea integrităţii suveranităţii iraniene. Şi apoi mai este problema conductei. Vor fi necesare câteva săptămâni bune pentru a fi reparată.

– Ce conductă? am întrebat.

– Prietenii noştri americani sunt cam supăraţi din cauza asta. Ai făcut să crească preţul benzinei în SUA cu un penny la fLecare gallon *. Cei de la CIA ar fi încântaţi să aibă pe cine da vina. Apoi incidentul din Golf...

– . Aici ce-a mai fost?

– Nu am încă un raport complet, dar sunt absolut sigur că- voi fi destul de necăjit atunci când îl voi citi.

– Nu o să ajungem nicăieri atâta timp cât nu răspundeţi la întrebările mele, am zis. Oamenii me| vor avea probleme dacă îţi urmează instrucţiunile.

– Nu. De asta suntem aici. Tot ceea ce vrem este să îţi aducem contingentul britanic înâpoi, în Anglia, fără să atragem atenţia.

– Şi cum rămâne cu belgienii mei? am întrebat, - Pot veni cu avionul până la Heathrow şi de acolo să tranziteze la Anvers.

Planul lor era mai bun decât al meu, deşi nu vor k afla niciodată acest lucru de la mine. Nu îmi surâdea ideea de a-i lăsa pe oamenii mei de capul lor în Malaga. Venind

după o misiune atât de dificilă nu puteai şti în ce fel de buclucuri puteau intra unii dintre ei. Nu este

* 1 gallon britanic = 4.646 1.

1 gallon SUA = 3,78 1. (N. Tr.)

greu să descoperi un mercenar. Grupul care a întreprins misiunea de la Hotelul Hilton din Tripoli a fost măturat în Italia dintr-o singură lovitură. Iar echipa lui Freddie Forfthe fusese capturată în împrejurimile oraşului Malaga, Am înclinat capul în semn de acceptare.

– li voi aduce pe toţi la bord. Pentru numele lui Dumnezeu, lăsaţi-mă pe mine să le spun oamenilor mei ce să facă. Unii dintre ei sunt din SAS şi din SBS şi dacă ar crede că vor avea neplăceri acasă, vor intra în panică. Nu vor înţelege de ce vreţi voi să puneţi punct misiunii în acest fel. Lăsaţi-mă pe mine să le vorbesc.

M-am întors afară şi le-am spus lui Swann şi lui Yves că totul era în ordine, că puteau lăsa armele în jos. Le-am e\ *pus situaţia; au acceptat noile aranjamente fără nici un comentariu. Îmi lăsară mie armele şi se duseră jos să se schimbe.

– Cel mai bun lucru, spuse domnul „Informaţii" ar fi să vă lăsaţi toate armele la noi. Scăpăm noi de ele.

– Cel mai bun lucru, am replicat eu, ar fi să le păstrăm. M-am întors spre ceilalţi din avion. Totul e sub control, am strigat.

I-am aruncat o frânghie lui Nano şi am*legat de prora navei avionul care plutise fără ancoră. Swann şi Yves se întorseseră de jos în haine civile. Îşi potriviră cu ostentaţie armele sub braţ fără să amenințe în mod direct pe cineva. M-am dus cu barca de cauciuc la avion, am urcat în. partea din spate a avionului şi i-am pus pe toţi la curent cu ce se hotărâse.

Gill, Marcel şi Freeman expediară schimbarea planului cu o simplă ridicare din umeri. Davis stătea într-un colţ îmbufnat mai departe. Iepurii erau înspăimântaţi, le era teamă să se despartă de noi, nesiguri de ceea ce îi aş-tepta. Când Gill şi Marcel coborâră în barcă pentru a vâslî până la navă ca să se schimbe, Davis păru să învie dintr-o dată, v- Nu mă întorc cu o cursă aeriană obişnuită, spuse el sărind în picioare.

– Ce tot vorbeşti acolo? am zis. Aşa ai mers tot timpul. Care-i baiul acum?

– Ai spus că vom fi lăsaţi în sudul Spaniei.

Gill şi Marcel care se îndepărtaseră de avion, se în-toarseră şi ascultară.

– Mă rog, dar acum nu o să mai fiţi am răspuns. Ai un bilet pe gratis de aici până acasă.

Am fost sincer intrigat de răspunsul lui Davis.

– Poţi să-ţi bagi biletul de avion drept în cur, urlă la mine. Rămân aici, în avion.

Iepurele Doi se sprijinise de peretele despărţitor în timpul acestui schimb de cuvinte. Acum se îndreptă.

– Domnule Rivers, spuse calm, de ce nu îl întrebaţi de ce anume a făcut rost?

– Ce vrei să spui? am întrebat.

De furie, faţa lai Davis se umflase iar ligamentele de ' la gât stăteau gata să îi plesnească.

– Ce s-a întâmplat, Davis? l-am întrebat., - Nu s-a întâmplat. absolut nimic. Aduce-ţi încoace bărcuţa aia. O să mă duc să-mi schimb hainele astea blestemate.

– Domnule Rivers, repetă Iepurele Doi, de ce nu-T întrebaţi de ce anume a. făcut rost?

– Ţine-ţi gura, liftă păgână ce eşti! urlă Davis, apoi îl lovi cu putere pş băiat peste faţă.

Se pregătea să pună. mâna pe tânărul care încă îl înfrunta când am scos pistolul.

– În regulă, Davis, am spus. Opreşte-te aici. Şi acum spune-mi ce se întâmplă. r r

– Nu se întâmplă nimic, răspunse Davis, îndepărtându-se de mine şi pornind către partea întunecoasă, din fund, a avionului.

Am continuat acelaşi schimb de cuvinte câteva secunde, apoi mi-am pierdut cumpătul.

– Ieşi de-acolo, am spus şi mi-am îndreptat pistolul 45 direct spre stomacul lui Davis.

– Ce-i cu tot tărăboiul ăsta, Gayle? spuse el avansând. Nu mai sta cu arma pe mine. Nu pricep de ce reacţionezi în felul ăsta. Pur şi simplu nu vreau să mă întorc eu o cursă regulată.

– Dă-mi pistolul, am spus.

– Nu.

L-am auzit pe Nano în spatele meu trăgând cocoşul de la automatul său.

– Uşurel, băieţi, spuse Gill din barca de jos.

Când m-am întors să îi vorbesc lui Gill, Davis îmi dădu un pumn în tâmplă. Mi-am pierdut cunoştinţa.

35

Mi-am revenit înainte să cad cu faţa.în jos pe puntea avionului. Pistolul îmi zornăia sub scaunul din faţa mea. M-am uitat în sus şi l-am văzut pe Nano cu pistolul automat la 5 cm de'faţa lui Davis.

– Opreşte-te! strigă Nano.

– Spanioloi împuţit, spuse Davis în timp ce, cât se poate de calm, îi răsuci.braţul lui Nano până ce pistolul căzu jos. Iţi rup braţul, mă, asta îţi fac!

De-acum însă îşi scosese Gill pistolul, ll sprijini de pervaz, cu ţeava îndreptată către Davis.

– Ia un scaun în- cur dacă nu vrei să-ti zbor creierii, spuse el.

Davis se aşează. Iepurele Doi se repezi în colţul din fundul avionului unde se ghemuise Davis. veni spre mine cu mâna întinsă.

– Domnule Rivers, iată despre ce este vorba.

Îmi dădu un săculeţ de piele cât palma mea, legat strâns la gură cu două cureluşe.

– Nu ştiu ce-i asta! ţipă Davis. N-am nimic de-a tace cu ea. Probabil că-i a puştiului.

Am deschis săculeţul. Am tras din el o punguţă bine îndesată din plastic, închisă ermetic cu bandă adezivă. Înăuntru erau cam 150 gr. dintr-o substanţă maronie, granulată, care semăna mult, cu cristalele de zahăr nerafinat. Când am dat înapoi uri colţ al pungii de plastic ca "să mă uit mai bine, s-a rostogolit pe jos cam o lingură, din aceste cristale. Iepurele Doi le^culese, le frecă între degete, le studie îndeaproape apoi îşi linse buricele degetelor.

– Marfă de prima calitate, domnule Rivers, spuse băiatul. E destul în punga asta ca să îl transforme pe Davis într-un om bogat. Dacă se îndura să îi dea un pic şi vărului meu, poate că mai era încă în viaţă.

– Stai cu arma pe el, i-am spus lui Gill.

Mă-durea capul de la lovitura primită. M-am aşezat pe scaunul pilotului. M-am uitat întâi la punga pe care o ţineam în mână, apoi la Davis. M-am întors către băiat:

– Eşti sigur că.e heroină? am întrebat.

– Cea mai bună, domnule Rivers. Cea mai bună.

– Ce joc murdar mai e şi ăsta? am spus întorcân- du-mă spre Davis.

– Nu ani nimic de comentat, zise el. Ce dracu' ai de gând să faci?

– Iţi dai seama ce ne-ai făcut tuturor? am întrebat. Dacă doreau o înscenare, le-ai oferit-o tu. De partea cui eşti? Dacă apăream în Spania împreună cu tine, luam cu toţii câte douăzeci de ani. Joc dublu, datorat ţie, Davis. Tu eşti individul care era gata, gata să ne pună câte un şţreang îji jurul gâtului. Îmi vine să-ţi zbor creierii.

Mi-a trecut prin minte gândul că poate fata ne salvase viaţa, poate că transmisese mai departe ceea ce făcuse Davis. De asta nu ne lăsau englezii să zburăm de capul nostru în Spania.

Am ridicat pistolul lui N,ano şi l-am lovit cu el pe Davis peste faţă. Se prăbuşi. Am îngenuncheat lângă el, am tras percutorul şi i-am înfipt ţeava pistolului 45 sub bărbie.

– Nu irosi un glonte, Gayle, spuse Marcel. Nu merită.

– Taci din gură, am replicat, dar îi salvase viaţa lui Davis.

– Liniştеşte-te, spuse Gill.

Davis se uita în jos, la pistolul din mâna mea. M-am datJnapoi şi i-am dat un upercut urât cu arma drept în barbă. Leşină»

Î-am făcut percheziţie corporală lui Davis, apoi am controlat repede şi avionul, dar se părea că punga aceea era'unica pe care o avea. M-am aşezat lângă bărbatul care îşi pierduse cunoştinţa, am respirat adânc şi, încet, încet, mi-am recăpătat stăpânirea de sine. Am ridicat punga cu heroină, am lipit din nou banda adezivă şi apoi am pus-o la loc în săculeţul de piele. Am aruncat-o pe uşa avionului. Se scufundă fără nici un zgomot.

– Vreau să uitaţi că Jack Davis a făcut acest lucru,, Nki un cuvânt în legătură cu asta, niciodată.

Nu pe Davis îl protejam, ci pe noi toţi. Era sigur că el nu va pomeni de aşa ceva. Nici unul dintre noi nu dorea.să fie murdărit de ideea unei legături cu un traficant de droguri. În meseria noastră asta este o anatemă.

Davis îşi revenise tocmai la timp ca să vadă heroina dispărând sub valuri. Se ridică într-un cot. se sprijini de peretele despărţitor şi mă fixă cu privirea. Oricât rni-ar fi plăcut să îngroş obrazul ş.i să cred că Davis nu îmi va face niciodată vreun rău. ştiam că din ziua aceea, dacă se va întâmpla vreodată să fim în tabere opuse, unul dintre noi va trebui să îl ucidă pe celălalt. Davis' era soldat de^profe- sie şi se făcuse de ruşine, se dezonorase, îşi vânduse oamenii pentru bani. Probabil, că era pentru prima dată că făcuse aşa ceva, dar va

purta stigmatul până la moarte. Trebuia să îşi ia revanşa. Aşa îţi făceai duşmani în meseria aceasta. Oameni ca Davis şi ca mine au o memorie de elefant.

I-am trimis pe Gill şi pe Iepurele Doi cu barca de cauciuc. Swann o aduse înapoi ca să îi ia pe Iepurele Unu, pe Freeman şi pe Davis. Davis era încă amuţit de pe urma bătăii şi l-am scos fără prea multe fandoseli din avion, - Când ajungeţi dincolo, am spus, spuneţi-le că a alunecat şi şi-a tăiat faţa în uşa avionului.

Am rămas câteva clipe în carlingă cu Nano. Avea mare nevoie să fie liniştit. Treaba cu Davis îl înspăimântase. Nano era pilot, nu mercenar. Era curajos; făcuse tot ceea ce ne aşteptam să facă. Se simţea nenorocit că mă lăsase în pană.

– Vroiau să mă duc cu ei şi să te las să pilotezi singur avionul, am spus. Stau cu tine.

L-am părăsit pe Nano şi m-am întors la bordul iahtului.

– Nu e nevoie ca oamenii mei să meargă cu noi ca să facem alimentarea. Duce-ţi-i până la ţărm şi urcaţi-i în taxiuri până la aeroport, le-am spus gazdelor noastre.

Au fost de acord. Le-am dat un număr la care să sune în Madrid.

– Spuneţi doar „Iepure Albastrule-am cerut.

Din aceste cuvinte Miguel va şti că trebuie să sune

Terţa Parte şi să îi spună că operaţiunea era încheiată şi iepurii predaţi. Pentru că nu spusesem,,Iepure Albas-t tru Căzut", el va pune toate sumele de bani la păstrare aşteptând ordine ulterioare din partea mea.

– Spune-i numărului din Madrid, am continuat eu, ca avionul nostru să fie aşteptat la Son San Juan din Palma de o camionetă închisă. Vreau să găsesc în camionetă o uniformă a Forţelor Aeriene Spaniole pentru pilotul meu şi o uniformă a Forţelor"Aeriene Germane pentru mine.

Domnul..Informaţii" ridică zeflemitor dintr-o sprânceană.

Am coborât sub punte ca să mă întâlnesc pentru ultima dată cu oamenii mei. Primul lucru pe care l-am. văzut a fost Davis care stătea pe un scaun, plângându-şi de milă.

– Te simţi bine? l-am întrebat. Urâtă căzătură.

I-am dat fiecăruia biletul de avion ca şi cum totul ar fi fost ideea mea.

– AVeţi bilete la avionul de ora şase, le-am spus. Or să vă-dea oamenii ăştia bani de taxi şi de buzunar. Vreo întrebare?

Ne-am dat mâna, am spus calmi la revedere. M-am întors pe punte la englezi. Stăteau lângă pupă împreună cu cei doi iepuri. Pe când mă apropiam, Subsecretarul le arătă un semn de identificare - un inel, o scrisoare, o fotografie? Iepurele Doi se prăbuşi şi începu să verse lacrimi de bucurie şi uşurare. Iepurele Unu zâmbi doar.

Poate că cei doi tineri erau oameni mai buni decât crezusem eu. Iepurele Doi dăduse dovadă de bărbăţie în faţa furiei lui Davis. Era vremea să ne despărţim. Nu mă aşteptam la mulţumiri, iar ei nu mi le oferiră. Ne-am strâns mânile cu gravitate.

Qamenii mei veniră pe punte să mă conducă. Ne-am aruncat în apă corzile de oţel şi am azvârlit armele în barca de cauciuc. Am vâslit până la avion, am deschjs uşa şi m-am urcat în carlingă lângă Nano.

' Motoarele iahtului bubuiră, apoi continuară să meargă liniştit Motoarele noastre se treziră cu putere la viaţă. Iahtul se îndepărtă, iar cei şapte camarazi ai noştri rămaseră în picioare la pupă. Nici o fluturare de mână.

Intr-o oră ne alimentasem cu combustibil. Am traversat Golful Tunisului şi ne-am ridicat spre nord. Am virat spre vest. Ne îndreptat către Mallorca.

r Din cauza complicaţiilor care au apărut în cursul evadării dar şi a ramificaţiilor misiunii în sine în mai multe ţări ale lumii, s-a considerat nimerit, la câtva timp după finalizarea acţiunii, organizarea unui instructaj pentru toate serviciile implicate. Cu această ocazie am aflat scopul misiunii şi motivele pentru care au intervenit diverse guverne, mai mult sau mai puţin acoperit.

Se poate spune despre Munclien, fără a greşi, că este centrul mondial al terorismului. Această veche capitală a Bavariei este un punct major de organizare pentru teroriştii arabi - mai ales pentru OEP şi libieni - care sosesc în Europa; se bucură de înţelegerea şi ajutorul acordat

imediat de comunitatea arabă de studenţi care şi-a consolidat o poziţie puternică în Germania în ultimii douăzeci de ani. Masacrul sportivilor israelieni în -timpul Jocurilor Olimpice de Ia Miinchen din 1976 a fost organizat în jurul unei infrastructuri teroriste arabe unii dintre membrii acestei infrastructuri aveau aceeaşi vârstă cu a victimelor lor. Bavarezii s-au lăsat de mult seduşi de politica terorii; observaţi cu atenţie istoria primei jumătăţi a secolului al XX-iea. Oraşul continuă să ofere sprijin extremiştilor politici germani - ceea ce a mai rămas din gruparea Baader-Meinhof şi rudele sale de dată mai recentă. Armata Roşie din Japonia şi Brigăzile Roşii din Italia se întâlnesc la Munchen pentru a-şi coordona asasinatele şi acţiunile de deturnare a navelor sau avioanelor.

Cheltuielile pentru menţinerea unei reţele ilegale- şi organizarea unei operaţiuni sunt uriaşe. Pentru un proscris sau o organizaţie clandestină, mijloacele de bază pentru supravieţuire - hrana, transportul, cazarea, apărarea, armele - sunt atât de scumpe încât au devenit practic inaccesibile. O parte din bani provin de la colonelul Qaddafi, o altă parte din taxele percepute refugiaţilor palestinieni', din cadourile şi împrumuturile făcute de unele guverne prietene, din jafuri de bănci şi răpiri. Se obţine o cotă considerabilă din vânzarea ilicită de droguri.

Conacul de la Munchen era cartierul general al unuia din cei mai mari angrosişti de droguri. Germanii care dirijau această reţea de droguri erau^ apolitici - în măsura în care făceau comerţ cu droguri doar pentru a obţine pro-

fit, deşi drogurile ajungeau la ei în cea mai mare măsură prin intermediul genţilor diplomatice venite din Orientul Mijlociu. Germanii vindeau apoi drogurile en gros; exact în acest punct crima pentru profit se împletea cu terorismul ca instrument politic. Drogurile erau cumpăratele la germani de diverse organizaţii teroriste arabe - din nou, mai ales de OEP şi de libieni. Arabii îşi investeau profiturile pentru a-şi promova atât propriile lor activităţi cât şi pe cele ale aliaţilor occidentali, grupurile fanatice care plantau bombe în gări şi centre comerciale în toată Europă. Furnizorul cel mai important de.heroină pentru organizaţia din Munchen era tatăl Iepurilor Unu şi Doi.

Fuga tatălui şi. la moartea lui, a fiilor săi fusese iniţial organizată de filiera din Munchen. Revoluţia din Iran şi dezorganizarea care a urmat au întrerupt cursul heroinei spre Europa; dispăruseră cantităţi uriaşe de droguri. S-a presupus că aceste droguri lipsă se aflau în posesia tatălui, sau cel puţin că ştia cum,să pună mâna pe ele. La moartea lui, fii săi deveniseră beneficiarii „poliţelor de asigurareCea mai importantă era cea reprezentată de drogurile lipsă. În al doilea rând, erau numerele şi cheile de ia casele de bani răspândite prin Europa, care conţineau nu numai milioane în valută forte dar, chiar mai important, amănunte despre reţeaua palestiniană care acţiona în Germania - membri, rute, organizaţii - informaţii adunate de tatăl iepurilor în cursul tranzacţiilor sale cu Miin- chenul.

Serviciul german de contrainforţnaţii, după ce s-a infiltrat în organizaţia din Munchen, ştia că, dacă putea obţine această informaţie va avea un indiciu asupra. acţiunilor

arabe în interiorul Bavariei şi poate chiar o deschidere directă către reţelele germane şi europene. Era recomandabilă folosirea echipei mele de mercenari, deoarece aceasta le permitea guvernelor să obţină aceste informaţii intr-o „manieră nepolitică", - cum s-a exprimat cineva faţă de mine.

În timpul întrevederii de la casa conspirativă din Teheran, băieţii au fost constrânşi, să spună tot ceea ce ştiau despre operaţiunea ele la Miinchen şi despre OEP înainte de plecarea lor, de teamă că puteam fi cu toţii ucişi în cursul acţiunii de salvare. Intiucât doar băieţii aveau acces la casele de bani secrete, li s-a permis să plece. Pentru că „nu era necesar să ştiu şi eu", nu am aflat niciodată dacă tatăl a lucrat cumva şi pentru serviciul israelian de informaţii. Şi nici nu ştiu dacă s-a luat sau nu vreo măsură împotriva operaţiunii de la Munchen sau a arabilor.

* SAS - Serviciile Aeriene Speciale - Unitate de comandă Britanică specializată în acţiuni de comando antiteroriste. (N.Tr.)